

Giới thiệu Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!

Thể loại: Tiểu thuyết

Một câu chuyện tình yêu lãng mạn. Tất cả giống như đã được định mệnh sắp đặt.

Liệu cuối cùng họ có cùng nắm tay nhau đi hết cuộc đời? Mời các bạn đón đọc truyện "Người đến nhẹ nhàng: không biết đã gặp anh từ lâu!"

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

1: Người ấy thực sự là cảnh sát!

Trên đời có hai kiểu gái ế, một là không ai thèm yêu, hai là không thèm yêu ai. Nói cho cùng thì cũng chỉ vì ai cũng mãi theo đuổi cái hình mẫu lí tưởng của mình, mà kẻ ra đó cũng chỉ là cái cớ.

Bạn có thể nhắm mắt chọn đại lấy một anh chàng nào đó gặp trên đường. Anh ta cũng đủ mọi điều kiện mà bạn đặt ra đấy chứ. Nhưng lại không như vậy. Tại sao nhỉ?

Có lẽ bởi vì bạn vốn đã gắn kết với một ai đó, chỉ là chưa thể thấy nhau. Rồi sẽ có một ngày, không cần tìm cũng gặp....

Haizzzz! Tôi đã về đến Việt Nam rồi. Việt Nam không có tuyết, nhưng so với Hàn Quốc, Việt Nam ấm áp hơn nhiều dù là mùa gì đi chăng nữa. Tôi yêu cái khí trời độ thu này, lá rơi, hương hoa sữa mỗi chiều cuối phố, những cơn mưa thu lất phất rơi, mùi khói thơm lừng từ những quán ăn vỉa hè.... và vân vân những thứ khác, cái mà Hàn Quốc không hề có.

Nhưng lí do chính khiến tôi phải quay về, chấp nhận bỏ cả cái thành phố nhộn nhịp, công việc ổn định, an nhàn, đáng sợ hơn là chấp nhận chịu trận lời đình sập tới của mẹ yêu lại là cái khác. Nói đến mẹ lại thấy ón người, ngày nào, tuần nào, tháng nào cũng gọi điện cho tôi cùng một câu ca muôn thừa...

- Con ơi! 28 Tuổi rồi! Bao giờ con mới ra mắt bạn trai hả Anh Thư?

- Vẫn còn trẻ để lo chuyện ấy mà mẹ!

- Trẻ gì! Bằng tuổi này người ta con lớn hết rồi, mà còn ở đó mà kén cá chọn canh. Khôn hồn tìm bạn trai mau, cái thằng giám đốc của mày tốt thế, mày còn chê gì nữa...

Và vân vân, vân vân những bản tình ca bắt hủ của mẹ, tôi lại để xa xa cái máy ra khỏi tai. Sắp thuộc cả từng chữ mẹ nói rồi.

-Mẹ!!! Con gái mẹ về rồi đây!

Tôi kéo vali vào nhà, toàn đồ đạc linh tinh, lại thêm cây guitar sau lưng...

-Giúp con với!

Mẹ tôi ngồi trên ghế salon, bình thần xem tivi như không có gì xảy ra ở đây cả.

- Về được thì tự làm lấy!

Haizzzz! Thế đấy! Mẹ lại làm trò giận dỗi, cũng hết cách. Bố mẹ luôn thấy con cái khó hiểu, và ngược lại. Bạn sẽ chẳng bao giờ tìm được sự đồng cảm của đấng sinh thành với những thứ bạn thích. Tôi thích guitar và mẹ cho là vớ vẩn, con gái chơi guitar thô tay. Tôi thích tự do và mẹ cho đó là ế chồng gọng, điên rồ. Tôi muốn quay Việt Nam khi đã có chỗ đứng ở Hàn Quốc và mẹ cho đó là ngu hết chỗ nói.

Tôi lật đặt xếp đồ vào phòng, lại lo chạy đến công ty mới. Cũng may là chi nhánh của công ty bên kia nên xin việc không mấy vất vả, vẫn còn giữ được cái chức trưởng phòng điều hành.

Tuần đầu tiên đi làm, mọi thứ đều ổn, quen rồi nên cũng không sao. Có điều ai cũng nhìn tôi như sao lạ. Chắc trong số các trưởng phòng, tôi đứng cũng gần như cao nhất, chỉ dưới trưởng 4 người, lại cũng là người lạ nhất khi đi làm bằng xe bus. Nhà tôi cách công ty hơn 6km, tôi cũng không có ý định thuê

phòng ở gần đó hay chuyển nhà đi. Tôi thích ở nhà, đơn giản vì tôi đã bỏ ra cả tháng trời để tìm ra căn hộ gần với trụ sở công an của thủ đô. Nghe buồn cười thật, nhưng lí do chính tôi về đây sống cũng là vì nơi đó.

Đi bus cũng chẳng sao. Tôi thấy vui là ổn rồi. Cái cảm giác đợi xe đến nó tuyệt vời vô cùng, bạn có cơ hội thư thái mà ngắm đường phố xung quanh, lại chẳng phải căng óc ra mà điều khiển xe len lỏi giữa dòng người đông nghịt.

Ngồi ở bên đợi xe, điện thoại đổ chuông. Ôi! Mẹ tôi đã chủ động gọi điện rồi cơ đấy!

- Con gái này! Con về chưa thế?

- Dạ sắp rồi! Mẹ đang gọi cho con đấy à?- Tôi không tin nổi vào hiện tại nữa. Mẹ đã giận tôi hơn 1 tuần nay rồi, lí gì lại nhẹ giọng thế kia?

- Thế mà đang tỉnh hay mơ đấy?

- Chắc con mơ rồi!

- Nếu đang mơ thì dậy mau, về nhà thay đồ, trang điểm tử tế đi xem mặt. Lát mẹ gửi địa chỉ!

Lại xem mặt nữa à. Tôi đã xem tổng cả 38 lần, trong ngoài nước có cả. Mẹ chỉ việc ngồi một chỗ, lập trình mọi thứ và điều khiển cô con gái này!

- Mẹ ơi! Con mới về mà. Thư thả vài hôm nữa đi!

- Không thư không thả gì hết! Không đến thì khỏi về nhà nhé!

Tút!!!! Đầu dây bên kia cúp máy phũ phàng! Mẹ lại chơi trò này, ai dám không tuân theo chứ.

Về đến nhà, quần áo mẹ để sẵn trên giường, đồ trang điểm cũng thế. Đau lòng thật! Đến khi nào mới hết cái thảm cảnh này với một người tôn thờ chủ nghĩa độc thân như tôi. Nghĩ lại, sau khi tốt nghiệp cấp 3, đi du học, ra đi làm, chỉ mới được 5 năm chứ mấy, chưa đủ để tôi tận hưởng tự do của riêng mình. Tôi sắp sung sướng vì cái trò chọn rể của mẹ rồi.

Tôi sẽ đi ô tô. Giờ này làm gì còn xe bus nữa. Cái xe này để trong nhà cũng lâu rồi, mẹ không dùng đến mấy, thằng em trai mới học lớp 9. Có vẻ cũng phát sinh vài vấn đề nhờ với em nó. Nhưng không sao, vẫn đi được tốt.

Lái xe đến khu vực bờ hồ thì chết máy. Khi thật! Kì này mà đến trễ là ra đường chứ chẳng chơi. Quanh đây lại chẳng có quán nào sửa xe cả. Đang loay hoay, tôi chợt thấy một anh mặc cảnh phục hốt hải chạy đến, thấy xe tôi ở đó nên gõ cửa âm ỉm. Trông anh ta cũng cao ráo, được mắt, mà thở không ra tiếng kia.

Tôi kéo kính xuống. Anh nhìn tôi khấn khoản.

- Giúp tôi với! Mở cửa xe ra đi!

Tôi trông anh ta cũng có vẻ thật thà nên làm theo. Giúp được thì giúp, ở đời còn có lúc này lúc khác.

Vừa vào trong xe, anh ta vội cởi ngay cái áo khoác ngoài ra, ném lại ghế sau, rồi cứ chăm chú nhìn gương chiếu hậu đầy lo lắng.

- Anh làm gì đấy?- Tôi tò mò hỏi.

Lát sau, anh quay lại, nhìn chằm chằm vào tôi.

- Cô cho tôi xin lỗi trước!

Tôi nhất thời chưa hiểu, định hỏi lại thì...Ôi không! Anh đã khóa môi tôi lại rồi! Sao thế này? Thần hồn nát thần tính, tôi chưa bao giờ rơi vào thảm cảnh này nên đâu biết làm gì, cứ ngoan ngoãn ngồi đó mà tròn xoe mắt ra, chẳng cự nự mình nữa.

Có tiếng người bên ngoài...

- Nhìn cho kĩ. Nó mặc áo xanh đấy! Phải bắt được nó!

- Thằng trong này áo trắng! Chắc không phải!

Họ xì xào một lúc rồi bỏ đi cả đám, khi ấy anh mới chịu buông tôi ra.

Tôi bất giác lấy tay tát anh một cái rất mạnh.

- Đồ sở khanh!

- Xin lỗi cô, là vì bất đắc dĩ!

Tôi khi ấy mới chợt nhớ anh là cảnh sát, lại thấy hơi đáng thương nên hắng giọng hỏi:

-Hừm! Sao đám người kia lại bắt anh?

Anh cười khẩy, quay lại ghé sau lấy áo khoác ngoài.

-Trông buồn cười nhì! Cảnh sát lại bị lưu manh lừa! Dù sao cô cũng cứu tôi một mạng, cảm ơn cô nhiều.

Anh quay đi, tôi lại mới nhớ ra xe mình chết máy, có khi nhờ anh cũng chẳng sao.

- Anh cứ thế mà bỏ đi ă? Tôi giúp anh rồi, anh cũng phải giúp lại tôi chứ!

-Giúp gì?

-Sửa xe!

Anh dúm vào tay tôi cái áo khoác. Áo đã sờn rồi, bảng tên nhìn không rõ, chắc tại mắt tôi kém quá. Mắt cận nhẹ lại không mang kính đây nên nhìn không rõ. Lần đầu tiên trong đời đấy, tôi bị cướp đi nộ hân, nhưng đôi lại được ôm cái áo cảnh vào lòng cũng đáng cái mơ ước mà. Ước mơ từ nhỏ là được làm cảnh sát, ấy vậy mà chút vấn đề về sức khỏe lại tước đi cơ hội ấy của tôi. Tôi ghì chặt nó vào lòng, cơ hội có một không hai, phải tận dụng lấy.

Anh loay hoay sửa xe, tôi cũng lấy bắt chuyện cho đỡ buồn.

-Đám người ban nãy là côn đồ đấy à?

-Ừ!

-Sao chúng đuổi anh?

Anh cười ra tiếng, tôi còn tưởng anh không chịu nói cơ.

-Tôi đang đi tuần, vào ngõ hẻm thấy họ cầm gậy gộc nhiều quá, hình như là ân oán giang hồ gì đó, anh em tôi lại chỉ có hai người, gọi cứu trợ, nhưng đợi họ đến thì chắc là đánh xong rồi, vậy nên quyết định lâm trận, chủ yếu là để họ tàn quân ra đỡ gây chiến. Chúng tôi vừa bước vào, chưa kịp nói gì đã bị vây tứ phía, nên tìm cách hành động, mỗi người chạy một hướng để tàn đám người đó ra.

-Thế còn người kia đâu?

-Cậu ta á! Chắc tự lo được thôi! Hẹn gặp nhau ở bốt trước mặt rồi. Xe cô ổn rồi đấy.

Anh phui tay qua loa, tiến lại chỗ tôi. Tôi hơi ngại, nghĩ đến cái cảnh hời nãy lại thấy.....

-Hèm! Chúng ta xem như hòa! Nể anh giúp tôi lần này, không truy cứu! Hy vọng không có lần sau!

Tôi đưa áo, anh nhận lấy, lại cười, trông cái vẻ thân thiện hết mức.

-Dù sao cũng rất cảm ơn cô!

Cái người đó đã đi xa rồi. Tôi cũng không nghĩ nhiều nữa.

Thôi chết! Hơn 8h rồi cơ à! Điện thoại! Mẹ!

-Con gái! Con đến nơi chưa?

-Xe con bị hỏng! Giờ đang đi, con đến ngay đây!

Mẹ lại cúp máy phũ phàng.

Tôi lái xe đi đến chỗ hẹn. Một anh chàng cao ráo, nhận xét đúng thì là đẹp, theo ý tôi thì là bình thường, chẳng có gì đáng chú ý. Anh ta là chủ nhà hàng gì đấy tôi không nhớ, nhà ở đâu tôi cũng quên luôn, chỉ nhớ rằng tôi đã phải vất vả chất xám làm trò để anh ta không có ấn tượng gì. Và chỉ nhớ rằng tôi đã thấy người ban nãy đi tuần ngoài phố, là cái người ban nãy tôi đã giúp, anh ta cũng đã giúp tôi.

Gió thu hơi lạnh thì phải, anh vẫn còn đi ngoài đường. Người ấy thực sự là cảnh sát!

-Này em! Em đang nói chuyện với tôi mà nhìn đi đâu đấy?

- À! Vâng! Anh cứ tiếp tục đi ạ!

-Một người phụ nữ cần phải đầy đủ công, dung, ngôn, hạnh...nếu lấy tôi, em chỉ cần nội trợ.....

Tiếp đó anh ta nói gì tôi cũng chẳng biết. Chỉ biết chàng cảnh sát kia đã đi khuất rồi. Kể ra, anh ta rất giống với mẫu người mà tôi đang tìm đấy chứ! Chỉ là nếu như có duyên sẽ gặp lại.

Con gái mà, luôn suy nghĩ vẩn vơ, luôn quan trọng hóa những cái gọi là "đầu tiên". Bảo rằng tôi sẽ quên người kia ngay tức khắc là nói dối. Chỉ ít cũng phải mất một đêm hôm nay, chỉ đêm nay thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

2: Trái đất tròn không gì là không thể!

Ai cũng có những đứa bạn bựa không nói nổi, hai cô bạn của tôi chẳng phải ngoại lệ. Cái bựa nhất là họ sẵn sàng ủng hộ mẹ tôi và cho tôi ra rìa. Chắc có lẽ đó là sự khác biệt lớn nhất giữa người độc thân và có gia đình. Khi trước bọn họ còn cùng tôi hô hào chủ nghĩa tự do, vậy mà từ ngày tìm thấy nửa kia lại thay đổi hẳn 369 độ không thương tiếc.

Có vài lần gọi điện rủ họ đi chơi, và lần nào cũng.....

-Tao bận đưa con đi công viên...!

Hay....

-Vợ chồng tao đi biển...!

Thật hết nói nổi. Chẳng biết có thật hay chỉ là cái cớ của chúng nó để góp phần giúp mẹ tôi ép tôi lấy chồng nữa. Đau khổ thế còn gì! Tôi đang thắc mắc rằng chúng nó là bạn tôi hay bạn mẹ?

Ấy thế mà hôm nay trời trở gió lại chủ động gọi điện...

-Đang ở đâu đấy mào mào?- Loạn hỏi ở đâu đấy bên kia.

-Đang trên giường, chuẩn bị ngủ!

-Mày là lợn à? Mới hơn 7h!

-Sao?

-Dậy đi chơi?

-Oa! Cầu cầu rủ mình kia! Thật không vậy?

-Vâng! Thật thưa chị! Cả hội hội cũng ở đây nữa.

Hội hội là Lam, chúng tôi hay gọi nhau như vậy, nghe rất dễ thương đấy chứ. Ngoài ba đứa tôi còn có hai cậu con trai. Họ đều có người yêu cả rồi, chỉ có điều chưa biết khi nào kết hôn cả. Cái giống con trai là thế, họ vô tư chơi cho hết cái tuổi còn có thể chơi được, đâu như con gái bọn tôi, muộn vài năm đã là không nên rồi. Thời gian của đời con gái còn quý hơn cả kim cương nguyên khối, vậy nên không thể tùy tiện được.

Tôi có hỏi Quân, cậu bạn thứ nhất, về mẫu vợ lí tưởng, cậu ta nói rằng cần có đảm đang, bao dung, dịu dàng và chịu đựng. Vâng, tôi nghĩ đó là người phụ nữ quá hoàn hảo mà cậu ta sẽ không thể tìm ra đâu, còn hiếm hơn cả động vật trong sách đỏ đấy. Đạt lạ khác, cậu ấy khá dễ dãi trong việc chọn bạn gái, nhưng cũng cực kì chặt chẽ trong việc quản lí người yêu, đó là cái đáng ghét nhất.

Xét một cách toàn diện, tôi thấy com trai đều như nhau cả, họ đòi hỏi sự thủy chung và hoàn mỹ ở người phụ nữ của mình, nhưng họ lại không hề hoàn mỹ. Vậy nên việc yêu sớm đôi với con gái không khác gì đeo gông vào cổ.

Cầu cầu gọi cho tôi đến quán cà phê mấy đứa hay tụ tập. Hôm nay Quân sẽ tỏ tình với cô gái mà cậu ta lựa chọn cho hơn nửa đời còn lại, cậu ta nhờ tôi đệm guitar, có vẻ tôi khá được tin tưởng đấy.

Tôi lấy áo phông, quần jean cùng giày thể thao, hợp gu với kiểu người thoải mái, khoác thêm cái áo gió phía ngoài, tóc buộc đuôi ngựa. Tôi ngại sự cầu kì, cũng không thích chất bụi bặm. Nói chung đơn giản đã là đẹp rồi. Và dĩ nhiên tôi không nổi bật giữa các cô gái trong quán, họ mặc váy, tôi mặc jean, họ đeo túi, tôi xách guitar.

Đám bạn tôi đã có mặt, hai đứa kia còn xách theo cả chồng con đi nữa, vất vả thế đấy.

Tôi vẫy tay chào họ rồi đi vào. Ngồi ở bàn của chúng tôi nhìn sang phía bên phải, tôi chợt thấy ai đó trông rất quen. Một tên con trai hai tay ôm hai cô gái sexy vô cùng, trông cũng không phải dạng đoàng hoàng, mà tôi chú ý đến anh ta làm gì vậy nhỉ?

A! Tôi đã gặp ở đâu đó, một lần, là người ở bờ hồ đấy, là cái anh chàng cảnh sát kì lạ hôm trước bị đám côn đồ truy đuổi. Sao anh ta ở đây? Sao lại ôm eo mấy cô váy ngắn cùn cùn thế kia?

Khó hiểu quá, tôi cứ ngoáy đầu lại nhìn anh ta mặc cho mấy đứa bạn đang sôi nổi chuyện trò. Anh ta có thấy tôi không nhỉ? Hình như là có thì phải. Anh ta cũng đáp lại ánh mắt của tôi, chỉ là đáp lại thôi rồi nhanh chóng quay đi.

Người lạ thôi mà, có gì đáng phải bận tâm, tôi tự nhủ lòng như vậy. Nhưng tâm tư của con gái đúng là khó nói thật. Chính tôi còn chẳng hiểu nổi bản thân mình muốn gì nữa.

Quân có tham khảo ý tôi nên đàn bài gì cho cậu ta hát. Đương nhiên tôi sẽ chọn bài mà tôi thích rồi. Cái quan trọng là tôi thấy nó vô cùng ý nghĩa nữa. Ha! Tôi đã nghiền ngẫm nó suốt bao năm nay rồi. Có lẽ động lực để tôi tin rằng còn một chàng trai dành cho tôi vẫn đang tồn tại trên thế giới này- người tôi đang kiếm.

-Bà đó có hợp không? -Quân thắc mắc.

-Tin ở tao đi! Mày nghĩ mà xem! Tại sao mày và cô ấy lại yêu nhau mà không phải yêu người khác!

Cậu ta gật gù ngẫm nghĩ:

-Có khi đúng! Trái đất tròn không gì là không thể! Ừm! Tao nghe mày!

Quân hát không hay cho lắm. Nhưng cậu ta có lòng thành, cô gái ấy xhacsw sẽ đồng ý thôi. Tôi cũng xem như là mối lái cho đôi này.

Quân với tôi lên sân khấu, nó còn tranh thủ nói nhỏ...

-Anh Thư ơi! Tao run quá!

Tôi cốc đầu nó một cái:

-Có bao giờ tao thấy mày nhát gái vậy đâu!

Trông thấy Hội hội dẫn cô gái bước vào là Quân háng giọng, cầm ngay lấy cái micro và đồng dục:

- Bài hát này tôi dành tặng cho người con gái quan trọng nhất cuộc đời. Tôi chỉ muốn hỏi rằng: em có đồng ý trở cùng tôi trở thành một gia đình không?

Cô gái e thẹn lấy tay che ngang miệng về xúc động. Thấy nó gật đầu, tôi bắt đầu đàn, nó cũng bắt đầu hát. Chúng tôi dường như nổi bật dưới ánh đèn xanh đỏ mờ mờ. Quân vừa hát vừa bước đến cầm tay cô gái, lát sau lấy ra chiếc nhẫn bạc nằm trong chiếc hộp trái tim đỏ, trông rất lãng mạn.

Tôi vẫn liếc trộm anh ấy...

Bỗng nhiên, ĐOÀNG..! Tiếng súng phát ra từ phía bên cạnh khiến mọi người trong quán hoảng hốt. Quân cũng không hát nữa, thằng bạn đầu của tôi thừa nước đục thả câu ôm lấy cô gái ngẩy thơ vào lòng. Tôi cũng dừng đàn nhìn lại phía phát ra tiếng súng.

-Cảnh sát đây...! Tất cả mọi người giữ nguyên hiện trường..!

Là anh ấy! Anh ấy đang cầm súng kia. Hai cô gái kia cũng cầm súng nữa kia! Họ đang phá án đấy sao!?

Tên ban nãy ngồi cùng anh hát tung bàn bỏ chạy, anh không chế xong tên áo đen, cũng chạy băng qua dãy bàn lùa theo.

Tôi làm gì trong tình huống này nhỉ? Khi tất cả đang xáo trộn.

Ngồi xuống và đàn tiếp bài hát. Tự tôi hát. Việc ai người ấy làm. Anh vẫn mãi đuổi theo tên kia...

Rồi bỗng chốc, anh bay người đập vào bụng tên đó, nhanh thoăn thoắt đã khống chế được hắn, cũng là lúc phía cảnh sát ập đến bao vây toàn bộ.

Anh quay lại chỗ ghé ngồi ban nãy lấy gì đó, rồi lại chỗ tôi, vừa lúc tôi đàn xong..

-Cừ lắm cô gái!- Anh cười nhìn tôi!

Tôi nhún vai, đứng dậy..

-Chẳng phải nên hoàn thành mọi công việc của mình sao? Ai cũng bận cả mà!

Anh lướt qua tôi còn dừng lại nói nhỏ...

-Cô đàn rất hay! Bài hát rất tuyệt!

Và cứ thế, anh đi. Tôi bất giác quay đầu lại nhìn theo. Anh thản nhiên túm cổ áo tên chủ quán đang núp dưới gầm bàn:

-Chúng tôi nghi ngờ anh tàng trữ trái phép ma túy đá! Mời anh về đồn phối hợp điều tra!

Và tôi vẫn nhìn theo anh, chốc lại khẽ cười, đăm đuối đến mức bị đám bạn phát hiện..

-Hù! Mày quen anh ta à?- Cậu cầu hỏi tôi!

Tôi ậm ừ, không nhìn theo nữa.

-Đầu có...! Thôi! Đi thôi!

Nhưng rồi, phía ngoài tản dần, tôi lại thấy anh, đứng đó và nói chuyện với một người khác mặc cảnh phục.

Ban nãy tôi còn tưởng lần trước mình bị lừa, tưởng rằng anh ta bản chất sở Khanh, tưởng rằng anh ta mạo danh cảnh sát để...(không nói cái này nữa). Hóa ra là làm nhiệm vụ. Tôi đã nhầm. Cái nghề của anh ta đúng là khó nói trước, thật như giả, giả như thật. Thế mà từ dạo ấy đến giờ tôi vẫn còn thích làm cảnh sát lắm.

Lại có đám người xì xào bên cạnh...

-Bọn này đúng là giỏi thật, xó xỉnh nào cũng lôi ra được.

Người kia đáp lại:

- Không giỏi sao ăn tiền của dân được?

Tôi không hiểu họ nghĩ gì nữa. Chỉ có vài bài báo, vài chuyện con con đã đi đánh giá cả một bộ máy, bắt công thật. Nhưng làm đầu trăm họ mà, đâu phải làm vừa lòng tất cả. Họ cũng là dân, họ tự do bàn luận, nhưng lại không hiểu bản chất của nó. Khi bạn cố gắng bảo vệ một người, mà người đó lại luôn nhìn bạn bằng con mắt ghét bỏ, luôn nghĩ bạn xấu xa khi bạn mặc quần jean rách hay nhuộm tóc đỏ, bạn sẽ hiểu cảm giác của người cảnh sát là như thế nào.

Tôi đi ngang qua họ, cũng kịp nói một câu góp vui:

-Sao ban nãy bắt tội phạm lại không thấy ai giúp họ!

Cô kia quay lại bĩu môi:

-Việc của họ! Cô có giúp không mà nói?

-Vì không giúp được nên đừng chê bai. Bọn họ vừa lao vào nguy hiểm để bảo vệ các cô đấy.

Nói rồi tôi đi. Chẳng mất thì giờ đôi co với đám người kia làm gì.

Cuộc vui bị phá hỏng, cũng chẳng còn thú gì nên chúng tôi đôi nào theo đôi ấy. Và bọn bạn đều kia lại cho tôi ra rìa.

Trót ra khỏi nhà mà về sớm thì phí thật. Tôi cất đàn lên xe rồi đi bộ quanh con phố. Hơi lạnh thì phải,,lại quên đem theo áo khoác. Nhưng se lạnh thế này mới đúng là thu. Đèn trên phố đỏ đỏ, vàng vàng làm óng lên lớp sương đọng trên lá.

Tôi thấy lòng tĩnh lặng hơn, cũng chẳng nghĩ gì nhiều nữa. Hiếm khi mới có cơ hội thư thái thế này.

Nghĩ lại cũng thấy mình vô tâm. Giám đốc Kim của tôi xin chuyển công tác về chi nhánh tôi đang làm. Mai anh sẽ về đến. Có lẽ là vì tôi. Anh Tae Sung là người tốt, anh luôn giúp đỡ tôi khi còn ở bên Hàn. Có vài lần anh ngỏ lời nhưng tôi khéo léo từ chối, chẳng chê điều gì ở anh, chỉ là không có cảm xúc gì. Anh từng hỏi tôi:

-Không có cơ hội nào cho anh sao?

Tôi khi ấy cũng thấy thương anh, nhưng tình cảm mà, đâu ép buộc được.

-Vậy sao anh không cho những cô gái kia cơ hội?

Cuộc nói chuyện mở đầu bằng câu hỏi của anh và kết thúc bằng câu trả lời của tôi. Chúng tôi không nói gì thêm nữa.

Đang mải nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng gọi phía sau:

-Này cô!

Tôi giật mình quay đầu lại, gió thổi nhẹ làm bay lộn tóc trước mặt, bay xõa xuống khuôn mặt, bay bay....!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

3: Thần tượng của tôi lại khác! Còn tôi là một fan hâm mộ đặc biệt!

Cái người kia như thể lột xác hoàn toàn từ bụi bặm thành trang nghiêm trong bộ cảnh phục vậy. Anh tiến lại phía tôi, tôi cũng dừng bước không đi tiếp nữa.

-Ban nãy anh cù lắm!- Tôi cười nhìn anh.

Anh cũng cười, tay bỏ bao quần, đứng trước mặt tôi..

-Tôi còn tưởng bị cô hiểu nhầm!

-Có quan trọng không?

-Ừ nhì! Đâu có quan trọng!

Chúng tôi đi bộ trên vỉa hè. Đèn vẫn mờ mờ, đúng cái chất mùa thu, lại có chút hương hoa sữa nhẹ nhàng, thoang thoảng.

Đi bên cạnh anh ta tôi như lún đi vài cm thì phải! Không may là hôm nay đi giày bệt, ôi mình lu mờ quá!

-Anh không phá án nữa à?-Tôi hỏi.

- Còn gì đâu mà phá! Tôi xong việc rồi!

-Thế giờ anh đi đâu?

-Cô nghĩ tôi đi đâu?

Ôi trời! Nói chuyện với anh ta thật hại não! Tôi đâu phải anh ta.

-Về hay tuần?

-Cả hai!

Anh biết không? Anh đang phá hỏng hình tượng xanh lá cây trong mắt tôi đấy! Người gì đâu mà ăn nói khó ưa thế? Tôi chỉ muốn hét vào mặt anh ta như vậy. Nhưng cũng không còn là trẻ con để làm ba cái trò ấu trĩ ấy nữa.

-Còn cô! Sao lại đi dạo một mình?

-Phải chăng tôi đột biến khi có hai mình?

-Chắc là vậy! Ban nãy tôi thấy cô nhiều mình lắm mà!

-Mấy mình kia đi theo tình yêu của họ rồi! Tôi bị bỏ rơi!

-Họ phũ thật! Mà này! Cô đàn hay lắm đấy! Tôi ít thấy con gái chơi guitar!

-Tôi thuộc loại hiếm mà!

Chúng tôi cứ đi như vậy, kéo lê chuyện này đến chuyện khác. Mỗi lần nói chuyện tôi đều phải ngoảnh đầu lên. Tôi cao một mét sáu nhẵn không hơn không kém. Cái chiều cao này là phổ biến ở con gái, tôi cũng chưa thấy bức xúc vì nó bao giờ. Ấy thế mà đi bên cạnh anh ta lại thấy khó chịu vô cùng.

-Này! Sao anh cao thế?

-1m85!

-Tôi mới cỏ lắm!

-Cô ghen với tôi à?

-Anh thấy con gái ghen với con trai về chiều cao bao giờ không?

-Có cô đấy!

Vậy là chúng tôi đi bộ đến hết bờ hồ, trời cũng lạnh hơn rồi đổ mưa.

Chúng tôi chạy nhanh vào trạm bus để trú. Mưa tháng 8, mưa thu, mưa lớn lắm. Mới một tẹo đó thôi mà đã ướt áo rồi. Tôi mãi phui nước trên áo, trên tóc, cũng không để ý anh làm gì.

Bất chợt anh cúi vào tay tôi chiếc áo cánh xanh khoác ngoài.

-Giấy đấy?-Tôi ngạc nhiên hỏi.

-Mặc vào đi! Lạnh lắm đấy!

-Thôi! Không sao!

Anh chẳng nói gì, cứ thế lấy áo choàng lên vai tôi. Tôi tròn xoe mắt. Bạn biết cái cảm giác chạm tay vào mơ ước nó là gì không. Tôi đang khoác cánh phục trên người đấy, dù không phải của tôi. Tôi lạc một nhịp thờ, không thể tả được cái cảm xúc khi ấy. Chỉ biết mấy ngón tay run run chạm lên vai áo, rồi ghì chặt lấy.

Mưa lớn quá! Từng giọt nước lăn trên mái rồi rơi xuống mặt đường. Tôi đưa bàn tay ra hứng lấy vài giọt rồi cho vào miệng, ngọt vô cùng. Cái vị mưa của quê hương mấy năm nay không có cơ hội nếm thử.

-Cô làm gì thế!

Tôi cười nhìn anh:

-Sữa đấy! Anh thử không?

-Sữa?

-Là sữa mẹ của mẹ quê! Khi nào anh phải sống ở một cái nơi lạ hoặc đến mấy năm ròng rã, anh sẽ hiểu!

Phố vắng thật. Mưa đến làm phố vắng. Chúng tôi mãi theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình, sống trong cái thế giới mà chúng tôi muốn, chẳng ai hỏi ai câu nào, cũng không nói thêm gì nữa, yên lặng ngắm mưa cho đến khi trời tạnh.

Tôi toan trả áo cho anh thì anh giữ tay lại.

-Mặc lấy mà về! Áo trong cô ướt hết rồi!

-Không sao mà!

-Cô nà bị sờ Khanh bắt cóc là tôi không chịu trách nhiệm đâu nhé!

Anh nói xong rồi đi ngay. Tôi tạm thời chưa hiểu, gọi với theo.

-Tôi trả anh thế nào đây?

-Lần sau gặp trả cho tôi là được!

Rồi cứ thế anh đi. Còn lần sau nào nữa chứ, chúng tôi có quen gì nhau đâu, đến tên còn chẳng biết..... Thôi chết! Cái áo tôi nó hằn cả áo trong ra kia! Khi thật! Thế là anh ta....thảo nào bắt tôi khoác áo.

Aaaaaaa! Tôi hét lên như người mất của. Anh ta...Ồi trời! Anh ta là ai? Sao tôi toàn dính vào mấy cái không hay cơ chứ?

Tôi bắt taxi quay lại quán, lays xe rồi ra về. Mặc cái áo này công nhận ấm thật, không muốn bỏ ra luôn. Kể ra cũng tốt, nhưng nếu để mặc áo cánh mà rơi vào tình huống này thì tôi không muốn tạo nên.

Mẹ ra mở cửa, bà thấy tôi chẳng thèm hỏi han sao lại ướt nhẹp hay sao giờ mới về. Cái bà quan tâm lại là: áo của ai?

-Mẹ quan tâm cái áo hơn cả con gái đấy!

-Đúng rồi! Mẹ sẽ bơ mày đến khi mày tìm rể cho mẹ.

Tôi treo cái áo lên móc rồi vào bếp pha trà gừng. Mẹ ở bên ngoài vẫn cứ hí hoáy nhìn cái áo.

-Đặng Nhật Nam! Là ai thế?- Mẹ tôi hỏi lớn.

Tôi phớt chốc sặc nước. Lại còn ho dữ dội. Lát sau mới có thể hỏi lại ngư cũ.

Tôi chạy vội ra ngoài phòng, xem bảng tên trên cái áo. Hóa ra Đặng Nhật Nam là tên người đó, gặp anh ta hơn hai lần mà có biết tên đâu, còn không nhớ đến mà hỏi. Nhưng hình như anh ta biết chắc chúng tôi sẽ gặp lại thì phải, nếu không tại sao lại tùy tiện cho người khác mượn đồ như thế?

Ôi dào! Kệ đi! Việc của người ta tôi nghĩ nhiều làm gì. Mẹ tôi kia, vẫn còn mân mê cái áo.

-Con này! Bạn con à! Quen lâu chưa? Đi chơi cùng con à?

-Ôi mẹ yêu dấu! Là một người bạn con vừa biết tên ban nãy thôi!

-Thế sao nó cho con mượn áo!

-Con chịu thôi!

Tôi lên phòng thay đồ, lát đi xuống định lấy cái áo kia đem đi giặt, lại nghe lỏm được cuộc điện thoại của mẹ...

-Ừ! Tên con trai! Mả này, một gạch ba sao là hàm gì đấy?..... Chưa!.... Đã nghe nói lần nào đâu.....! Ừ!.....

Tôi hiểu cái mà mẹ đang mong điều gì chứ. Nhưng sao cứ phải thúc giục tôi vậy nhỉ, tôi mới chỉ 28 thôi. Còn trẻ chán đấy, lo gì ế. Có lẽ mẹ nghĩ tôi và cái người tên Nhật Nam kia trên mức bạn bè mất. Một sự nhầm lẫn tai hại, cũng là do mẹ nôn nóng quá mà. Tôi nghe mẹ mọi thứ, trừ việc kết hôn. Mà mẹ tôi lại cần nhất cái đó.

Việc tốt nhất bây giờ là ngưng gặp mẹ. Tôi sẽ đi ngủ, chỉ còn cách ấy.

Nhưng con gái mà, dù có là fan trung thành của ngủ như tôi cũng đâu thể đặt lưng xuống là ngủ ngay được, trong khi đầu óc vẫn còn lộn xộn vì chuyện ban tối.

Tôi không phủ nhận rằng anh mặc cảnh phục rất đẹp. Khi ấy tôi cũng đã đứng tim. Những người mang ước mơ vĩ đại của bạn luôn có một sức hút kì diệu. Bất kì là ai, cao hay thấp, đen hay trắng, béo hay gầy, họ đều trông rất tuyệt vời, vì họ đang mang trên vai ước mơ của bạn, đặc biệt nhất là khi bạn không thể thực hiện nó.

Tôi đã từng có lần thần tượng một anh csgt, năm ấy tôi 18 tuổi. Đó là khi tôi thấy anh làm nhiệm vụ. Thật khó để diễn tả cái nét đẹp kì diệu ấy. Tôi đã không ngớt lời ca ngợi anh trước đám bạn. Và cậu cậu phát biểu rằng:"Không đẹp!" Không sao, đối với tôi như vậy là đủ! Tôi không cuồng soái ca hay sao K-pop, đơn giản vì trong mắt tôi, họ chỉ là sao, ai cũng như ai cả.

Lũ bạn tôi ngày ấy còn trêu rằng:Tha cho người ta đi! Một vợ hai con rồi! Và tôi chỉ muốn hét vào mặt chúng nó: Thần tượng chứ có phải yêu gì đâu!

Nói rằng tôi cuồng công an cũng không hẳn. Đối với tôi, những người mặc cảnh phục, quân phục theo đúng nghĩa của nó đều là người tốt. Họ đang thầm lặng bảo vệ cuộc sống của chúng ta.

Cho đến bây giờ, người đó vẫn là thần tượng của tôi, dù tôi không hề biết tên, không biết tuổi, thậm chí gặp đến 5 lần cũng không nhớ nổi mặt mũi ra sao, nhưng nếu có cơ hội gặp lại nhất định sẽ nhận ra.

Phải chăng là cậu được ước thấy? Một ngày nọ rất đẹp trời, tôi đã gặp lại thần tượng của mình, trên chuyến xe bus.

Bạn hiểu cảm giác đó mà! Cũng như việc bạn bất ngờ nhận ra Song Jong Ki hay Dương Dương trong đám đông. Bạn có quyền hò hét, chạy lại chỗ họ mà xin chữ kí. Nhưng! Thần tượng của tôi lại khác! Còn tôi là một fan hâm mộ đặc biệt!

Anh ngồi ở ghế cuối! Cái màu áo vàng ấy không quá nổi bật, nhưng tôi nhanh chóng nhận ra! Đương nhiên, tôi sẽ chọn hàng ghế trên, đeo tai nghe và lấy điện thoại ra để...ngắm thần tượng. Tôi đâu thể chạy lại để xin chữ kí một người cảnh sát, cũng đâu thể dày mặt mà hỏi anh tên gì, bao tuổi, nhà ở đâu?

Tôi đã 28 tuổi, có lẽ anh cũng ngoài 30 rồi!

Có thể anh đã có gia đình! Vậy cũng chẳng sao! Tôi thần tượng anh thôi! Vì năm đó anh đã cho tôi động lực để học, dù là không có cơ hội thi vào ngành, chỉ ít anh cũng cho tôi tin tưởng rằng đâu phải csgt nào cũng xấu như báo chí nói!

Chỉ có một điều tôi thắc mắc, tại sao anh lại chọn ghế sau cùng trong khi đằng trước còn trống rất nhiều, rất nhiều chỗ!

Tôi không giải thích được! Và tôi có lẽ là fan trung thành của anh trong suốt 10 năm qua rồi! Tôi đang chịu những cái xóc đáng sợ của xe bus, người nôn nao vì khó chịu để được ngắm thần tượng!

Từ trước tới giờ có khi nào tôi ngồi ghế sau đâu! Thật là đáng phục đấy!

Tôi có gọi hình cho cậu cậu để khoe nhưng nó không bắt máy. Khi thật! Lát về kể nó lại trên tôi ảo giác cho mà xem!

-Cái gì? Gặp thần tượng á? Mà ngủ trên xs bus đấy hả?

Có sai đâu mà! Nó đng cười hả hề chưa kìa!

-Ngủ mà gặp được anh ấy tao cũng ngủ?

-Thế rồi sao? Có điều tra được gì không?

Tôi phồng má, xịu mày:

-Không!

Nhưng đối với tôi, như vậy là đủ! Đã là đủ lắm rồi! Có lẽ từ mai, tôi sẽ cố gắng dậy sớm để chờ đúng chuyến bus ấy.

Và tôi đã làm như vậy! Nhưng không gặp lại anh! Có lẽ hôm đó chỉ là tình cờ thôi!

"Minh ngốc thật!"

Tôi lại trở về cái quỹ đạo từ trước tới giờ, chạy thực mạng và bắt đại lấy một trong hai chuyến bus đi qua công ty. Cái "bắt đại" đó của tôi lại cho tôi gặp anh lần nữa!

Có phải là duyên không nhỉ? Hay chỉ là tình cờ thôi?

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

4: Cái người tôi vẫn đang đợi dù không biết là ai?

Con gái độc thân luôn biết cách tạo niềm vui cho mình, do vì sao họ có thể ể bền vững như vậy. Tôi không ngoại lệ! Có thể nói rằng buổi sáng của tôi rất bận, nhưng tôi thích điều đó. Tôi mê ngủ nướng, dù là 5 phút của cuộc đời. 5 phút sau khi thức giấc bạn sẽ chẳng làm gì được đâu, nhưng với tôi lại là cả một giấc ngủ quý giá, có thể là cả 1 giấc mơ nữa đấy.

Sau đó tôi sẽ dậy với bộ dạng hoảng hốt, không kịp ăn sáng, chạy hết khả năng để kịp chuyển xe. Mẹ tôi hỏi sao phải bày vẽ như thế, tự lái xe đi không được à?

Không! Tôi không thích! Làm sao được đây?

Sáng nay thông thả hơn nhiều. Có lẽ nghĩ rằng sẽ được gặp thần tượng nên tôi dậy sớm hơn bình thường. Đến giấc ấy tự nhiên sẽ không ngủ được.

Tôi đi thông thả hơn. Hóa ra con phố này cũng nhộn nhịp đến lạ.

Tôi có cơ hội ghé mắt qua cái nơi tôi yêu. Haizzzz! Vẫn toàn là tiều phu thôi! Nếu tôi có thể làm việc trong đó, chắc hiện tại đã khác rồi! Nhưng cuộc đời đâu có chỗ cho từ nếu! Cô gái đó đang ở một thế giới khác, đang rất hạnh phúc vì được làm cái nghề mà mình yêu. Vậy cho nên tôi phải sống cái cuộc đời đối lập với cô ta.

Cái nghề công an, đúng là nô lệ của dân. Họ đi làm khi mọi người còn thông thả ăn sáng và về nhà khi tất cả đã ngủ say. Tôi thiết nghĩ tại sao không ai nhận ra điều ấy nhỉ? Cũng là nghề nghiệp, cũng bình đẳng như nhau, và chính họ cũng là dân đây chứ. Nhưng có lẽ chỉ mỗi tôi nghĩ thế!

Tôi có đọc một vài bài báo, họ lấy cái tiêu đề giật tít, mới nghe sẽ có ấn tượng xấu với những người "nô lệ" ấy, đọc kĩ lại thấy chẳng có gì nghiêm trọng, hoặc kĩ hơn nữa mới thấy rõ ràng người phạm luật đang lớn tiếng...kêu oan. Ta thoải mái mắng nhiếc khi họ sai, nhưng có bao giờ ta ngưng phạm luật?

Tôi thấy mình nên tham gia vào nhóm phê bình báo chí hay gì đấy. Cứ đi bộ là đầu óc lại nghĩ lung tung, thậm chí còn đi rất sâu vào một vấn đề còn con nào đấy. Từ lúc nào tôi trở nên quan tâm đến chính trị và luật pháp thế này? Hay là dấu hiệu của tuổi già? Minh già thật sao?

Tôi cười vắn vớ rồi nhìn xuống mũi giày, đúng cái lúc không để ý phía trước lại thúc vào ai đó...

"Á!" Tôi cau mày nhìn lên...! Ô...!

-Tôi đã nói là sẽ gặp lại mà!

Ồ! Cái anh hôm nọ ỳ! Tên gì nhỉ...? Là cái gì Nhật Nam ấy. Tôi lúc nào quên luôn cả họ.

-Nhưng sao anh biết hay thế?

-Cô biết tôi rất giỏi mà!

-Vâng!

Tôi nguyệt anh một cái rồi đi tiếp

Anh biết ý cũng theo sau.

-Nhưng tôi không biết là sẽ gặp anh nên không mang theo áo!

-Mai cũng được!

-Còn mai nữa à? Anh làm việc ở đây? Ôi....! Đừng nói anh biết tôi ở gần đây nhé!

Anh cười phá lên:

-Cô vừa nói nhé! Cô sống ở đây thật à?

"Xì!" Đúng là tên xấu xa!

-Anh cũng dùng cách này để gọi cung đây à? Mà anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy?

-Câu nào? Nhiều quá tôi nhớ không xuể?

-Sao lại biết sẽ gặp tôi ở đây?

Anh bỏ tay vào túi quần, thông thả đi:

-Ngày nào cũng thấy cô đi qua đây! Nên nhớ luôn mặt rồi! Tôi còn biết cả giờ đi, giờ về của cô nữa!

-Anh rành quá!

Anh nhìn đồng hồ rồi cười, nháy mắt một cái!

-Mai gặp! Tôi đi làm đây!

Đúng là cái đồ khó ưa khó hiểu! Anh ta với tôi như quen nhau từ kiếp trước vậy.

Nhưng phải công nhận là tôi vừa trẻ chuyện "bus thần tượng" vì cái tên Nhật Nam kia đấy.

Tôi thấy áo vàng cuối xe rồi kia! Hút! Thần tượng của tôi!

May thật! Nó dừng lại rồi kia! Tôi chạy như tên bắn, lao lên xe, còn suýt hụt chân ngã nữa, khiến cả xe quay lại nhìn.

Cái chính ở đây là thần tượng của tôi vẫn chỉ chống cằm nhìn ra phía đường bên cạnh. Trông anh ưu tư thế nào ấy! Vẫn là ghế cuối, thực sự cảm thấy hơi khó hiểu. Nắng mùa thu xuyên qua cửa kính làm ánh lên những tia sáng ở anh, vô cùng đẹp. Tôi ngỡ đây chỉ là ảo giác. Ai biết được giữa con phố nhộn nhịp này tôi lại gặp được anh.

Quê gốc của tôi ở một nơi khác, và tôi cũng đã gặp anh ở nơi đó. Đây có thể gọi bằng câu "Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ"?

Tôi chẳng quan tâm nhiều như thế làm gì. Được gặp lại thần tượng của tôi năm 18 tuổi cũng xem như trở về cái tuổi trẻ oanh liệt dù thất bại thảm hại.

Tôi vẫn sẽ ngồi hàng ghế trên và lấy điện thoại ra để nhìn thần tượng! Vẫn sẽ là vậy!

Và câu chuyện vẫn sẽ tiếp diễn như thế nếu như chiều tối hôm đó tôi không gặp lại anh trên chuyến bus quen thuộc. Anh vẫn ngồi ghế cuối.....

Tôi mãi mê nhìn phố, chợt có ai đó khẽ vỗ vai. Tôi quay lại, thấy chiếc vòng cổ nằm gọn trên tay người kia.

-Của em đúng không!?

Vâng! Là vòng của tôi! Cái vòng "cỏ" tôi đã đeo hơn 10 năm rồi đấy!

Và người đó không ai khác chính là thần tượng.

Nói cho cùng thì cái vòng đó chẳng có gì ấn tượng với những người bình thường, nhưng người mặc cảnh thì khác. Cái vòng bạc ấy khắc chữ CA (viết tắt của chữ "Công An" giống hệt trên mũ keppi) vòng vào nhau, tôi đã làm nó khi biết mình trượt vòng sơ tuyển để tưởng niệm cái mơ ước to lớn của mình.

Tôi đưa tay nhận lấy, cũng rất bất ngờ, còn chưa kịp nói cảm ơn thì cái tiếng Hàn Quốc đập ngay vào khối óc còn đang rối bời.

-urinun catchi caja? (chúng ta cùng đi nhé?)

Theo phản xạ, tôi không chần chừ buông ngay một từ "vâng".

Anh Tae Sung ngồi xuống cạnh tôi, cùng lúc ấy thần tượng cũng về hàng ghế cuối, lại cái về trầm tư hôm trước.

Ngại thật! Lâu lâu lại quay lại nhìn thần tượng về vừa biết ơn, vừa áy náy vì còn thiếu lời cảm tạ người ta.

Tôi cũng miễn cưỡng cười nói với giám đốc, vì trong lòng khi ấy vẫn còn nghĩ về người ngồi sau.

Thế đấy, xe cứ đi và tôi như đang phân thân, phân tâm thành hai nửa. Có vẻ như nửa cho anh Tae Sung mờ nhạt hơn.

Cái về ưu tư kia hút hồn tôi mất rồi! Bạn biết lòng tôi thế nào mà! Vui lắm! Vì cái người mà lâu nay tôi tưởng chỉ có thể thảnh thơi ngồi trước và nhìn qua mặt kính điện thoại lại chủ động đến chỗ tôi! Cứ như thể bạn vừa được chụp ảnh hay xin chữ kí từ ngôi sao mà bạn cuồng ấy. Với tôi, thế này là đủ!

Giám đốc thấy tôi cứ mãi nhìn người phía sau lại tò mò hỏi:

-....(bạn em à?)

Tôi cũng vô thức mà gật đầu.

-.....(sao không gọi cậu ấy lại ngồi cùng?)

Tôi lẩm bẩm "anh ngồi mất rồi còn đâu"

Thế mà anh Tae Sung lại gõ đầu tôi mới uất chứ.

-....(Này! Đừng dùng tiếng Việt với anh! Anh đang học đấy! Coi chừng nhé nhóc!)

Giữa hai chúng tôi vốn dĩ rất thân thiết, không có khái niệm cấp trên hay cấp dưới nên nói chuyện cũng thoải mái. Dù biết anh có tình cảm với mình, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy dễ dàng trong việc đối xử bình thường với anh như chưa có gì xảy ra. Tôi cho rằng anh cũng thuộc loại cao tay khi công khai theo đuổi tôi, không ngại bày tỏ tình cảm bất cứ khi nào. Nghe ra chúng tôi cứ như là một cặp trong cách nghĩ của anh vậy. Còn khiến tôi không phân biệt nổi khi nào anh nói thật, khi nào đùa. Nhưng tôi cũng đâu phải hạng dễ bị hạ gục. Đã cố thủ hơn 10 năm nay cũng xây dựng được thành trì rất kiên cố đấy, đâu phải muốn là chiếm được thành. Tôi sẽ chỉ mở cửa cho người trong mộng của tôi, cái người tôi vẫn đang đợi dù không biết là ai?

Thần tượng xuống xe trước chúng tôi. Có vẻ như anh đi đâu đấy. Tôi cứ mãi nhìn theo bóng anh qua cánh cửa kính, đến khi hòa vào dòng người đông nghịt vẫn còn nhìn thấy màu áo vàng.

Tôi bất giác cười ngớ ngẩn. Cũng bất giác bị giám đốc phát hiện.

-....(Này! Người đẹp! Không được nhìn thẳng khác mà cười khi đang ngồi cạnh anh nhé!)

-.....(Hứ! Anh quản được chắc! Mà anh đi đâu đấy?)

-.....(Về nhà!)

-.....(Nhà nào ở đây?)

Giám đốc cười lại cô đầu tôi:

-.....(Nhà anh! Không phải nhà em đâu mà lo!)

Ôi trời! Hóa ra chỉ vì cái sự nghiệp theo đuổi tôi mà anh chạy đến tận đây để mua một căn hộ tí tặn tầng 11. Tôi ở tầng 2. Thế này không phải tôi là kẻ cần phải chịu trách nhiệm với giám đốc hay sao?

-.....(Anh đang đưa em vào tầm ngắm đấy sao?)- Tôi cau mày.

-.....(Đúng thế! Em có thể bại trận bất kì lúc nào đấy! Hãy chuẩn bị tinh thần đi!)

Tôi cười hi hi! Rồi làm bộ mặt lạnh, vô cùng nghiêm túc!

-.....(Để xem! Chúng ta chính thức giao chiến xem ai bại trận trước! Nói trước! Quân đội của em mạnh lắm đấy!)

Ồi! Cái cuộc nói chuyện rất đúng chủ đề này sẽ khiến bạn mất một vài giây, thậm chí là một vài phút để hiểu đấy!

Có lẽ người biết nhiều tật xấu của tôi ngoài mẹ thì chẳng ai qua nổi Tae Sung. Vậy nên có bao giờ tôi xem anh hơn mức một người anh trai.

Nhưng nghĩ lại có đôi lúc thấy anh vì tôi mà thiệt thòi quá, dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ cho anh được cái anh cần.

Ngày hôm nay không dài, nhưng xảy ra một vài việc khiến tôi ấn tượng quá, mãi đến đêm muộn vẫn không thôi suy nghĩ được. Và cái chính làm tôi chốc chốc lại cười phá lên như một đứa điên, đó là cái vòng cổ. "Ồi cái vòng cổ yêu dấu, dù em có hơi "cổ" nhưng em vô cùng đáng yêu. Với chị em là món đồ trang sức đẹp nhất đấy! Em biết không? Em rất thông minh khi biết cách rơi ở đâu, rơi vào khi nào và nhắm chuẩn đối tượng nhất được. Rất đúng thời gian, đúng địa điểm, đúng người nữa. Em xứng đáng nhận chức thư kí của trái tim chị, bảo bối ạ! Chị chỉ muốn nói với em thế thôi!"

Mẹ tôi gõ cửa ầm ầm

-Thế không định ngủ à cô nương! Xem ra cô đang dần tự kỉ vì ế đấy!

Tôi nói vọng ra:

-Vâng mẹ! Mẹ yên tâm! Cho đến lúc con hoàn toàn tự kỉ sẽ có hoàng tử đến và làm con tỉnh lại bằng một...

-...năm đám to đùng!- em trai tôi ngắt lời. -Chị cứ ngồi đó mà mơ mộng đi! Có ngày gặp ác mộng cho xem

-Thằng Khang nói đúng đấy!-Mẹ tôi hòa theo.

-Ôi trời cái thằng này! Mày muốn ăn đòn hả!

Tôi lại bị hai mẹ con họ ăn hiếp nữa. Đúng là chẳng giống người một nhà tẹo nào. Giống ba đứa trẻ hơn. Đúng thế! Phải viết tác phẩm ấy! "Ba đứa trẻ!" Hậu duệ của "hai đứa trẻ" của Thạch Lam....- "Ba đứa trẻ" do Lê Anh Thư chấp bút...

.....

Tôi đi vào giấc ngủ, cùng anh.....!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

5: Thú vị chứ không liên quan!

Cọc thử đi tìm trâu xem thế nào?

Tôi đang trong chiến dịch giảm cân. Điều đau khổ của phái đẹp đó là "kẻ ăn không hết người lần chẳng ra".

Đấy! Như câu câu, nó có ăn vàng đi chăng nữa thì cũng chẳng hề hấn gì, vẫn gây trơ xương ức, trái lại tôi chỉ hít bụi cũng tăng cân được. Đạo trước nó còn chia sẻ với tôi rất ra dáng một người phụ nữ trưởng thành..

-Mày cứ kết hôn, có con cái đi rồi biết! Không gây mới lạ!

Tôi chẳng cần biết cái nổi cực của nó hiện tại...

-Ai muộn lấy sớm làm gì! Năm ấy còn hứa hẹn cùng nhau ế cơ!

-Mà sao đáng đẹp rồi còn giảm nổi gì?

-Đẹp á? Ú ú thế này mà bảo đẹp?

Cái chính là ngày hôm nay tôi sẽ từ com, cá, thịt. Ăn mình nho thôi! Chẳng biết sụt bao nhiêu kg nhưng cố thử xem sao. 1gam cũng quý rồi.

Tôi ra khỏi nhà và không quên đem áo trả cho Nhật Nam, có thể hôm nay sẽ gặp anh ta.

Chẳng ngoài dự đoán, vẫn là Nhật Nam chủ động phát hiện ra tôi trước.

-Anh tài thế? -Tôi nói thay lời chào-Sao biết tôi đến mà ra đây?

Anh ta vẫn cái dáng điệu cho tay vào túi quần.

-Cô hỏi thừa rồi!

-Này! Trả anh! Tôi giật giữ cẩn thận rồi đấy!

Anh nhận lấy áo trên tay tôi.

-Có vẻ dạo này cô thông thả quá! -Nhật Nam tỏ vẻ nghi hoặc.

-Là sao?

-Dạo trước ngày nào cũng chạy như ma đuổi, có thấy thảnh thơi hôm nào đâu!

Tôi tròn xoe mắt, cũng cười chừa ngượng.

-Á! Anh biết hay thế! À là vì... công việc của tôi rất bận, đến sáng dậy còn làm chưa xong...

-Chứ không phải cô dậy muộn à?

Ôi trời! Cái tên này! Sao hấn lại đoán được chứ?

-Cô đang thắc mắc sao tôi biết đúng không?

Cạn lời.....

-Anh tự hỏi thì tự trả lời luôn đi!

-Thứ nhất, nếu công việc nhiều quá, cô sẽ phải ở lại tăng ca, không thể rảnh rồi mà chiều nào cũng thông thả đi bộ từ bến xe bus về! Thứ 2, cô luôn đuổi theo xe bus vào cùng một khoảng thời gian lúc 6h45 không hơn không kém, chỉ có thể là dậy muộn. Lí do bận việc không thuyết phục.

Khỏi phải nói cũng biết tôi tức điên thế nào.

-Này! Anh đang điều tra tôi đấy à? Liên quan không?

-Thú vị chứ không liên quan!

Lại còn cười trông rất hả hê nữa, thật khiến người khác ức chế!

-Anh.....

-.....(Có việc gì thế?)

Cái tiếng quen thuộc của giám đốc vang bên tai, tôi quay lại ngạc nhiên nhìn anh. Tae Sung trông như mới chạy thực mạng đến đây, còn thở không kịp nữa. Tôi nhìn anh còn muốn phì cười..:

-.....(Thật chẳng giống giám đốc gì cả!)

-.....(Em thấy ai đi bộ từ tầng 11 xuống đến đây, đuổi theo em cả một đoạn dài mà vẫn còn giữ nguyên vẻ điển trai không vậy? Anh thế này là còn phong độ chán!)

Tôi cười phá lên mặc kệ hai chàng trai đứng hai bên cứ nhìn chăm chăm. Rồi bất giác họ đồng thanh hỏi tôi, nhưng hai cái thứ ngôn ngữ từ hai bên tai pha trộn vào nhau khiến tôi trong chốc lát không kịp tiêu hóa, lại buột miệng "há" một tiếng. Họ tiếp tục đồng thanh lần hai:

-Bạn cô đấy à!.....(Bạn em đấy à?)

Khéo thế không biết! Tôi quay qua phía Nhật Nam lễ phép trả lời:"Không phải bạn tôi!", rồi quay lại phía Tae Sung cũng y chang câu đó. Nhật Nam như biết ý, cười, gật đầu chào giám đốc rất phải lễ rồi quay qua chỗ tôi:

-Tôi đi trước nhé!

Vâng! Anh đi luôn đi! Hy vọng là lần cuối gặp anh rồi!

Tôi cũng vẫy tay cười, chào lại! Trông bóng anh ta khuất dần sau dòng người, chúng tôi lại thông thả đi bộ lại bến xe bus. Tae Sung như kiểu sắp rời chân tay, lờ mờ sau tôi không khác gì đứa trẻ lên ba.

-.....(Để xem anh chịu được bao lâu!- Tôi cười đắc ý.)

Phút chốc anh lại rất oai phong, đi như kiểu tướng thắng trận trở về.

-.....(Em tưởng anh anh mệt sao? Anh đùa em thôi! Còn lâu nhé!)

-.....(Vâng! Anh cừ lắm! Trông anh còn tướng bị bỏ đói vài tuần ý!)

-.....(Ừ! Anh chưa ăn gì! Mà tại sáng sớm thang máy ở khu này tắc quá!)

Tôi quay qua nhìn giám đốc đầy đe dọa:

-.....(Hôm nay em ăn kiêng! Cầm rú rê lôi kéo!)

Tae Sung lại cười âm thầm lên làm tôi ngượng chín mặt với mấy người xung quanh:

-.....(Em lại muốn giảm cân nữa sao? Anh nói rồi, béo anh cũng yêu!)

Tôi ra về giận dữ đi tiếp anh mới thôi trêu ghẹo tôi. Nếu có liều thuốc xóa kí ức có lẽ tôi sẽ dụ Tae Sung uống đầu tiên đấy! Anh ấy biết quá nhiều tật xấu của tôi mà!

Đến bến xe, anh mới nghiêm túc hỏi:

-.....(Cái người bạn này có bộ đồ giống trên móc khóa của em nhỉ? Xanh lá cây ý!)

-.....(Vâng! Cảnh sát Việt Nam đấy! Đẹp trai không?)

Tôi vẫn còn tưởng anh đùa nên cười cười trêu lại, ai dè trông anh lại có vẻ buồn buồn với cái kiểu cười miễn cưỡng hiếm thấy.

-.....(Là ước mơ của em! Anh chẳng thể cho em điều em ấp ủ suốt mấy năm qua!)

-.....(Lại lừa gạt em nữa rồi!)-Tôi nói lảng đi!

-.....(Nhưng anh không bỏ cuộc đâu! Anh nghĩ mình có thể đứng ở chỗ của cậu ấy!)

Tôi không nói gì, cũng không cười nữa. Bất giác lại thấy thương giám đốc. Anh vì tôi mà thiệt thòi nhiều quá, tôi cũng chưa giúp gì được cho anh. Nhưng Tae Sung không cần điều đó, thứ anh cần tôi lại không bao giờ có thể cho anh được. Chúng tôi vốn dĩ không cùng đường đi, trước đây là vậy, sau này vẫn vậy.

Xe bus đến, tôi quên luôn cái mớ suy nghĩ trong đầu ngay tức khắc, mắt nhanh nhẩu nhìn phía ghế cuối!

Hôm nay ghế trống!

Tôi không nghĩ mình lại buồn đến vậy! Có thể là thói quen của mấy ngày qua nên tạm thời thấy khó chịu khi phải thay đổi! Có thể thần tượng của tôi phải trực đêm qua, cũng có thể anh không bao giờ đi bus nữa! Tôi đã làm tương rồi! Thời giờ của những người ấy là vàng bạc, một phút, một giây cũng quý, đâu có chuyện đứng đợi xe bus, thông thả như chúng tôi. Tôi xuống ghế cuối nơi thần tượng hay ngồi, cũng muốn thử đặt mình vào vị trí ấy để cảm nhận cái mà anh đã làm xem sao.

Ghế cuối xóc lắm! Tôi quen ngồi ghế đầu nên thấy hơi khó chịu! Nếu sức khỏe không tốt rất dễ say xe! Nhưngw tôi chịu được.

Ghế cuối yên tĩnh hơn nhiều, cũng rộng rãi hơn nhiều, lại dễ dàng ngắm cảnh phía ngoài tấm kính trắng. Nếu bạn ưa sự tĩnh lặng và không muốn gây chú ý, bạn nên ngồi ghế cuối. Nếu tâm trạng không tốt, hãy thử ngồi ghế cuối, đó là không gian riêng của bạn trên những tuyến xe bus ồn ào.

Tôi đang ngồi đây và nghĩ về thần tượng của mình!

Buổi trưa, mọi người ở công ty đã đi ăn trưa hết, tôi vẫn cố thủ không ra ngoài để thực hiện chiến dịch giảm cân. Tae Sung nài ni trót miệng tôi cũng quyết không đi. Anh còn chơi trò hiểm, mua toàn món tôi thích, mang lên phòng làm việc của tôi mà ăn.

-.....(Ngon thế này! Không ăn thì thiệt quá!)-Giám đốc suất xoa.

Bụng tôi cũng réo âm thầm nhưng vẫn cố thủ, không được động lòng! Nghĩ đến việc từ sáng tới giờ chỉ có mấy quả nho vào bụng đã rất vất vả rồi, phải cố hết hôm nay nếu không thì phí công cả buổi sáng.

Nhưng rồi đầu làm được gì khi cái tên giám đốc kia cứ để "mỡ trước mắt mèo"! Hết rồi còn đâu! Tôi nhăn mặt:

-.....(Đúng là heo!)

-.....(Ai mượn không ăn!)- Anh cười khoaia chí!

Giờ này mà xuống căng- tin của công ty cũng chẳng còn gì. Tôi đành phải lặn lội cả hơn 1km lên quán phía trên ăn, dù trước công ty còn 1 nhà hàng to đùng. Tôi thích ăn ở mấy quán bình dân hơn, nhà hàng cứ thấy khó chịu thể nào ấy, từ cách ăn, uống, cầm thìa thế nào, dùng khăn ra sao để không gây sự chú ý. Chỉ cần sai một chút là bạn sẽ trở thành người nhà quê học đòi dân thượng lưu ngay lập tức, vô cùng mất tự do, mất thoải mái, mà có khi đồ ăn lại không ngon bằng mấy quán nhỏ.

Ăn uống no nê, tôi đã xoi hết một tô phở, không sót một sợi, lại sực nhớ ra mình đang giảm cân. Ôi! Thế là tiêu tan hết! Chỉ tại cái tên giám đốc chết dầm kia! Tôi sẽ cho hắn một trận khi lần về đến công ty! Thân người sắp thành hình tròn rồi!

Đang uống nước chợt thấy cái bóng áo vàng phía trong cùng, cạnh cửa sổ, nhìn qua đã nhận ra thần tượng.

Hình như anh mới đến thì phải? Có lẽ ông trời đã cho tôi dịp tốt để cảm ơn anh việc chiếc vòng cổ lần trước.

Tôi sửa sang lại đầu tóc, quần áo rồi chạy lại chỗ anh.

-Em ngồi cùng được không ạ?

Anh nhìn tôi đầy lạ lẫm, lại từ chối không thương tiếc:

-Chỗ này có người rồi em ạ!

Tôi thấy hơi mất mặt, đứng cạnh anh:

-Em chỉ muốn cảm ơn về sợi dây chuyền hôm trước thôi ạ! Cảm ơn anh rất nhiều!

Anh như nhớ ra điều gì đó, lại nhìn tôi lần nữa!

-À! Là em sao?

Tôi cười, vui không tả nổi! Thần tượng nhớ ra tôi rồi kìa!

-Vâng! Em tên....!

Anh ngắt lời tôi:

-Không có gì đâu em! Nếu là người khác họ cũng sẽ làm vậy thôi!

Anh nheo mày nhìn tôi rất lâu rồi nói:

-Má em có gì kìa!

Tôi còn tưởng anh ngắm tôi, ai dè....! Hả! Má có gì! Chết thật! Không phải còn sót sợi phở nào chứ? Như thế thì mất mặt lắm!

Tôi lấy tay xoa xoa hai bên má! Anh lại nhìn tôi thờ dài, tôi dùng khăn ướt nhẹ nhẹ lau cho tôi.

-Vết mực không rơi được đâu!

Ngại chết mất! Viết lách kí tá kiểu gì mà gây cả mực lên mặt thế này, lại còn không đúng lúc nữa chứ!

Tôi lí nhí:

-Cảm ơn anh!

Tôi chưa vội đi ngay, còn nán lại mực đích là xem cái bảng tên trên ngực áo thần tượng. Còn chưa kịp nhìn anh đã cựa người làm lấp mắt nó đi. Chẳng nhẽ lại chủ động hỏi anh tên gì sao? Dù sao tôi cũng là con gái mà! Đầu thế tùy tiện như vậy! Hơn nữa lại còn là thần tượng của mình chứ. Nhưng cơ hội hiếm hoi này đâu phải dễ mà có, phải biết tận dụng. Thôi thì cứ mạnh dạn một lần! Cọc thử tìm trâu xem thế nào! Biết đâu lại may mắn! Nhưng nếu thất bại, hy vọng anh sẽ không nghĩ tôi là loại con gái dễ dãi, lợi dụng hay gì gì đấy....

Đang mãi than khóc trong bụng, chợt nghe thấy giọng nói rất quen vang lên từ phía sau lưng:

-Ai thế anh?

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

6: Tôi thành thợ may từ khi nào thế?

Cả hai chúng tôi cùng hướng mắt về phía giọng nói kia. Tôi nhận ra ai rồi! Là người tôi quen, mà cũng không phải, chỉ là biết sơ sơ thôi. Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn Nhật Nam, còn anh chẳng có biểu hiện gì là vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi.

-Anh đợi lâu chưa?

-Anh cũng mới đến!

Cứ thế hai người nói chuyện rất vui vẻ, tôi giống như oxì xung quanh họ vậy, không màu, không hình, không tồn tại!

Phải chăng tôi nên rút lui khỏi mặt trận này, khi một con kì đà cản mũi vừa xuất hiện?

Tôi toan quay đi, tính là tẩu thoát êm đẹp, ai dè còn bị anh ta gọi lại:

-Này! Cô kia!

Tôi dừng chân, trong lòng thét gào khổ sở. Tha cho tôi đi chàng cảnh sát!

-Sao đi vội thế? Gặp tôi mà không nói gì là sao?- Nhật Nam nói, cái giọng nửa đùa nửa thật làm tôi tức không chịu nổi.

Tôi cũng cười đáp trả:

- Có gì đâu mà nói! Nói gì là nói gì?

Thần tượng khi ấy cũng chẳng có biểu cảm gì, cứ như mọi ngày tôi thấy trên xe bus, vẫn cái vẻ mặt ấy. Tôi còn tưởng anh không quan tâm, hóa ra vẫn tò mò hỏi:

-Em quen cô ấy à?

Nhật Nam cười, lại nháy mắt nói nhỏ gì đấy, thần tượng cũng "mỉm cười một cái"!

Chao ôi! Lần đầu trong đời tôi bắt gặp cái nụ cười hút hồn đến vậy! Thật không uống phí 10 năm nay luôn ngưỡng mộ anh. Giờ mới có cơ hội mở mang tầm mắt. Có thể trong mắt mọi người anh rất bình thường, nhưng tôi lại khác, vì tôi là fan trung thành của anh mà.

Kệ tên kia nói gì với anh, tôi chỉ cần biết rằng lòng đang thầm cảm ơn hẳn bởi hẳn đã làm cho thần tượng của tôi cười, ngay trước mặt tôi. Thật sự, tôi đã có thể nhớ kĩ khuôn mặt của anh rồi!

- Này! Sao ngăn người ra thế?

Tôi giật mình, lại là Nhật Nam, anh ta đúng là.....trung tâm gây rối. Nhật Nam như sức nhớ ra, tỏ vẻ rất tò mò hỏi tôi:

-À! Mà cô tên gì nhì!

Tôi làm nhúm mặt lại nhìn anh ta, lại cũng tỏ cái vẻ đầy thách thức:

-Tên gì anh hỏi làm gì?

Cứ thế tôi bỏ đi, thay vì không ai để ý lại khiến cả hai người kia nhìn theo, từ cố giám sự chú ý lại gây chú ý. Hết cách mà!

Không phủ nhận việc tôi yêu xanh lá cây hơn màu vàng, dù là màu sắc hay cảnh phục đi chăng nữa. Nhưng sao nhìn Nhật Nam mặc xanh lá cây lại không đẹp bằng thần tượng mặc màu vàng nhỉ? Hình như tôi chưa kể về lần đầu gặp thần tượng thì phải.

Ngày đó, vào đúng dịp tết nguyên đán, năm tôi lên 18.

Tôi không thể quên cái hôm mừng 2 tết, tiết trời lạnh, có cả mưa lẫn phần nữa.

Một xe máy rải ba, một xe máy tải 2 đi ngược chiều nhau với vận tốc rợn người đã tông vào nhau. Cái tiếng động nghe đến rợn người. Tôi bỏ cả mâm

com chạy ra xem.

Xung quanh lửa thura vài người dân, họ cũng ra xem, nhưng không ai dám lại gần, tôi cũng thế! Thú thật đó không phải là do thấy chết không cứu mà không có một chút kiến thức y khoa nào để sơ cứu cả. Có lần đọc báo, họ nói rằng không nên tự tiện di chuyển người bị tai nạn, rất dễ xảy ra hiện tượng gãy xương hay gì đó, tôi không nhớ rõ. Vậy nên chỉ dám đứng nhìn.

Một vài người gọi cấp cứu, một vài người gọi cảnh sát. Vậy đấy, giữa cái lúc tất cả đang quây quần đón tết bên gia đình, vẫn có những người ngày đêm túc trực, sẵn sàng có mặt mọi lúc mọi nơi chỉ qua một cú điện thoại. Nghề nào cũng cao quý như nhau, nhưng xem ra họ tôn trọng bác sĩ hơn cảnh sát. Người dân ở vùng tôi sống khi ấy còn suy nghĩ lệch lạc nhiều lắm. Họ ra đường không chấp hành đúng luật giao thông, khi bị thổi còi lại đi đổ lỗi cho cảnh sát, nói bọn họ thế này, bọn họ thế kia. Thật sự bất công cho những người đang bảo vệ của dân, thầm lặng, đâu dám kêu ca gì.

Chưa đầy nửa tiếng sau, xe cảnh sát đến, và dĩ nhiên tôi của năm đó chỉ chờ đợi có vậy.

Mưa vẫn lất phất rơi, anh bước xuống từ chiếc xe quân dụng cùng hai người khác, khi ấy tôi còn chưa biết đến anh. Chỉ biết rằng ba người ấy đã đội cả mưa cả rét, đo đạc, dọn dẹp hai chiếc xe đang quăn nhau không rời và hỏi những người ở đó về vụ việc vừa xảy ra. Trong cái ánh sáng mờ mờ của đèn pin, tôi đã thấy anh. Anh say sưa làm việc, say sưa, rất say sưa. Trong khoảnh khắc ấy, tôi bỗng nhận ra rằng nghề nào cũng vậy, ai cũng thế, chỉ khi làm việc, họ trở nên đẹp hơn bất kì ai khác, họ nổi bật trong tất cả. Quan trọng hơn hết, ba người kia đang hi sinh, họ đang thầm lặng hi sinh cho những người chỉ mới vừa đẩy thôi còn mắng nhiếc, chửi rủa họ.

Cái giây phút ấy, tôi thấy các anh, và đặc biệt là anh đẹp hơn cả.

Lần thứ hai thấy anh là khi tôi tham gia sơ tuyến vào ngành, khi ấy tâm trạng còn vui sướng vô cùng, nhưng cũng chẳng kém phần lo lắng. Thấy anh trong sắc phục vàng trang nghiêm, tôi lại càng tự tin, có thêm động lực để vượt qua sự run sợ.

Cũng bắt đầu từ hôm ấy, anh trở thành thần tượng của tôi.

Thế đấy, thần tượng của tôi, tôi chưa bao giờ nghe anh hát, đàn hay xem anh nhảy, thậm chí tôi còn chẳng biết tên anh, nhanh chóng quên đi khuôn mặt anh ngay sau khi gặp, nhưng trong tiềm thức lại luôn có sự tồn tại của anh.

Tôi chẳng hề hi vọng, và cái cô gái ngu ngơ năm 18 tuổi cũng chẳng hi vọng sẽ gặp lại anh giữa biển người này. Nhưng hôm nay đã gặp anh, lại có thể nói chuyện với anh, dù không thân thiết nhưng đối với tôi nó thực sự là may mắn. Nghĩ mà xem, bạn yêu quý một ngôi sao nào đó cũng sẽ tìm thấy đầy ảnh của anh ta trên bất cứ trang web nào, đọc cũng có, đẹp cũng có, đời thường cũng có. Còn tôi.....thậm chí không một thông tin. Tự nghĩ rằng mình có phải là quá ngốc khi trông theo một người mà tia hi vọng là 0,1%? Nhưng dù là một chút ít tôi vẫn có quyền được hy vọng chứ nhỉ? Chẳng ai đánh thuế đâu? Cái cốt lõi của cuộc sống là bạn dám tin vào bản thân được bao nhiêu phần, thời gian và công sức không thành vấn đề. Cô giáo dạy văn năm cấp 3 đã nói với tôi như vậy đấy.

Nhất định tôi sẽ làm được! Không biết bản thân đang yêu, quý thích hay cuồng anh, tôi vẫn sẽ ngày ngày đi chuyến xe bus đó để....gặp anh!

Mẹ tôi lại vừa nấu ăn vừa cầu nhàu:

-Này! Thế bao giờ mới tìm rể cho mẹ?

-Dư dả vài hôm đi! Độ này con bận lắm!

Tôi tăm tía mấy món mẹ nấu, bốc ăn thử lại bị mẹ cốc đầu.

-Con gái con nừa! Ăn uống thế này ai thèm lấy?

-Ú! Xếp hàng cả dãy mà con không thèm lấy đấy chứ!

-Vâng! Đợi khi chị thèm nữa tôi chắc không còn răng!

Tôi cười hi hi, ôm lấy eo mẹ. Cũng có thể nói đó là những nhều chứ! Tôi thích thế! Ở bên mẹ hạnh phúc là thế, sướng là thế, tội gì phải đi đâu! Có khi lấy chồng rồi lại chẳng được gặp mẹ thường xuyên.

Người ta nói con gái lấy chồng như đánh canh bạc quyết định vậy. Hoặc được cả, hạnh phúc lẫn vui sướng. Hoặc mất cả, suốt đời xác định làm người làm không công cho người ta vậy. Tôi cũng sợ cái thứ hai xảy ra, mà sợ hơn nữa là con trai dễ thay lòng đổi dạ. Đây người ngoài đường, đang đi với cô này lại ngoi cô kia, tôi gặp nhiều rồi, ngay cả như tôi đây cũng bị mấy gã nháy mắt đưa duyên dù đang nắm tay bạn gái. Nói chung là chậm mà chắc, và lại cái duyên cái nợ rồi cũng tìm về nhau, cứ thông thả cũng chả sợ mất phần. Như mẹ đấy, đã bước hai lần mà vẫn hệt chân đây thôi, dù có mức tiếng đẹp nhất làng. Với bố cũng là do tình cảm rạn nứt, vì xa nhau lâu năm mà sinh cách lòng. Bước thứ hai gặp được bố cu Khang, thằng em trai tôi, cũng vì kinh tế, nợ nần mà người kia bỏ mẹ tôi. Theo suy nghĩ của riêng tôi, người ta lấy mẹ cũng chỉ để kiếm người lo toan nhà cửa, dạy dỗ, chăm nom hai đứa con trai của người ta thôi, đâu có phải vì yêu mẹ. Đây là tự tôi nghĩ, còn mẹ vẫn cố thủ rằng không phải vậy.

Cứ cho là tôi có ác cảm với cánh mày râu đi, nhưng sự thật bạn thấy hằng ngày ngoài đường cũng chẳng khác gì tôi thấy đâu. Vậy nên đừng nhắm mắt bước bừa, cũng đừng vội gặt đầu đồng ý về với người ta. Yêu mình trước rồi mới yêu chàng sau, đó là cô gái thông minh.

Sáng chủ nhật trở chứng khó ngủ, tôi lóc cóc chui ra khỏi giường, thay đồ đi dạo. Cũng hiếm khi được ngắm bình minh, dậy sớm vào mùa này đâu phải dễ. Cũng sắp đến trung thu rồi, mấy năm nay chẳng có cơ hội cùng mẹ và em ăn tết đoàn viên, tự nhiên trong lòng lại thấy vui vẻ vô cùng, chốc chốc lại

cười.

Tôi ngang qua cổng công an thủ đô. Chà! Khi nào cũng có người gác, lại thấy vài người đã chỉnh tề quân trang, bận rộn đi lại. Sáng sớm tinh mơ ngày chủ nhật xem ra cũng giống như ngày thứ hai đầu tuần. Những người ấy dường như không có ngày nghỉ.

Tôi ngần ngại nhìn vào bên trong đó, cái nơi đầy hoài bão và mơ ước, ai biết ở đâu chui ra một người vô duyên kinh điển vỗ vai làm tôi hết hồn:

- Âm mưu gì đấy?

Tôi bị động, lại vô cùng bất ngờ khi gặp lại Nhật Nam.

- Là anh sao?

- Thế cô nghĩ khuôn mặt này là của ai?

Không thèm nhìn anh ta nữa, tôi cúi gằm mặt xuống và đi. Nhật Nam lảo đảo theo sau:

- Tôi còn chưa biết tên cô đấy?

- Anh biết làm gì?

- O hay! Thế cô nghĩ tôi biết làm gì? Tên tôi là.....

- Đặng Nhật Nam! - tôi cướp lời.

Anh lại cười.

- Giỏi thế! Cô điều tra tôi đấy à?

- Anh tưởng bở chắc! Mà sao anh đi làm sớm thế? Chủ nhật mà! Anh trực sao?

- Không! Việc đột xuất phải đến từ nửa đêm qua, giờ tôi về nhà!

Nghe anh nói vậy cũng thấy thương. Khi tôi còn đang ngon giấc thì anh ta đã phải lặn lội tới đây rồi.

Anh thờ dài như trút mối phiền muộn trong đầu.

- Cả một công ty lớn vậy mà cũng dễ hao hụt tài chính! Nhiều quá!

Tôi tò mò hỏi lại.

- Công ty nào thế?

Anh im lặng, có lẽ là bí mật rồi. Tôi chẳng hỏi thêm nữa, chủ nói mấy câu:

- Hệ thống nào cũng có lỗ hổng mà!

- Quan trọng là hổng nhiều hay ít! Ai là người vá?

Tôi cười nhìn Nhật Nam:

- Anh đấy! Chính anh đang tìm lỗ hổng để vá nó lại đấy!

Thấy tôi rướn người khổ sở quá, anh khẽ cúi đầu xuống gần tôi.

- Tôi thành thợ may từ khi nào thế?

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

7: Chúng ta là một cặp!

Sau cái cuộc trò chuyện chẳng đâu vào đâu, chúng tôi ai về nhà nấy.

Mẹ biết tôi nghĩ thì vui khỏi nói, lòi ngay đi chợ xách đồ cho bà. Cái trò tiêu khiển của mẹ là kim chi muối và gói bánh chưng, thế mà hái ra cả khối tiền. Có điều tôi không thích để bà phải khó nhọc thêm nữa, nhiều lần khuyên bỏ đi lại bị bà xoáy lại:

-Mày đem cháu về tao trông, tao bỏ nghề liền.

Mà giống đời cứ nhắc đến đó là tôi lại muốn chuồn đi chỗ khác vì cứng họng có phân bua được gì.

Cũng cố gắng xách cho mẹ được gần chục cân cái ra bến xe bus. Ôi! Nếu biết nhiều thế này lại đi xe cho rồi.

Sao khổ thế không biết? Trên đời này làm gì có hiệp sĩ từ trên trời rơi xuống đâu. Nếu có anh nào chịu chủ động xách giùm cái mớ rau này, tôi sẽ gọi người đó là soái ca luôn, không cần biết cao hay thấp, béo hay gầy.

Nhưng chẳng có ai cả...!

Haizzzz! Lê xác được lên xe đã là cả một kì tích rồi. Tôi vừa đặt mông xuống ghế, lại thấy cô gái đi lên. Người bán vé chạy đến, cô loay hoay một lúc rồi ái ngại nói:

-Em quên tiền! Làm sao được đây!

Cô nhìn xung quanh, cũng nhìn qua tôi. Còn đang định lấy tiền trong túi ra đưa cho người bán vé thì dưới cuối xe vang lên:

-Tôi trả giùm!

Ôi! Thần tượng đây! Thế mà tôi không nhận ra anh dù bus không hề đông. Vẫn là bộ cánh phục vàng, vẫn ngồi ghế cuối, anh chẳng khác gì so với mấy hôm trước cả.

Cô gái kia khẽ cúi đầu cảm ơn anh. Anh trả tiền giùm xong lại ngồi xuống, tiếp tục cái vẻ suy tư không thể giải thích nổi. Nhưng chẳng phải tôi lại thần tượng anh thêm một lever nữa sao. Điều khiến tôi để ý đến anh là lúc anh làm nhiệm vụ, và giờ việc tốt anh làm lại càng cho tôi sự khâm phục. Anh không quá ồn ào, không quá nổi trội để nhận tra. Nhưng tôi lại thích anh ở chính điều đó.

Bus ngày càng đông người, tôi bị xô đẩy đến thảm hại. Cuối cùng cũng sắp về đến nhà, tôi lại lật đật xách đồng rau xuống xe.

Khổ thật! Người ta bị nạn có thể gặp soái ca, tôi thì ngược lại, toàn là sói ca. Chẳng có ai giúp tôi cả! Ôi trời ơi! Tự hỏi hay tại mình không đủ xinh đẹp để họ giúp?

Nghe kể lại, mẹ cười lớn:

-Ai bảo mày ăn mặc kiểu đó! Người ta phải mặc váy, đi giày cao gót, tóc bay lất phất thì đám con trai mới vây quanh! Mày thì áo thun trơn từ trên xuống dưới, quần che kín gót chân, tóc tai búi cục thế kia, mẹ nhìn còn chán nữa là!

Tôi cau mày:

-MẸ! Suốt ngày chê con là sao?

Mẹ vẫn không ngớt cười.

-Vâng! Con gái tôi xinh đẹp, giỏi giang! Vào phụ mẹ một tay!

-Ú! Chê cho chán đi! Con không bị mẹ dụ đâu!

Điện thoại reo lên, đầu dây bên kia, tiếng giám đốc gấp gáp:

-.....(Đến công ty mau lên! Có chuyện rồi)

Tôi có kịp hỏi lại gì đâu, anh ta đã gấp máy phũ phàng! Thế đấy! Giám đốc Tae Sung đẹp trai của tôi luôn đối xử với tôi thế đấy!

Thay đồ rồi vội vàng đến công ty, tôi chạy vào phòng làm việc trước lấy đồng tài liệu mà anh Tae Sung bảo, nhìn qua cửa kính phòng lại thấy vài người cảnh sát đi về phía văn phòng, tôi cứ mãi nhìn theo họ, cũng tò mò không biết việc lớn gì mà kinh thiên động địa đến cả cảnh sát như vậy?

Tôi chạy lên phòng anh Tae Sung, trên đường đi còn nhận được cuộc điện thoại của anh:

-.....(Lên thẳng văn phòng nhé!)

Cũng chẳng kịp nói lại, anh cúp luôn máy.

Tôi mở cửa bước vào phòng họp, hai bên đầy đủ cả các bộ phận, cả cảnh sát cũng có mặt. Tôi ngồi lại chỗ, vẫn giữ thái độ nghiêm túc như mọi hôm.

Nhưng cái chính là giữa đám người kia, tôi nhận ra người quen. Đúng vậy! Anh chàng tên Nhật Nam đấy! Anh ta cũng đang nhìn tôi! Tôi chỉ vừa mới thấy anh ta khi rời mắt khỏi đồng giấy tờ.

Giám đốc đứng lên nói:

-.....

Anh quay sang nhìn tôi, tôi hiểu ý, cũng chỉ là việc dịch lại cho mọi người biết anh nói gì thôi.

-Được rồi! Mọi người đã có mặt đầy đủ, chúng ta bắt đầu công việc!

-.....

-Công ty của chúng tôi mới đây bị hao hụt hơn 200 000\$ trong ngân sách! Tôi cũng vừa phát hiện tối hôm qua, đã báo cáo lại và nhờ phí công an vào cuộc. Đề nghị tất cả các giám đốc, trưởng phòng bàn giao kế hoạch công tác, chỉ tiêu và hóa đơn trong tuần qua lại cho phí công an.

Ồi! Tôi giật mình đấy! Nghe anh nói xong mới giật mình. Tôi vào ngành bao nhiêu năm nay rồi, có bao giờ thấy công ty hao hụt đến mức này đâu! Hơn nữa, giám đốc của tôi còn cẩn thận thừa thãi nữa mà! Lí nào lại có chuyện này.

Anh quay qua phía tôi:

-.....(Em phụ trách làm việc với bên công an! Em thích hợp nhất, anh cũng tin tưởng nên giao nhiệm vụ này cho em!)

-Hà! -Tôi giật mình nhìn giám đốc, thường sẽ không vì mấy chuyện thế này mà giật mình, hôm nay tôi thấy tôi rất lạ.

Nhưng rồi cũng nhanh chóng ổn định và tiếp nhận công việc một cách bình tĩnh.

Tan họp, tôi vội vàng quay lại phòng làm việc, lúc đi còn mãi xem đồng hồ sách mà giám đốc đưa cho ban nãy.

Bất chợt va vào ai đó.....

-Chúng ta có duyên thật đấy!

Cái người kia lên tiếng trước, tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, anh lại nói tiếp:

-Họp tác vui vẻ nhé! Cô Anh Thư!

-Sao anh biết tên tôi?

-Bảng tên kia! Lê Anh Thư!

Tôi cười nhìn anh, vẫn ra vẻ nghiêm túc:

-Hy vọng là vậy! Anh Đặng Nhật Nam!

Chúng tôi đứng đối nhau, cũng may hôm nay đi giày cao nên không phải cúi đầu.

-Tôi sẽ làm việc với cô trong thời gian tới. Vậy phải nói là có duyên rồi!

-Vâng! Có duyên! Chúng ta thật có duyên!

Cái chính là những việc xảy ra ở thực tế luôn đi ngược lại với suy nghĩ. Khi tôi tưởng tượng ra một cuộc gặp gỡ định mệnh với thần tượng hay làm việc chung với anh thì lại chuyển sang là tên Nhật Nam này. Có vẻ ông trời rất tích trù tôi đấy! Thấy tôi tức điên hay buồn bã là ông ấy vui rồi! Được thôi! Nếu ông không cho tôi duyên, tôi sẽ tự đi tìm vậy.

-Theo tôi vào phòng!- tôi nghiêng đầu ra hiệu cho Nhật Nam!

Anh biết ý cũng đi theo, lại cứ tủm tỉm cười.

-Này! Anh cười cái gì thế?

-Không có gì!

Lại vẫn cười. Rõ ràng là có vấn đề mà bảo không.

-Mặt tôi dính gì à?

-Không!

-Thế anh cười gì?

-Cô nói làm tôi buồn cười!

-Nói gì? Á! Anh đúng là đồ đầu óc đen tối mà!

Biết tôi đã nói gì rồi đấy. Cái phòng làm việc mà anh ta nghĩ ra phòng...Ôi trời! Những ngày tháng tiếp theo hẳn là khó ở đây.

Nhật Nam vào phòng làm việc của tôi, đưa mắt nhìn một lượt rồi ngồi xuống ghế. Tôi đưa xấp sổ sách cho anh, rồi lôi máy tính ra đăng nhập dữ liệu để tìm thông tin về số tiền bị hụt.

Chúng tôi cứ say sưa, việc ai người ấy làm, cũng chẳng nói chuyện gì, cũng không nhớ ra để nhìn nhau lấy một cái. Trời tối từ khi nào rồi không biết?

-Nghỉ thôi!- Anh gõ lên mặt bàn làm việc của tôi.- Muộn rồi đấy!

Tôi nhìn đồng hồ, thể tiện vươn vai một cái. Lưng sắp mỏi nhừ rồi.

-Nghỉ thôi!!! -Tôi thở dài một mõi.- Đi ăn cùng chứ?

Anh lắc đầu:

-Hẹn cô khi khác! Giờ tôi phải về cơ quan giải quyết một số việc!

-8 giờ tối rồi! Anh về đó làm gì nữa!

-Đặc thù mà!

Tôi biết vậy cũng không hỏi thêm nữa.

Tôi đi ăn một mình, ở nhà hàng trước công ty, mệt nên cũng không muốn đi xa hơn làm gì. Mấy anh chàng xung quanh chốc chốc lại vẫy tay ra ý làm quen. Khốn thật! Một tên lại chỗ tôi xin ngồi cùng. Tôi vẫn trung cái bộ mặt nghiêm túc đặc trưng từ trước tới giờ nhìn anh ta, còn chưa kịp nói gì thì có người trả lời hộ:

-Chỗ đây của tôi rồi!

Tôi bất giác quay lại nhìn, lại là Nhật Nam. Kể ra anh ta tới rất đúng thời điểm. Tôi cười vui vẻ nhìn anh như vớ được chìa khóa để ra khỏi mấy cái ánh nhìn quái gở kia.

-Ôi! Anh yêu! Sao anh đến muộn thế?

Rất nhanh, anh ấy cũng đáp lại thân mật.

-Anh bận chút việc! Xin lỗi nhé!

Tôi cười, lại chỗ Nhật Nam khoác tay anh, lại nhìn tên con trai kia, rất tự tin phán một câu:

-Bạn trai tôi đấy!

Bọn họ biết ý, cũng không nhìn tôi thêm một lần nào nữa. Tên kia ê mặt rút quân khỏi nhà hàng ngay sau đó.

Tôi và Nhật Nam cười nghiêng ngả.

-Này! Anh biết anh tu mấy đời mới được đứng cạnh tôi với tư cách bạn trai hờ không?

-Tôi lại thấy rất chi là nghiệp chương đấy!

-Sợ người yêu phát hiện chứ gì?

-Có lại may!

Ôi! Tôi giật mình đấy! Anh ta nói chưa có bạn gái sao?

Tôi đính chính lại:

- Thật á?

- Nếu cô đồng ý làm bạn gái tôi! Vậy là không thật rồi!

Lại vẫn cái kiểu đùa đùa cợt cợt này làm tôi tức vô cùng. Tôi nguyền anh một cái. Trong nhà hàng có mấy cô gái, nhìn Nhật Nam chốc chốc lại suýt xoa nuối tiếc:

- Ôi! Ước gì mình là cô ấy! Anh ấy tuyệt thật!

Vâng! Tôi cũng đang mong tôi là các cô đấy! Nếu đôi chỗ được sẽ đôi lupon và ngay, còn khuyến mãi thêm suất com này nữa.

- Họ đang ngưỡng mộ anh kia!- Tôi nói nhỏ.

- Đâu có! Ngưỡng mộ cô mà!

- Sao lại thế! Anh tính bảo tôi đa giới tính sao?

Anh cười đều:

- Cô đang ngồi cùng tôi mà! Chúng ta là một cặp! Họ nghĩ vậy đấy!

Tôi bắn cặp mắt đầy ám khí nhìn anh, rồi lấy li nước uống cho trôi cục tức to đùng. Lát sau chợt nhớ ra, quay qua hỏi anh:

- Thế sao anh lại đến đây? Bảo bạn cơ mà.

Anh nghiêm túc nhìn tôi.

- Ban nãy tôi về cơ quan, chú Sơn có đưa cho một số giấy tờ của bên công ty trong quá trình giao dịch với ngân hàng, thấy có vài điểm nghi vấn nên qua hỏi cô. Họ bảo cô đi ăn ở đây.

Anh đưa cho tôi một xấp giấy tờ. Tôi nhận lấy, lật từng trang ra xem. Nhật Nam chuyển sang ngồi cùng phía với tôi để tiện trao đổi. Chốc chốc lại hỏi, tôi cũng rất nhiệt tình trả lời.

Ánh đèn nhà hàng sáng hắt ra đường phố. Cứ thế chúng tôi bắt đầu công việc. Khi ấy là 22h, cũng có thể là hơn. Tôi không rõ nữa..... Có lẽ anh cũng không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

8: Cảm ơn nhé cô bé!

Hai ngày làm việc cùng nhau, chúng tôi chẳng nói chuyện gì ngoài vụ hụi tiền của công ty, lâu lâu lại bị anh đá xoáy làm tôi tức điên lên được. Quả thực từ lần vấp ngã năm 18 tuổi, tôi không chỉ đánh rơi ước mơ của mình mà còn trở nên rất trầm, nghiêm túc hơn cả. Có đôi lúc cũng hay đùa, nhưng chưa bao giờ trở nên trẻ con như thế này cho đến khi gặp Nhật Nam. Có thể đúng như anh nói, chúng tôi có duyên. Nhưng dù sao đi nữa, tôi vẫn hi vọng người nên duyên với tôi là thần tượng.

Tôi hơi e dè, hỏi Nhật Nam:

- Này! Cái anh giao thông hôm trước ngồi cùng anh ở quán tên gì thế?

Anh vẫn chăm chú nhìn đồng giấy tờ, trả lời tôi:

- Minh Quân! Sao? Cô quen à?

- À! Đâu có! Thực ra thì.....tại....tôi hay gặp trên xe bus nên hỏi thôi! Mà sao.....anh ấy trông buồn thế nhỉ?

Nhật Nam nhìn tôi:

- Cô không biết cái vụ um sùm trên báo sao?

-Vụ gì?

-Vậy thì không nên biết! Cô có lẽ cũng nghĩ giống bọn họ thôi!

Tôi cương cổ lên thanh minh:

-Anh nghĩ tôi là loại người gì?

-Theo cô!?

Lại bắt đầu chuyển sang xoáy tôi đây! Chết với tên này mất!

-Không nói tôi không biết tự tìm chắc! Hừ!

Nhật Nam điềm tĩnh, bỏ bút xuống.

-Hai năm trước, khi Minh Quân đang làm nhiệm vụ, có mấy đối tượng tải ba, đánh võng và không mũ. Anh ấy cùng một đồng chí nữa đuổi theo, lập biên bản xử phạt, không ngờ bị chúng chống trả. Trong lúc anh Quân cùng đồng đội khống chế ba đối tượng kia, một tên bị trật chân ngã, va vào khung xe phân khối lớn mà của anh. Thế rồi chẳng biết từ đâu lại tung lên mấy bài báo với clip công an đánh dân chảy máu đầu.....các kiểu!

Tôi vô cùng tức giận:

-Sao vô lý thế? Không có ai thanh minh được à?

-Đã điều tra ra! Đã có báo lên tiếng xin lỗi, đã minh oan cho Quân cùng người đồng đội kia, nhưng đâu ai thèm đọc. Họ chỉ tin vào mấy cái vở vắn kia thôi. Trong mắt họ, chúng tôi xấu xa vô cùng! Anh ấy được cấp trên điều động về Hà Nội để tránh khỏi dư luận ở nơi công tác cũ.

Tôi bất giác lặng người. Không chỉ thân tượng của tôi, mà ngay cả Nhật Nam cũng mang cái vẻ ưu tư phiền muộn ấy. Phải chăng đó là cái cảm giác nặng lòng của những người đang cố gắng cống hiến, cuối cùng lại bị coi là xấu xa, đê tiện. Không ai hiểu được công việc mà họ làm, chỉ qua vài bộ phim cũng không thể nói hết được nguy hiểm mà họ phải đối mặt. Tôi không hiểu, và mọi người trong xã hội này cũng chưa chắc đã hiểu. Liệu có phải là quá bất công.

Tôi cúi đầu vờ chăm chú làm việc, chẳng thể nói thêm điều gì nữa. Nhật Nam cũng ưu tư nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi bầu trời đang trong xanh, yên bình vô cùng.

Buổi tối hôm ấy, chúng tôi nghỉ sớm. Nhật Nam cũng vội vã đi đâu đó sau khi nghe điện thoại của cấp trên.

Như thường lệ, tôi vẫn đi bus.

Tôi vẫn gặp được thân tượng giữa biển người chật chội.

Anh vẫn ngồi ghế cuối, trầm mặc nhìn đường phố.

Tôi lại chỉ có thể ngồi ghế đầu, cũng nhìn ra đường phố.

Hôm nay tôi không về đứng bên, ngồi trên xe bus cho đến khi ngớt người.

Chỉ còn lại anh Quân và tôi, cùng xuống một điểm - bờ hồ.

Chẳng biết có phải là tình cờ hay không, chúng tôi mỗi người một phía, đi bộ nửa vòng bờ hồ. Và tôi đã nhận ra điều ấy khi gặp anh ở góc đa cạnh đèn Ngọc Sơn.

Anh nhìn tôi, vẫn là cặp mắt ấy, tôi đã nhớ như in rồi. Cũng rất thân thiện, chúng tôi lướt qua nhau như không có gì. Nhưng lòng tôi lại rối rắm. Giá có thể nói ra hết sẽ dễ chịu hơn.

Chúng ta sẽ không dám thay đổi hay làm bất cứ điều gì mạo hiểm nếu không nghĩ rằng: mình có quyền! Việc bắt chuyện với anh theo tôi đã vô cùng ngớ ngẩn, nói một câu an ủi anh lại càng ngớ ngẩn thêm. Nhưng tôi nghĩ, đó là việc mình có thể làm, vốn không ai can được ngoài bản thân.

Tôi dừng bước, quay lại.

-Anh Quân!

Anh cũng không đi nữa, nhưng không quay lại nhìn tôi:

-Anh biết anh là thân tượng của em từ năm 18 tuổi đến giờ không?

Anh không nói gì, cũng không có biểu cảm gì.

Tôi tiếp lời:

-Em hâm mộ anh không phải vì vẻ bề ngoài, mà là vì những việc tốt anh làm và em tận mắt thấy. Em gặp anh hai lần khi anh làm nhiệm vụ, một lần anh điều khiển xe đỡ một xe máy suýt ngã, một lần khi bản thân còn đầy niềm tin sẽ đấu cảnh sát, một lần khi em nhận được kết quả sơ tuyển. Em biết nói ra thật buồn cười, nhưng đối với em anh không còn lạ lẫm gì nữa. Anh đã cho em niềm tin để phấn đấu vì ước mơ. Dù là không thành nhưng với em, cả tuổi trẻ của em, anh đã sớm trở nên đặc biệt.

Anh nghe xong, toan bước đi, tôi lại nói tiếp:

-Xin lỗi anh! Cảm ơn anh!

Anh cuối cùng cũng chịu trả lời tôi:

- Về điều gì?

-Thay mặt mọi người cảm ơn anh về tất cả những gì anh đã hi sinh thầm lặng. Xin lỗi vì đã nghĩ sai về anh, đã phụ lòng tốt của anh!

-Em không có lỗi!

-Nhưng em là nhân dân của đất nước này, cũng là người được các anh bảo vệ, cũng là bộ phận nhỏ trong tập thể lớn đã khiến anh phải chịu oan ức.

Anh cười, vẫn không chịu quay mặt lại:

-Cảm ơn nhé cô bé!

Một câu nói vậy là đủ làm tôi nhẹ lòng. Anh bước đi, rồi dần khuất sau dòng người. Câu nói của anh cứ như thể đã quen tôi từ trước vậy. Nhưng tôi hiện tại đã có thể trở về cái vẻ mặt ban đầu rồi. Không còn trầm tư nữa. Còn việc đêm nay có ngủ được không, tôi cũng không biết.....

Hôm sau Nhật Nam có kể cho tôi, anh đã từng có bạn gái, chuẩn bị kết hôn, và sau vụ việc đó hôn sự cũng bị hủy bỏ, người yêu anh vì thế mà rời xa anh. Hóa ra làm dâu trăm họ đâu phải dễ dàng gì, điều đó đồng nghĩa với việc đặt cược cả cuộc đời mình vào ván bài của dư luận. Nhưng có lẽ vẫn còn nhiều người như tôi, tin tưởng các anh. Xấu ra xấu, tốt ra tốt, đâu thể vợ dũa cả nắm được.

Ngay cả Nhật Nam, dù hay trêu tôi, nhưng đâu thể phủ nhận được anh ấy là người tốt, người công dân có ích chứ!

Đang nghĩ vẩn vơ, điện thoại lại reo.

-.....(Thế nào rồi?)

-.....(Em vẫn đang làm việc hết mình đây giám đốc!)

Là anh Tae Sung, tôi muốn trêu anh một chút.

-.....(Thế anh có trả thêm lương cho em không mà bắt em làm nhiều việc thế?)

-.....(Đúng là cái đồ.....! Em vụ lợi quá đấy!)

-.....(Đâu có! Em chỉ đang đòi quyền lợi thôi!)

-.....(Mà này! Lát lên phòng anh lấy số giấy tờ mà phía công an yêu cầu nhé! Có rồi đấy!)

Tôi "Vâng" rất tử tế, anh lại cúp máy tàn bạo. Đúng là chẳng lịch sự tẹo nào.

Tôi đi lấy số giấy tờ mà anh Tae Sung nói, đưa cho Nhật Nam. Chúng tôi ngồi trong phòng làm việc suốt cả ngày trời vẫn không tìm ra được gì. Nhật Nam lại gõ gõ lên mặt bàn tôi làm việc.

-Cô không định sẽ làm thâu đêm đấy chứ?

-Có khi là vậy! Tôi hơi đói!

-Vậy đi ăn!

Anh đi ra ngoài cửa, vron vai vài cái, đợi tôi thu dọn đồ đạc. Nói là thu dọn, nhưng có gọn được đâu. Tôi chỉ xếp chúng qua một bên, còn có ngăn nắp hay không thì tôi không cần biết.

-Con gái như cô đúng là bừa bộn!- Anh thở dài lắc đầu.

-Gì chứ? Liên quan đến anh chắc?

Nhật Nam ra về ưu tư, nghĩ ngợi:

- Cũng không liên quan, nhưng tôi chỉ góp ý cho cô sửa thôi! Mà này! Đây là lí do cô ế đến giờ đây à?

Tức thật! Tên này lại ra trò chọc giận tôi đây mà.

- Đây là tôi chưa muốn lấy chồng thôi! Con trai các anh đều như nhau!

Anh cười đều:

- Thế mà anh Minh Quân lại khác!

Nghe tên thần tượng tôi thấy hơi chột dạ, anh lại nói tiếp:

- Cách cô nhìn, hơi han về anh ấy, tôi biết anh ấy đối với cô không hề bình thường. Vậy nên tôi mới kể cho cô nghe mọi chuyện về anh ấy.

Tôi lí nhí:

- Không giấu nổi anh!

- Hôm nay anh ấy chuyển công tác về chỗ cũ rồi!

Tôi giật mình:

- Cái gì? Sao lại thế?

Nhật Nam khẽ cười, cốc đầu tôi:

- Anh ấy có nhờ tôi gửi lời cảm ơn tới cô! Mà cô nói gì với anh ấy thế?

Lòng tôi thực sự rất khó hiểu, không buồn, cũng không vui nổi, không đau, cũng không bình thường nổi. Nhưng có lẽ, anh đã cảm nhận được sự mến mộ và niềm tin mà tôi dành cho anh. Con người đáng sợ nhất là không dám đối mặt, nhưng tôi đã có thể làm anh vững chí mà quay trở lại cái nơi toàn nỗi oan ức, đau khổ kia, có vẻ tôi cũng có một chút chỗ đứng trong lòng anh ấy. Tôi liệu có nên vui? Khó mà nói ra cái cảm xúc này.

- Anh Thư? Sao cô thần người ra thế? - Nhật Nam quơ tay trước mặt tôi.

- À! Không sao?

Anh lại nói tiếp:

- Thật ra thì, anh Quân đã có ý muốn quay lại đó, nhưng còn lưỡng lự, nghe cô nói vậy anh ấy mới có thêm động lực để về đó. Anh ấy còn bảo tôi đã biết cô từ trước, cô bé năm ấy đã đem ô che mưa cho anh khi anh đang làm nhiệm vụ.

- Anh ấy nhớ tôi?

- Anh ấy nhớ! Anh ấy còn biết cô vì anh nên mới đi chuyển xe bus ấy, dù là trái đường đến công ty.

Tôi không nói gì thêm nữa. Có lẽ mọi suy nghĩ của tôi đều bị đọc ra hết cả rồi. Nhưng điều làm tôi vui là chỉ ít cũng được anh biết đến, điều mà trước đây không dám mơ mộng. Tôi thật may mắn phải không. Thần tượng của tôi! Từ ngày mai sẽ không được gặp anh nữa sao?

Có những người, lướt qua nhau nhưng đủ làm ta nhớ. Có những khoảnh khắc, trót uống một ánh mắt mà con say theo ngàn đời, có những chuyến xe đi rồi sẽ về nhưng người thì không quay lại nữa. Từ ngày mai, tôi sẽ trở về đúng quỹ đạo khi chuae gặp anh, nhưng trái tim lại không còn nguyên vẹn như những ngày ấy. Có phải là yêu không? Trót yêu rồi sao?

Chúng tôi cùng đi đến quán ăn nhỏ vỉa hè, gió thu mát rượi, hoa sữa thoảng bay, đậm mùi của Hà Nội, cái mùi làm tôi đắm say hơn bất cứ điều gì. Hà Nội mùa thu, lãng mạn trong tiếng guitar. Khi tâm trạng không tốt, tôi sẽ tâm sự cùng guitar, nó hiểu tôi hơn bất cứ ai.

Chiều nay không có mưa bay! Anh giống như cơn mưa mùa thu, bay qua cuộc đời tôi, rồi cũng nhanh chóng tan dần trong làn gió!

Tạm biệt anh! Con mưa tuổi 18!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

9: Chúng ta có duyên quá cô Thư nhỉ?

Tôi quyết vẫn sẽ duy trì thói quen đi chuyển xe bus ấy, vào đúng thời gian ấy, giống như những ngày anh còn ở đây vậy. Cái ngày ngô của thanh xuân năm ấy lại trở về, rồi nhanh chóng ra đi để lòng trở nên trống trải vô cùng. Nhưng dù là phải buồn sâu không lối thoát, tôi cũng muốn trở lại. Chỉ có thể cười bản thân tại sao lại cố chấp đến vậy. Trót yêu rồi biết phải làm sao?

Tôi có yêu thần tượng hay không, chính tôi cũng không rõ. Chỉ cảm thấy mến mộ, tin tưởng, xa rồi lại thấy quyến luyến vô cùng, ngồi hàng ghế cuối, nhìn ra đường phố sẽ thấy anh. Đó là cách để tôi nhớ về thần tượng của mình. Dù sao đi nữa, anh cũng sẽ là một mảnh kí ức đẹp để tôi nhặt được trên góc phố một chiều thu.

Tôi đang thả hồn vào những suy nghĩ mông lung, chợt chuông điện thoại reo:

-Anh Thư à con! Về chưa?

Mẹ tôi gọi đến đây. Tôi cũng đang trên đường về, bà gọi có việc gì nhỉ?

-Sao thế mẹ?

-Tối nay có hẹn con nhé?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

-Hẹn gì ạ?

-Một anh chàng công an đẹp trai bằng tuổi con. Nhanh về đi xem mặt!

Tôi mếu máo, chuyện này lại khổ rồi.

-Gi thế mẹ! Mặt con dày 10 tác rồi đấy, xem nữa chai cho mà xem.

-Không nhưng gì hết! 8h tối, không đến đừng về nhà!

Mẹ ra lệnh cho tôi phũ phàng vậy đấy, lại còn chơi chiến lược cấm cửa không cho về!

-Thôi được rồi! Con đi!

Mẹ lại đổi giọng dịu dàng:

-Mẹ biết mày thích công an nên đã cố tìm cho mày đấy! Liệu bè mà ứng xử, đừng để mẹ lo nữa.

-Con biết rồi!

Tôi tắt máy, lại thở ngắn than dài, tự độc thoại. Trời ạ! Đâu phải cứ là công an tôi đều có thể thích được, còn tùy từng người chứ. Chuyện yêu đương đâu phải chỉ bởi cái mác nghề nghiệp mà quyết định tất cả. Dù là yêu cái nghề ấy đến mấy đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không vì nó mà đánh cược hạnh phúc của mình đâu. Tôi sợ lắm.

Về đến nhà, mọi thứ mẹ đã chuẩn bị sẵn, để ở trên giường. Tôi còn tính là sẽ ngủ một giấc thật dài để quên đi cái giấc mộng vừa rồi, mở mắt ra sẽ không còn phải luyến tiếc nữa. Chỉ là một giấc mộng thôi.

Tôi ra khỏi nhà lúc hơn 7h, vẫn sẽ đi xe bus đến đó. Có vẻ như xe vắng khách hơn thì phải. Vẫn là tiếng chuông điện thoại phá tan không gian yên tĩnh.

-.....(Thư à!)

Anh Tae Sung giọng có vẻ hốt hoảng ở đầu dây bên kia.

-.....(Có việc gì ạ?)

-.....(Tài xế của công ty gây tai nạn hay sao ấy! Anh gửi địa chỉ, em giải quyết dùm anh!)

-.....(Lại là em à? Giờ em bận rồi!)

-.....(Xin em đấy! Anh chỉ tin mỗi em thôi! Em thông minh nhất trong mấy người kia đấy!)

-.....(Thôi bỏ! Anh không phải nịnh em! Đáng lẽ em phải đòi tăng lương kia chứ!)

Anh cười khà khà rồi tắt máy. 30 phút có lẽ kịp để xong mọi thứ ở đó. Tôi vẫn còn 15 phút đến chỗ hẹn.

Vừa đến nơi đã thấy cậu Phong, tài xế riêng của anh Tae Sung đang đứng giữa hai người cảnh sát. Cậu tha thấy tôi còn vui hơn nhất được vàng.

-Ồi! Chị của em!

Tôi gõ vào đầu cậu ta:

-Chị cái gì mà chị! Bỏ ngay cái tính ầu đơ của cậu đi! Đi đứng kiểu gì thế?

-Em quẹt phải hàng nước của người ta, giờ người ta bắt đền.

-Bao nhiêu?

Cậu ta e dè, dơ ra 1 ngón tay trái và 4 ngón tay phải.

Tôi nhú mày:

-Có 1 triệu 4 mà không tự giải quyết được! Cậu nghĩ tôi rảnh hả?

-Không! 14!

-Hả! 14 triệu?

Phong gật đầu, đúng là phát điên với tên nhóc này mất. Cậu ta là chúa gay hợ, lần nào cũng đến lượt tôi chịu trận thay.

Tôi than trời:

-Haizz! Cậu đúng thật là! Thế ai là người lập biên bản cậu?

-Anh áo xanh đằng kia!

-Gi mà áo xanh? Mất có vấn đề à? Tôi hỏi cảnh sát giao thông chứ sao lại có cả áo xanh ở đây?

-Là tôi!

Cái tiếng rất quen. Tôi quay lại nhìn.

-Nhật Nam?

Anh cười đưa tay lên chào theo điều lệnh.

-Chúng ta có duyên quá cô Thư nhỉ?

Tôi thở dài:

-Tôi cũng không hi vọng có duyên với anh trong hoàn cảnh này đâu!

Nhóc Phong hỏi tôi về tò mò:

-Anh chị quen nhau ạ?

Tôi lại cau mày nhìn cậu ta:

-Vâng! Quen lắm! Lần này lại quen thêm một cấp nữa. Tôi phải cảm ơn cậu đấy!

Đôi co với hai người này cũng chỉ tốn thời gian thôi, mà trễ hẹn lại khổ cái thân tôi. Tôi quay qua hỏi Nhật Nam.

-Thế giờ làm sao được?

Anh trả lời:

-Bà chủ quán đã lên công an phường trình bày lại rồi. Giờ tôi đưa hai người lên đó giải quyết.

Tôi gật đầu, đi theo anh lên xe chuyên dụng. Trời ạ! Tôi đã từng ước sẽ được ngồi trên chiếc xe này, nhưng không phải với tư cách người bảo lãnh. Cái tên Phong này thật là, tôi muốn cho cậu ta một trận thật. Nhìn xuống đồng hồ đã là 7 rưỡi. Còn 15 phút nữa. Ôi trời, sắp trễ rồi. Chuyến này tôi tiêu mất.

Tôi quay xuống ghế sau cốc đầu cái tên nhóc đang lơ lảo nhìn xung quanh:

-Này! Tôi nay tôi mà bị cấm cửa không được vào nhà là cậu ăn đòn đấy biết chưa?

Cậu ta mặt đần độn hỏi lại:

-Sao thế sắp!

-Biết mẹ tôi chưa hả? Trẻ hèn của mẹ tôi cậu biết hậu quả thế nào chứ?

Mấy người cảnh sát ngồi cạnh tùm tùm cười khi thấy cái bộ dạng cuống cuống không giống ai của tôi. Nhật Nam đang lái xe cũng phì cười:

-Mẹ cô kinh khủng vậy à?

Tôi thở dài:

-Bà ấy vốn hiền lắm, nhưng tôi biến bà ấy thành thế này đây.

Cái tên nhóc Phong đúng là không chịu yên phận, lại xen ngang:

-Nếu chị Thư chịu có bạn trai thì đâu đến mức đấy. Chắc lại xem mặt chứ gì?

Mấy người kia phá lên cười làm tôi ngượng chín mặt, chỉ mình Nhật Nam là không cười. Nét mặt anh trở nên bình thường hơn bất cứ khi nào. Lần đầu tiên anh ấy không trêu tôi đấy. Lại thật! Có lẽ cùng cảnh ngộ nên phần nào hiểu được nỗi khổ của tôi. Anh cũng chưa có bạn gái còn gì!

Cũng may phía bên kia họ không làm căng, chỉ nộ phạt và đền bù thiệt hại cho họ. Tôi với Phong ra về. Cậu ta phải lái xe đến chỗ Tae Sung đưa giám đốc đi đâu đấy nên tôi cũng không bắt cậu ta chờ đến chỗ hẹn được. Trước lúc rời khỏi còn nói với tôi:

-Chị! Cái anh áo xanh với chị đẹp đôi lắm đấy!

Rõ là muốn lấp lỏn lắm mà. Cậu ta đang lảng tránh việc làm tôi gần trẻ hèn đấy.

-Sao? Cậu lại bày trò gì nữa đây nhóc!

-Em nói thật đấy! Em thấy hai người đẹp đôi thật đấy!

Tôi đùa lại:

-Vậy thì cần em làm mối rồi nhóc!

Đúng lúc ấy Nhật Nam đi ra, nhóc Phong luyến thoáng:

-Anh à! Chị em với anh mà thành đôi thì không còn gì bằng đâu! Đấy! Em hỏi chị bảo đồng ý rồi!

Tức điên mất, ai thuê nó vậy chứ? Tôi lấy cái túi trên tay đập vào vai cậu ta mấy cái:

-Nãy ra khỏi nhà quên không mang não theo à? Tôi bảo đồng ý hỏi nào? Tên nhóc này!

Nhật Nam nhìn chúng tôi như hai đứa trẻ, lại cười tít mắt. Thật không thể phủ nhận rằng anh cười rất đẹp, cái đẹp khác biệt. Tôi cũng suýt bị hóp hồn đấy.

Tên nhóc Phong tháo chạy ngay, chỉ còn tôi và anh đứng ở sân công an phường. Chúng tôi đi bộ ra ngoài. Tôi hơi ngại, nhưng cũng phải kiếm chuyện gì để nói chứ:

-Đưa tôi đến đây được thì phải đưa tôi đi khỏi chứ?

Anh nhìn tôi cười, tay bỏ vào túi quần trông rất lãng tử.

-Vậy cô có ngồi xe phân khối lớn được không? Xe ô tô mấy người kia đi mất rồi!

Tôi khẽ gật đầu.

Anh đội mũ cho tôi. Bất giác khi ấy tim tôi lạc một nhịp, lại không dám nhìn anh. Cái cảm giác thật khó diễn tả, đối với thần tượng cũng chưa từng có.

Chúng tôi bất ngờ chạm ánh mắt, cả hai ngay sau đó đều quay đi. Tôi leo lên sau xe, lại không dám ngồi gần anh.

-Cô không bám chắc là ngã đấy!

-Tôi không sợ! Còn 5 phút nữa! Anh đưa tôi đến đó kịp không?

Anh trả lời cọc lốc:

-Không!

-Chết tôi rồi!

-Nếu không có chỗ ngủ thì qua nhà tôi, có mình tôi ở thôi!

Tôi giật mình:

-Không được!

-Sao?

-Anh đùa đấy à?

-Có lẽ thế!

Anh nổ máy, xe chạy rất nhanh. Lâu rồi tôi không đi xe máy, có hơi sợ. Cũng chẳng biết tay đã ôm chặt anh từ lúc nào, mắt nhắm tịt lại, gục đầu vào lưng anh. Tôi cũng chẳng biết Nhật Nam đưa tôi đi những đâu nữa. Chỉ biết rằng, khi ấy đã hơn 8h rồi.

Mẹ tôi gọi điện đến:

-Sao còn chưa tới nữa?

-Con có việc đột xuất mà mẹ!

Mẹ tôi gần giọng:

-Trễ 15 phút! Cậu ấy vừa mới về rồi! Không phải đến nữa!

Tôi cứng giọng luôn. Ôi cái tên nào mà khôn thế không biết. Có 15 phút mà chờ không nổi, tôi sẽ phải chịu trận sao?

-Tôi nay con tìm chỗ nào mà ngủ nhé!

-Mẹ! Mẹ làm thật à?

-Trước giờ không làm thật nên cô mới thế này! Tối nay đừng về, mất công!

Mẹ cúp máy, tôi cũng thờ dài ngao ngán. Tôi vỗ vai Nhật Nam, anh dừng xe lại:

-Sao thế?

-Không đi nữa? Tối nay tôi không có đường về rồi!

Đang nghĩ liệu có thể qua nhà cậu cầu cầu hay hỏi hỏi ngủ tạm không. Nhưng họ còn chồng con, còn bố mẹ chồng nên cũng hơi ngại. Mà ban nãy tôi đi lại không mang nhiều tiền.

Mặt tôi cau lại, chốc chốc lại gãi đầu.

Nhật Nam cười:

-Nếu không có chỗ đi thì qua phòng tôi ngủ tạm. Tối nay tôi trực, không về đâu, cô khỏi lo.

-Vậy có ổn không?

Anh nhún vai:

-Nếu cô nghĩ ở ngoài cả đêm là ổn? Mà mẹ cô cũng khá tin tưởng cô nhỉ?

-Sao chứ?

-Để con gái ở ngoài buổi tối thế này không sợ à?

-Thế anh thấy đứa con gái nào giờ này vẫn còn một mình như tôi không? Không tin mới lạ!

Anh cười, đưa chìa khóa cho tôi. Tôi lại leo lên xe, anh đưa tôi về nơi anh ở.

Phòng anh ở tầng 3 của một khu chung cư, cũng khá rộng. Nhà của con trai mà gọn gàng ngăn nắp hơn cả con gái. Cái phòng ngủ của tôi phải gọi là ông tổ.

-Này! Anh có thuê giúp việc không?

Anh lắc đầu.

Tôi hỏi tiếp:

-Vậy sao gọn gàng thế?

-Tôi đi suốt! Có mấy khi ở nhà đâu!

Tôi tò mò hỏi tiếp:

-Bố mẹ anh đâu?

-Họ ở cùng gia đình anh trai, tiện có người chăm sóc. Chứ tôi có mấy khi ở nhà đâu. Và lại công việc mà. Xa nhà liên tục họ lại lo.

Tôi gật đầu.

-Ở thế này, có đang đi công tác mà bảo ở nhà bố mẹ anh cũng phải tin thôi.

Anh cốc đầu tôi!

-Cô thông minh đấy!

Tôi nheo mắt, lại vô tình thấy cây đàn treo ở trên giá sách. Khổ nổi cao quá không thể lấy được.

Tôi đang cố với lên, anh đã ở phía sau lưng, dễ dàng lấy nó xuống. Tôi bất ngờ quay lại, lại đụng mặt vào vai anh. Có hơi ngại nên nhanh chóng khẽ đẩy anh ra.

Nhật Nam để cây đàn xuống ghế, lấy mũ rồi nói:

-Cô ngủ đi nhé! Nhớ khóa cửa trong! Tôi đi làm đây!

Khi ấy là 9 rưỡi, trời bỗng nhiên mưa rất to. Khi mọi người nghỉ ngơi, các anh mới bắt đầu công việc của mình, đội mưa và lên đường.

Đèn xe mờ dần sau làn mưa nặng hạt. Cái bóng dáng của anh cũng khuất xa tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

10: Có một ngày, em sẽ tìm thấy anh!

Cũng chẳng biết có phải lạ nhà hay không, sáng hôm sau tôi dậy vô cùng sớm. Ấy thế mà đã thấy Nhật Nam về từ khi nào rồi. Tôi rón rén bước ra, cũng thấy vô cùng ngại khi dậy sau người đi làm về.

-Cô dậy sớm thế!

Vậy là cũng không qua khỏi tầm mắt của anh. Tôi gãi đầu cười.

-Anh cũng về sớm thật!

Anh cởi chiếc áo khoác xanh bên ngoài, treo gọn gàng lên chiếc móc.

-Ngủ ngon chứ?

Tôi khẽ gạt đầu, cũng không biết nói gì nữa. Lần đầu tiên rơi vào tình cảnh này nên hơi khó xử.

Anh lại hỏi tiếp:

-Hôm nay thứ 7, cô không đi làm chứ?

Tôi lắc đầu.

-Vậy ở đây, tôi nấu đồ ăn sáng, còn ít hóa đơn của công ty, lát cô với tôi xem kĩ lại nhé!

Tôi vẫn chỉ biết gạt đầu, có lẽ lúc này tôi giống con cún con hơn, nghe lời một cách lạ lùng.

Nhật Nam nhìn tôi cười, cái nụ cười vô cùng gần gũi mà lần đầu tiên tôi cảm nhận được có thứ ánh sáng lạ kì tỏa ra, một sức hút còn hơn cả trái đất.

Anh cốc đầu tôi:

-Cô chưa tỉnh ngủ sao? Sao hiền vậy!

Tôi lấy tay xoa đầu, lại nhăn nhó mặt nhìn anh.

-Xì!

Anh vào bếp nấu gì đó, chỉ biết là mùi thơm tỏa cả vào nhà tắm, tôi đang đánh răng mà bụng cũng réo lên.

Hôm nay mưa lớn lắm. Có lẽ anh đã đội mưa về đây thì phải.

Anh đặt hai tô mì lên bàn.

-Nhà tôi chỉ có mì gói, cô ăn tạm nhé!

Tôi ngồi xuống bàn, hít một hơi thật sâu.

-Thơm thật! Anh có vẽ sành nấu mì nhỉ!

-Ngày nào cũng luyện phải quen thôi!

-Anh ăn mì thay cơm sao?

Nhật Nam ngồi xuống, cầm đũa đảo đảo tô mì:

-Ừ! Vì hay bị gọi đi đột xuất, lại về trễ nên ăn mì là nhanh gọn nhất!

Tôi cũng cầm đũa lên ăn.

-Sao anh không về ở với bố mẹ. Họ có thể chăm sóc anh. Anh bận thế mà, tự lo sao được.

Anh cười nhìn tôi, lại vô cùng ưu tư.

-Về với họ, nửa đêm chạy đi, hai ba ngày liền không về nhà, không có tin tức gì, lại khiến họ lo thêm. Nghĩ mà xem, cứ như đêm qua, mưa gió vậy, lúc mẹ gọi hỏi đang ở đâu còn có thể dối là ở nhà, không tốt sao?

Tôi thở dài, quay sang nhìn anh.

-Anh hay về thăm họ chứ? Bố mẹ anh ở có gần đây không?

-Cách đây hơn 6km. Nhưng phải hơn 1 tháng nay tôi không về thăm rồi!

Tôi lại cười mỉm

-Không giục anh chuyện cưới xin à?

Nhật Nam phì cười:

-Cô nghĩ mình mẹ cô lo chuyện đó thôi à?

-Thế mẹ anh cũng giục à?

-Dĩ nhiên!

- Thế anh làm sao được?

- Lãng được thì cứ lãng thôi!

Hai người chúng tôi, cứ thế vừa ăn mì, vừa nói chuyện rất hợp ý. Hai cái con người độc thân bền vững, hai mối lo to tương của cha mẹ lại có thể ngồi thành thoi nói về cái nhược điểm lớn nhất của mình. Có lẽ chúng tôi có cùng điểm chung, đều lười yêu. Lười! Chỉ là chưa đến lúc thích hợp, cũng chưa tìm được người lí tưởng để yêu.

Ăn mì xong, tôi dọn bát, Nhật Nam lấy xấp hóa đơn đem ra. Chúng tôi ngồi cả buổi, lật từng tờ một, xem từng con số không dám bỏ sót. Lục đi lục lại vẫn không thấy điểm nào khả nghi cả. Tôi chợt nhớ ra trên hệ thống máy tính còn một tài khoản thống kê toàn bộ các khoản thu chi, người nhận tiền. Tôi quay qua bảo Nhật Nam:

- Anh không tìm được gì từ đồng này đâu?

Anh có vẻ chưa hiểu:

- Là sao?

- Ở công ty tôi chỉ cấp hóa đơn cho các khoản chi thông thường. Còn các khoản lớn hơn phải truy cập vào trang hệ thống!

- Vậy tức là....!

- Vào đó họa may còn tìm thấy gì đây!

Anh hơi cau mày:

- Nếu như có kẻ đột nhập hệ thống thay đổi dữ liệu để trộm tiền....

- Vào đó sẽ tìm ra manh mối.

Anh gạt đầu, khuôn mặt trầm ngâm như đang nghĩ gì trong đầu.

- Nhưng nếu bây giờ cô đến công ty, lục tìm trang hệ thống không phải là bứt dây động rừng sao?

Tôi thấy cũng đúng thật. Vì cái máy lưu trữ hệ thống chỉ có 4 cái, 1 của tôi, 1 của chị Nhung, 1 của anh Hoàng và 1 của giám đốc Tae Sung. Hôm nay là ngày nghỉ, mà vô cớ chạy đến công ty, tôi lại đang trong quá trình được cử đi điều tra vụ hút tiền này, có phải là quá lộ liễu?

Nhật Nam lại hỏi:

- Cho tôi xem hồ sơ của những người giữ tài khoản đó được không?

- Anh nghi ngờ bọn họ? Trong đó có tôi và giám đốc đấy?

- Không điều tra, sao mà biết được! Cũng có thể lắm chứ!

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, thấy không đúng chút nào. Làm việc bao lâu, cũng biết ít nhiều về nhau. Tôi thấy không có ai giống kẻ gian cả.

- Chắc không phải đâu! Họ đều rất tận tâm với công ty. Chắc là do kẻ nào đã hack đấy!

Anh thờ dài, nhìn tôi:

- Cô thực sự quá ngây thơ rồi đấy! Bất cứ ai cũng có thể trở thành tội phạm chỉ vì lòng tham. Cô không thể thấy lòng tham của họ được đâu!

Tôi mở to mắt, nhìn khắp người Nhật Nam vờn như tìm tôi gì đấy.

- Anh có lòng tham không?

Anh cũng phản ứng rất nhanh:

- Có chứ!

- Đâu?

Cứ thế, đầu tôi gần sát vào ngực anh. Đang cười rất vui, bỗng tôi nhận ra khoảng cách của chúng tôi là rất ngắn, nhìn lên lại chạm phải ánh mắt của anh, có phần hơi ngại. Tôi ngồi thẳng người dậy, lấy tay vuốt vuốt tóc ra phía sau, lại khẽ hắng giọng.

- Vậy phải đợi đến thứ 2 sao?

-Ừ! Tạm thời cô cho tôi thông tin của mấy người đó đi. Tôi sẽ tự điều tra.

Tôi gạt đầu, đứng dậy vò đi uống nước. Chứ thực sự tôi chín hết cả mặt mũi vì ngượng rồi. Có lẽ Nhật Nam cũng biết, nên không hỏi gì thêm nữa.

Quay đầu nhìn ra phía cửa sổ, trời vẫn mưa rất lớn. Giờ này có lẽ mẹ tôi đã dậy rồi. Tôi lấy máy ra gọi cho mẹ.

Ở đầu dây bên kia, tiếng mẹ vẫn ngái ngủ:

-Ai đấy!

Tôi lí nhí:

-Là con! Mẹ dậy chưa?

Mẹ tôi có lẽ đã giặt mình thì phải?

-Thư à! Con đã đi đâu thế?

Nghe kiểu mẹ có vẻ lo lắng, tôi lại vò làm nũng:

-Mẹ cấm cửa con rồi còn gì!

-Ừ! Biết thế là tốt!

-MẸ!

-Giờ con đang ở đâu?

-Con đang ở nhà bạn!

Mẹ tôi lại hỏi dồn dập:

-Bạn nào? Trai hay gái? Bao nhiêu tuổi?

Tôi liếc nhìn Nhật Nam. Có vẻ anh đã nghe thấy hết rồi thì phải.

Tôi áp úng:

-Bạn.....gái! Thôi! Mẹ ngủ tiếp đi! Lát con về đây!

Tôi cúp máy, đi lại bàn. Nhật Nam nhìn tôi cười:

-Sao lại nói là bạn gái?

- Tôi thích thế!

-Chứ không phải sợ mẹ cô hiểu nhầm à?

Tôi trầm ngâm, cũng không nhìn anh thêm nữa. Lại chăm chú vài đồng tài liệu, hi vọng có thể tìm ra được chút gì đó.

Mưa ngớt dần, tôi cũng chào anh ra về.

-Để tôi đưa cô về!- Nhật Nam đứng trước cửa nhìn tôi.

Tôi lắc đầu:

-Thôi thôi! Mất công mẹ tôi thấy lại hiểu nhầm!

Anh cười cười. Trông đều lắm. Lại muốn trêu ghẹo tôi đây.

-Thôi nhé! Không trêu nữa nhé!

Nghe tôi nói câu ấy, Nhật Nam lại càng tỏ ra cố nhịn cười. Tôi quay vội đi, ra phía chiếc taxi đậu trước cửa. Xe lăn bánh, mưa cũng theo đó giăng kín tầm mắt.

Có phải anh đang đứng sau cánh cửa nhìn theo tôi??? Chi là có phải không thôi!

Tâm lí con gái, đến cả bản thân cũng không thể hiểu nổi nữa. Có những cảm xúc thoáng đến rồi thoáng đi khiến ta không kịp hiểu nó nữa. Nhưng tôi sẽ không quan tâm nhiều vậy đâu. Bởi tôi đang đợi một người, không cần hoàn hảo, chỉ cần anh ấy mang ước mơ đích thực của tôi là được rồi.

Về đến nhà, tôi chạy ngay vào phòng, lôi quyển sổ tiếng Hàn ra. Trang đầu vẫn còn nguyên những dòng tâm sự năm tôi tròn 18....

"Keppy à!

Hôm nay tao lại thấy mây trên đường đấy! Chỉ là vô tình lướt qua thôi! Có sao lại cứ phải nhìn theo mây vậy nhỉ? Tao cũng không tự lí giải nổi nữa.

Chúng ta không có duyên, tao không có cơ hội được mang mây trên đầu, tao tiếc lắm chứ!

Keppy à! Mây biết không? Tao nghe người ta nói, rất nhiều, rất nhiều, rằng những người đợi mây phần nhiều là xấu xa có, hư hỏng có, chứng này tật nọ có. Tao rất buồn đấy. Nhưng đâu phải là tuyệt đối nhỉ. Tao vẫn tin rằng còn nhiều người tốt, như thần tượng của tao đấy. Vậy nên tao sẽ chờ, sẽ cố gắng tìm bằng được người đó. Chỉ là chưa đến lúc thôi!

Keppy à! Phải tạm rời xa mây một thời gian rất rất dài rồi! Nhưng nhất định tao sẽ quay lại tìm mây, tìm cái người thực hiện ước mơ của tao.

Khi ấy chúng ta sẽ gặp lại nhau. Nhất định sẽ gặp lại!

Keppy à! Thế nhé! Nghéo tay nhé!"

Ôi! Cô nhóc 18 tuổi ngày ấy đúng là ngốc thật! Nhưng có lẽ tôi phải cảm ơn cô nhóc ấy, vì mỗi lần định bỏ cuộc, tôi lại nhớ đến cô nhóc để có động lực mà tiếp tục. Tôi nhớ rằng cô nhóc ấy đã mơ rất nhiều, đã khóc rất nhiều và rồi cũng đã tin tưởng vào tôi rất nhiều.

Cho đến hôm nay, tôi vẫn chưa thể làm được việc mà nhóc ấy kì vọng, nhưng sẽ làm được mà.

Tôi đặt bút viết thêm mấy dòng chữ....

"Có một ngày, em sẽ tìm thấy anh! Anh là ai? Em không biết! Em cũng không cần anh phải tài giỏi, đẹp trai xuất chúng, em cũng không cần quan tâm câu vai anh mấy gạch hay mấy sao. Cái em cần đó là anh sẽ không làm em phải thất vọng. Cái em cần chỉ đơn giản thôi, anh sẽ là niềm tự hào của em, của tất cả những người mang ước mơ màu xanh lá! Em đợi anh!"

Tôi không phủ nhận việc mình cứng nhắc. Nhưng ai cũng có quyền được mơ mà, đúng không?. Tôi sẽ mơ giấc mơ của riêng tôi, mặc kệ mọi người có phản đối ra sao đi chăng nữa.

Mẹ tôi vào phòng, mang theo ly sữa còn nóng ran. Mẹ dịu dàng hơn thường ngày, cũng là cơ hội hiếm có để tâm sự.

-Con gái à? Mẹ biết con chưa muốn gò bó trong hôn nhân. Nhưng con đã 28 tuổi rồi, đâu còn trẻ nữa.

Tôi nhận lấy ly sữa từ mẹ.

-Chỉ là con chưa tìm thấy người thích hợp thôi!

-Mẹ đã tìm cho con một chàng công an đúng như con thích. Nhưng cái nghề đó bạc lắm con à. Mẹ chọn vậy chứ cũng không muốn con lấy cậu ấy đâu. Chồng công an không phải chỉ của mình con đâu. Con phải san sẻ với rất nhiều người, rồi có khi sớm tối một mình, lo toan mọi thứ cũng một mình.

-Con đâu nói là sẽ lấy chồng công an!- Tôi cười ngầy ngốc nhìn mẹ.

Mẹ thở dài:

-Không nói mẹ cũng biết thừa ra. Con gái mẹ, mẹ phải hiểu chứ!

-Còn nhiều người tốt mà mẹ!

-Cũng hy vọng con tìm thấy người đó!

Tôi ôm lấy mẹ như trẻ lên ba:

-Con sẽ tìm ra, mang về cho mẹ toàn quyền xử lí.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

11: Nhật Nam, anh đâu rồi?

Sáng thứ 2, tôi đi sớm hơn, qua chỗ cơ quan Nhật Nam đưa cho anh mấy tờ lịch mà anh hỏi hôm trước. Mới sáng ra thôi mà ở đây bận rộn quá. Ai nấy đi lại vội vã, đằng này chăm chú lật sổ sách, đằng kia đã có vài chiến sĩ lên xe, sẵn sàng cho chuyến đi nào đấy. Họ đã cho tôi sống lại một thời xa xôi.

Tôi ôm lấy tập giấy, cứ đứng ngẩn người nhìn bọn họ. Thực sự bây giờ họ đẹp hơn cả. Cái chính là đang tận tụy với nghề vì lí tưởng cao đẹp, cái mà tôi đã để tuột mất từ lâu.

Ai đó vỗ vai tôi phía sau, giật mình quay lại.

....

Phút giây ấy tôi như không tin nổi vào mắt mình.

Tôi gặp lại người quen 10 năm về trước.

Ngày ấy, có lẽ là lần cuối chúng tôi gặp nhau, dưới mái trường phổ thông.

Một người quen, cũng chưa từng chuyện trò lấy một lần.

Quen là bởi cái rung động đầu đời không dám nói ra.

Quen là bởi ánh mắt ngốc nghếch này cứ mãi nhìn theo người ta đi dưới sân trường.

Cậu ấy nhìn tôi, cười rất tươi, giống như ngày đầu tôi gặp vậy.

-Anh Thu!

Tôi phút chốc chưa hết bất ngờ, vẫn không thể cười nổi. Chỉ biết đứng nhìn cậu ấy, chỉ nhìn thôi, không nói được gì.

Cậu ấy cũng thế, nhìn tôi, chỉ nhìn thôi.

Lát sau mới có thể bình tâm, gật đầu chào người quen.

Tôi nói nhỏ hơn.

-Đặng Anh? Cậu...làm ở đây à?

Cậu ấy bộ dạng giống tôi ban nãy, đôi mắt như không muốn chớp vì sợ nhắm mắt lại, mở ra sẽ chẳng còn thấy cảnh này nữa.

Lát sau cậu ấy mới ngợ ra tôi đang hỏi, gượng cười mà gật đầu trả lời.

Chúng tôi, thanh xuân năm ấy, đã từng có chút rung động với nhau. Nhưng cả hai vốn dĩ bắt đầu là người lạ, đến cuối cùng vẫn chỉ là bạn học cùng khóa.

Tôi năm ấy biết rằng cậu ấy cũng để ý tới mình, và rồi cũng chẳng hay, từ khi nào lại có thói quen nhìn theo bóng dáng cậu ấy như vậy, cho đến khi không thể quên được. Năm ấy, tôi cũng có một thứ tình cảm không phải bạn, chẳng phải yêu, không quen cũng không lạ.

Bước chân ra khỏi cổng trường, cũng là lúc chúng tôi bước qua nhau, rồi xa mãi cho đến tận bây giờ.

Đặng Anh đáp ứng:

-10 năm rồi... Ban nãy tớ còn tưởng...nhìn nhầm cậu!

Tôi cố tỏ ra bình thường, cũng không muốn nhớ lại quá khứ làm gì để phải luyến tiếc.

-Cậu...vẫn khỏe chứ? Không ngờ...lại có thể...gặp bạn...cùng khóa ở đây!

Cậu ấy hơi nhếch miệng cười:

-Bạn cùng khóa? Chúng ta là...bạn cùng khóa!

Tôi cúi mặt xuống, né tránh ánh mắt khó hiểu của cậu ấy.

Chúng tôi đứng như vậy, cũng rất lâu, theo đuổi kỉ niệm riêng của mình.

Thanh xuân rất đẹp, cậu ấy năm đó, với tôi mà nói, cũng đẹp như thanh xuân vậy.

Cậu ấy và kỉ niệm, tôi đã đi qua mất rồi, đâu cần phải có cái cảm giác khó nói đến vậy. Cứ bình thường như đối với những người khác, có lẽ sẽ tốt hơn.

Tôi bất giác cười như không có gì xảy ra.

-Tớ qua đây có chút việc, gặp lại cậu thực sự rất vui.

Rồi đưa tay ra, ý muốn bắt tay chào bạn cũ.

Cậu ấy cũng đưa tay ra, nhưng là cái rụt rè thôi.

Có thể vì vốn dĩ là người lạ nên chúng tôi cũng chẳng có chuyện gì để nói nhiều. Đăng Anh có lẽ thấy giấy tờ tôi cầm trên tay, nên hỏi lấy chuyện.

-Cậu có việc gì thế?

-À! Tớ qua tìm anh Nhật Nam! Anh ấy bảo đợi ở đây!

Đăng Anh gật gật đầu, rồi nhìn tôi.

-Anh ấy vừa ra ngoài rồi, chắc phải hơn 1 tiếng nữa mới về.

Tôi nhìn đồng hồ, như thế sẽ muộn giờ làm mất.

-Hay để tôi giúp cậu đưa cho anh Nhật Nam.

Tôi còn hơi ngại trước lời đề nghị của Đăng Anh, nhưng lại nghĩ không thể cứ đợi ở đây được, nên đã đồng ý.

-Vậy phiền cậu rồi!

Tôi đưa tập giấy cho Đăng Anh rồi cúi chào cậu ấy một cái, nhanh chóng quay đi.

Vừa rồi cứ như là một giấc mơ vậy, một giấc mơ thật khó thở. Tôi tưởng rằng đầu óc khi ấy không còn phân biệt được đâu là mặt đất, đâu là bầu trời nữa. Cảm xúc của năm ấy vẫn còn nguyên vẹn khi tôi đứng trước cậu.

Hy vọng....sẽ không gặp lại!

Lát sau mới nhận được điện thoại của Nhật Nam.

-Xin lỗi cô! Lát tôi sẽ qua lấy thêm thông tin trên trang quản lí hôm cô nói.

Tôi háng giọng.

-Anh giỏi lắm đấy! Ra ngoài mà không báo trước!

-Tại gấp quá! 9 giờ cô có ở công ty không?

-Có! Anh qua lấy đi! Tôi sao ra được rồi!

Hôm nay đầu tuần, cũng khá nhiều việc. Từ sáng tới giờ tôi còn chưa ngẩng nổi đầu lên khỏi đống giấy tờ dày cộm này. Hết kí, rồi lại kiểm tra, rồi lại còn cái vụ lục lại hóa đơn nữa. Mắt sắp mờ đi mất rồi. Đeo kính vào cũng không có tác dụng.

Nghe tiếng gõ cửa, tôi đoán là thư kí nên cũng không buồn nhìn lên, buột miệng nói luôn:

-Em lấy cho chị 2 tập hồ sơ hôm qua em nói, lát chị có việc cần. Còn nữa, cuộc họp chiều nay mấy giờ vậy, hỏi giám đốc xem có thể hoãn lại ngày mai không? Chiều nay chị phải sang làm việc với bên công an. Thông báo với bên văn phòng lát chị xuống kiểm tra....

Không nghe thấy tiếng trả lời, tôi thấy hơi lạ mới ngẩng đầu lên nhìn.

-Em mang.....

Tôi đã ngừng nói ngay sau đó, thực sự còn sợ rằng mắt mình vì làm việc quá nhiều mà hoa luôn rồi. Tôi tháo kính ra, nhìn chăm chú vào người phía trước.

-Cậu.....

Đặng Anh đứng trước cửa phòng, cười nhìn tôi.

-Không mời tớ vào à?

Tôi bất giác chưa phản ứng kịp, cứ đờ người ra, lát sau mới ấp úng.

-À...ờ...cậu...vào đi!

-Cậu bạn quá nhỉ?

Tôi đứng dậy, đi lại bàn, chân có hơi tê nên suýt ngã. Cậu ấy đã đỡ lấy tôi, rất nhanh, tôi cũng đã...bám chặt tay vào vai áo cậu ấy.

Nhưng, tôi biết mình cần phải giữ khoảng cách mà.

-Cảm ơn cậu!

Đặng Anh nhìn quanh phòng tôi một lượt.

-Cậu thay đổi nhiều quá?

Tôi cười gượng:

-Cậu cũng vậy mà!

Tôi nhìn cậu ấy, chỉ nhìn trộm rồi vội cúi mặt xuống.

-Sao...cậu lại biết...chỗ này?

Đặng Anh vẫn chỉ cười, nụ cười có phần chín chắn hơn rồi.

-Tớ đi cùng anh Nam. Chắc là cậu ngạc nhiên lắm?

-Anh Nam...đâu?

-Anh ấy bảo lên phòng giám đốc.

Thực sự, chưa bao giờ, chưa bao giờ tôi lại mong Nhật Nam nhanh quay lại đây đến như vậy. Có thể anh là cứu tinh của tôi đấy. Chứ nếu cơ thể này mãi, trong lòng tôi thực sự rất rối. "Nhật Nam, anh đâu rồi?"

-Cậu làm việc cùng anh ấy à?-Đặng Anh vừa uống trà vừa hỏi.

Tôi gật đầu khẽ, tay xoay xoay cái li.

-Ừ!

-Thật sự gặp lại cậu tớ vui lắm! Tiếc rằng năm đó chưa một lần nói chuyện. Nếu như học cùng lớp thì có lẽ....

Tôi cắt lời:

-Cậu có hay về trường không?

Thực ra thì tôi vốn đã rất khó xử rồi, lại càng không muốn nhắc đến chuyện cũ nữa. Chúng tôi giờ đây đều đã 28 tuổi, đủ trưởng thành để đem cái năm tháng đó cất vào kỉ niệm.

Tôi chỉ muốn vậy, muốn rằng hình ảnh của Đặng Anh mãi mãi dừng lại ở 10 năm trước. Như vậy đã là tuyệt vời nhất rồi. Đừng thay đổi, cũng đừng lỗi chúng ta nữa.

Năm đó, cậu ấy thi đậu an ninh, còn tôi thì...

Năm đó, cậu ấy vui vẻ nhập học, tôi ở nhà đợi làm giấy đi du học.

Quãng thời gian ấy tôi đã rất khó khăn mới có thể vượt qua. Bởi vậy, cậu ấy, năm đó là người tôi mến nhất cũng là người tôi hận nhất.

Đặng Anh có vẻ biết ý, nên cũng không hỏi gì thêm nữa. May vừa lúc Nhật Nam vào. Tôi như vớ được phao cứu trợ.

-Anh gặp giám đốc của tôi à? Đã có manh mối gì sao?

Anh thờ dài, uống một hơi hết sạch li nước.

-Có một chút! Hôm nay cô sẽ nghỉ làm ở đây! Qua cơ quan tôi!

Tôi cười, cố cười làm như không có gì:

-Anh nghỉ tôi sao?

-Không! Qua phụ bọn tôi!

Tôi gật gù:

-À!

Chúng tôi nói như không có Đăng Anh ở đó vậy. Nhưng điều này làm tôi cảm thấy dễ chịu vô cùng. Lần đầu tiên tôi thấy Nhật Nam hữu ích đến vậy.

Tôi cố gắng lôi Nhật Nam vào mấy chuyện công việc để né tránh Đăng Anh. Là né tránh, tôi thừa nhận. Nhưng lại thấy hơi có lỗi với người bạn cũ.

Nhật Nam đột nhiên hỏi:

-Hai người là bạn học à?

Tôi nhìn qua Đăng Anh, lại áp úng:

-À!...Ồ...! Cùng trường...là cùng trường.

Cậu ấy cũng cười, nhìn tôi, nhưng sao trông buồn đến thế?

Nhật Nam tiếp lời:

-Thảo nào chú cứ tranh đi theo anh bằng được!

Tôi bất giác khựng lại, ngẩng đầu nhìn Đăng Anh, cậu ấy cũng đang nhìn tôi, thật sự, trong lòng tôi lại rối lên nữa rồi.

Tôi cần phải ra ngoài, hít thở không khí trong lành. Trong này ngột ngạt đến chết mất. Cánh cửa sổ kia chưa bao giờ lại vô dụng đến vậy.

-Hai người ngồi đây một lát nhé! Tôi sang phòng bên này rồi sẽ quay lại.

Tôi đi thật nhanh lên ban công. Ôi! Ngoài này dễ chịu thật. Cứ như tôi vừa bị ai đó bóp họng không cho thở vậy.

Nhưng tại sao thế nhỉ? 10 năm rồi còn gì? Có cần phải căng thẳng như vậy khi gặp Đăng Anh không? Chúng tôi có thể nói chuyện với tư cách là bạn bè bình thường được mà.

Đang cố gắng thả mình để quên đi mọi chuyện ban nãy, anh Tae Sung lại vỗ vai tôi:

-.....(Em mệt à?)

Tôi mở mắt ra nhìn anh, lắc đầu.

-.....(Sao trông em căng thẳng thế?)

-.....(Em không sao? Sao anh lên đây?)

Anh thờ dãi nhìn xuống dưới:

-.....(Anh mệt!)

Tôi nhìn anh....

-.....(Lần đầu tiên thấy anh than mệt đấy! Nhiều việc quá à?)

Anh Tae Sung lắc đầu nhẹ.

-.....(Anh không mệt vì việc, mà mệt vì yêu!)

Lại vậy nữa rồi. Tôi đang sầu nào vì việc này, lại thêm anh vào đây nữa.

Chúng tôi đứng im lặng, nhìn vào khoảng trời xanh. Mùa thu Hà Nội, bình yên vô cùng. Nhưng tôi thậm chí còn không biết rằng gió có thổi hay không nữa.

Tình yêu vốn đẹp là thế, tại sao lại khiến người ta đau đầu đến vậy? Mọi chuyện còn rắc rối hơn cả việc tìm ra người cấp tiền của công ty. Chỉ ít việc đó còn biết bắt đầu từ đâu, đi như thế nào. Còn vấn đề này, tôi thậm chí không thể sắp xếp nổi chúng trong đầu của mình. Ôi! Không muốn nghĩ nữa đâu!

Nhưng ở dưới đó có Nhật Nam rồi, tôi còn lo gì nữa. Lúc này bỗng nhiên nhớ đến anh ấy lại có cảm giác an tâm vô cùng. Tôi có thể về lại phòng làm việc được rồi, có thể đối diện với thanh xuân của mình được rồi. Chỉ cần Nhật Nam ở đó, tôi sẽ không phải lo nữa.....!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

12: -Cô Anh Thư là người đầu tiên đấy!

Tôi luôn nghĩ mình vốn đã quá hiểu cuộc sống này và ngay cả những người xung quanh, tôi cũng chưa từng đặt niềm tin nhầm chỗ. Nhưng có lẽ tôi đã đánh giá quá cao con mắt của bản thân rồi.

Ai mà biết được chứ, cho đến khi Nhật Nam nói với tôi rằng đã đặt dấu hỏi ở anh Hoàng, trưởng phòng kế toán của công ty. Mọi thứ chúng tôi tìm được từ tài khoản bí mật của công ty, cũng như tài khoản đã lấy được từ anh Hoàng lại tố cáo tất cả. Trong vòng 1 ngày anh ấy đã phân tán toàn bộ số tiền đó đi 6 ngân hàng khác nhau, vào 6 số tài khoản khác nhau.

Nhật Nam đưa tôi đến ngân hàng cuối cùng để lấy bằng chứng, chúng tôi cùng đi bộ cả đoạn đường dài. Anh khẽ lấy tay thúc vào vai tôi:

-Này! Sao cô chờ đợi ra thế?

Tôi thờ mặt:

-Không tin nổi!

Anh lại chung cái ánh mắt đắm chiều:

-Cô nhẹ dạ nhì! Lòng người đâu có thẳng đuột để cô nhìn thấu từ đầu này sang đầu kia được.

Tôi thở dài ảo não.

-Anh ấy tốt lắm!

-Tôi nghĩ cô thông minh lắm cơ! Ai dè...?

Tôi cau mặt cong môi:

-Giữ chứ? Tôi đâu làm nghề như anh đâu mà biết phân biệt tội phạm hay không?

Anh ấy lại cười. Tôi ghét nhất ai cười theo kiểu trêu ghẹo tôi. Nhưng lại không thể ghét nổi cái con người này.

-Hôm nào rảnh tôi dạy miễn phí cho cô, được không?

-Không thèm!

Thế là tôi bỏ đi trước. Anh chạy theo gọi với:

-Này! Giận đấy à?

Tôi nói lại:

-Ai giận anh chứ?

-Thế sao đi nhanh vậy?

-Chẳng lẽ anh không đuổi kịp tôi?

-Đừng trách!

Thế là tôi bất ngờ bị kéo mạnh lại phía sau, rồi ngã vào lòng anh. Nói thật, cái cảm giác ấy khó tả lắm, cứ như kiểu đứng trước người bạn thân yêu mến, ngay cả với thần tượng tôi cũng chưa từng bị thế này.

Tôi cứ nhìn anh, chỉ nhìn anh mà không ý thức nổi mình đang làm gì. Bất giác anh lại cười, làm tỉnh luôn cả khối óc đang mờ mịt vì cái điều vớ vẩn này.

-Cười gì chứ?

-Trông cô dễ thương lắm đấy!

Tôi lấy tay đẩy anh ra:

-Hừ! Không phải nịnh!

Chúng tôi lại cùng đi bộ, cả một quãng dài. Chiều thu Hà Nội đẹp lắm, đó là lí do vì sao tôi yêu nơi này đến vậy. Gió cứ hiu hiu thổi, và tóc vẫn cứ bay. Chúng tôi đi cùng nhau, mà cứ có cảm giác bị ai đó nhìn theo. Là rất rất nhiều người, toàn là mấy thanh niên chạc tuổi chúng tôi. Mà vớ được xem là thanh niên nữa không nhì?

Anh buông một câu vu vơ:

-Oa! Chúng ta đẹp đôi đến nỗi ai cũng nhìn kìa!

Tôi bĩu môi:

-Này! Tôi có bạn trai rồi đấy!

Nhật Nam lại phá lên cười:

-Cô nghĩ gạt được tôi chắc?

Sao chứ? À! Năm học phổ thông tôi có học được vài điều từ đám bạn. Chúng nó bảo bọn con trai rất tinh mắt, chỉ cần nhìn qua là biết con gái còn một mình hay đã có người yêu. Giỏi thật! Khi ấy tôi cũng từng ước mình là con trai chứ chẳng đùa.

Tôi với anh cứ như tâm đầu ý hợp vậy, buồn hết chuyện này tới chuyện khác mà không hết.

Nhật Nam lại chuyển qua chủ đề sinh nhật.

-Này! Theo cô thì sinh nhật vào ngày âm hay dương là hợp lí?

Tôi ngẫm nghĩ rồi nói:

-Cái đó à? Đúng ra là ngày dương! Nhưng cũng rất nhiều người lấy ngày âm đấy chứ! Như tôi chẳng hạn!

-Vậy sao! Chà!

-Sao thế?

-Tôi thấy hiếm có ai tổ chức sinh nhật âm cả?

Tôi phá lên cười:

-Ồ! Tôi cũng chẳng bao giờ tổ chức sinh nhật này! Thậm chí việc nhớ đúng ngày sinh nhật là cực hiếm!

-Cô bả đậu thật!

Tôi thúc anh một cái vào lưng:

-Đồ đáng ghét!

Chúng tôi vào ngân hàng, lấy được khá khá thông tin rồi ra về, bất ngờ thấy anh Hoàng cùng bước ra. Nhưng có lẽ anh không nhìn thấy chúng tôi.

Tôi cùng Nhật Nam bám theo anh một đoạn dài, vào con hẻm rồi lại ra đường lớn, cứ thế khoảng hơn 30 phút.

Có vẻ như linh tính bị theo dõi, mà cái tên Nhật Nam lại mặc cảnh phục nữa chứ, anh Hoàng quay người lại, chậm chậm tiến về phía chúng tôi đang đứng như trời chồng.

Trong tình thế cấp bách, Nhật Nam lại một lần nữa...mạo phạm tôi. Mà tôi đâu phản ứng kịp. Cứ để cho anh chạm môi vào môi mình.

Vẫn là cái cảm giác khốn kiếp đó, lúc ấy tôi còn mãi tìm số điện thoại cầu cứu anh Tae Sung, vừa ngẩng đầu lên nhìn, anh đã cúi xuống chỗ tôi từ lúc nào, lấy tay đỡ cổ tôi, rồi cứ thế, tay kia vòng qua eo và....

Nếu có thể xóa bỏ kí ức, tôi sẽ xóa hết cái cảnh xấu hổ vừa rồi, xóa hết không để lại một mảnh nào nữa cả. Nghĩ lại thôi cũng đủ đỏ mặt.

Cho đến khi anh Hoàng rời khỏi, Nhật Nam mới chịu buông tôi ra.

- Xin lỗi cô!

Tôi mất khả năng cảm giác luôn rồi, cũng chỉ vô thức hỏi được một câu:

- Với ai anh cũng làm vậy được à?

Anh nhìn tôi đầy áy náy:

- Cô Anh Thư là người đầu tiên đấy!

Tôi không nghĩ là chúng tôi lại lằm duyên nợ đến vậy. Cứ như thể nam châm hai cực vậy, thế nào rồi đi một vòng cũng lại gặp nhau.

Tôi cúi đầu bỏ đi trước. Anh biết ý cũng chỉ theo sau thôi, không nói thêm gì nữa.

Nhật Nam đưa tôi về nhà, hai chúng tôi người trước người sau, con phố vẫn cứ dần lên đèn.

Cô gái luôn cố tỏ ra mạnh mẽ trước mọi người, thể hiện bản lĩnh của mình mới là người có khí chất. Tôi không ngoại lệ, cũng vốn không thích phụ thuộc vào người khác, tự bản thân làm được là thoải mái nhất. Hơn nữa lại vừa xảy ra chuyện kia nên có hơi khó xử...

- Tôi tự về được rồi!

Nhật Nam vẫn cứ lẳng lặng đi theo...

Cái chính là khi gần về đến nhà, tôi lại bị anh lôi mạnh lại.

Anh khoác tay lên vai tôi, bình thân đi tiếp, lời điện thoại ra gọi cho ai đó.

Tôi cự mạnh người nhìn anh:

- Anh làm gì thế?

Anh không trả lời tôi...

- Anh Thư bị theo dõi!

Ai đó nói lại từ đầu dây bên kia:

- Đưa cô ấy về cơ quan! Cậu có nhiệm vụ bảo đảm an toàn tuyệt đối cho cô ấy!

- RỒ!

Giật cả mình! Ôi cái tiếng rõ như sấm đánh. Có lẽ là cấp trên.

Anh nói to hơn:

- Người yêu à! Giờ anh đưa em về chỗ anh chơi nhé!

- Cái gì? - Tôi nói nhỏ - Người yêu gì chứ?

- Đừng giận nữa mà!

Thế là tôi bị đưa đi qua công nhà theo hình thức "không chế".

Nhật Nam đưa tôi đến cơ quan của anh, phòng trực của anh cũng khá rộng, nhưng lại chỉ có một chiếc giường vừa 3 người nằm.

- Tối nay cô ở lại đây không sao chứ?

Tôi lắc đầu.

- Không! Mà anh bảo ai theo dõi tôi cơ?

Anh bỏ chiếc mũ keppy xuống bàn...

-Có thể là Hoàng đã bắt đầu nghi ngờ cô phát hiện ra anh ta rồi!

Tôi hơi lo.

-Thật á? Vậy làm sao được?

-Tôi sẽ bảo vệ cô! Đừng lo!

Nghe câu nói của anh tôi cũng lấy làm an lòng. Lại còn nghĩ ra mấy phi vụ bắt cóc nữa mới ghê chứ!

Nhưng thú thật khi ở bên cạnh một anh áo xanh, tôi cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Nhìn họ chững chạc, đứng đắn và an toàn hơn mấy người đàn ông ngoài kia. Nói thật đấy! Đi cạnh họ có cảm giác được bảo vệ tuyệt đối.

Tôi lôi laptop ra, lấy thêm vài thứ nữa đưa cho anh. Chúng tôi cùng ngồi làm việc đến thâu khuya. Đêm hôm ấy trăng đẹp lắm, tôi vốn dĩ lại là kẻ sợ ma, vừa muốn ra ngoài ngắm trăng nên đâu dám đi một mình.

-Này! Nhật Nam! Ra ngoài kia với tôi đi!

-Làm gì?

-Trăng đẹp thế cơ mà!

-Cô muốn ngắm trăng sao?

Tôi gật đầu.

-Nhưng ngoài ấy sương đấy!- Anh nhìn tôi khó hiểu.

-Không sao, ngoài hiên mà, lo gì!

Anh đưa tôi ra ngoài, ngồi lên lan can. Trăng sáng lắm đấy! Không tròn nhưng sáng lắm! Là mảnh trăng non đầu tháng, khuất sau làn sương mỏng manh đầy thơ mộng.

Trời hơi se se, là cái tiết trời độ thu, rất khó nắm bắt được nó.

Nhật Nam cởi áo ngoài của anh khoác lên vai tôi.

Tôi bị bắt ngờ, chỉ biết tròn xoe mắt nhìn anh.

-Nhìn gì? Lạnh lắm đấy!

Tôi lại có cái cảm giác ấy rồi. Khó thật! Rốt cuộc đó là cái gì chứ?

Con gái khó hiểu thật! Chính bản thân còn không hiểu nổi mình.

-Này! Cô nghĩ gì thế?-Nhật Nam hỏi.

Tôi thở dài ngược nhìn lên trời.

-Tôi chẳng nghĩ gì cả!

-Nói dối!

-Sao anh nghĩ thế?

-Cảm thấy sao thì nói vậy!

-Tôi đang ghen tị với anh đấy!

-Gì chứ?- Nhật Nam quay lại nhìn tôi.- Sao lại ghen.

-Anh có cái mà tôi mơ ước!

-Là cái gì?

Tôi lấy tay chỉ vào cái áo:

-Cái này này.

Anh cười, nhìn tôi.

-Tôi có thể thực hiện ước mơ cho cô được mà! Cô muốn không?

Tôi nhìn anh tỏ ý không hiểu, anh cũng chỉ cười rồi quay đi.

Nhớ có một hôm, khi vào phòng làm việc, tôi thấy quyển sổ tiếng Hàn được dở trang đầu, nằm ngay ngắn trên bàn, đúng cái mẫu thư mà tôi hứa hẹn với mũ Keppy, lại cứ nghĩ là hồi sáng để quên. Nhưng tôi lại không nhớ rằng, sáng hôm ấy Nhật Nam cũng ở phòng làm việc của mình. Giờ nghe anh ấy nói vậy lại mới giật mình, liệu có phải.....?

Anh tiếp lời:

-Anh Thư, cô biết không? Tôi chưa từng gặp cô gái nào trân trọng cái bên trong màu áo này như cô đâu. Tất cả những người con gái mà tôi biết, đều chỉ yêu cái mác công an bên ngoài thôi.

-Anh cũng thiệt thòi quá!

-Ồ bên cô lại thấy thật lòng vô cùng! Cảm giác như tìm thấy một tâm hồn đồng điệu vậy.

Tôi trêu anh:

-Quân dân một chí mà!

Thời gian cứ vậy trôi, chỉ có không gian là ở yên một chỗ. Tôi chẳng biết mình ngủ gục từ lúc nào. Chỉ biết rằng, trong cơn mơ màng, ai đó đã bế tôi vào trong, hình như, có ai đó, cứ chăm chú nhìn tôi không rời mắt.

Có lẽ đêm qua, tôi đã mơ thấy chàng trai của cuộc đời mình, một chàng cảnh sát tuyệt vời, một chàng cảnh sát mặt đầy ưu tư, nhìn ra ngoài con phố sáng đèn, giống như thần tượng khi ngồi trên xe bus vậy. Chỉ tiếc rằng không thể nhìn rõ mặt anh thêm được.

Sáng hôm sau tôi dậy sớm, thấy chăn gối chỉnh tề quanh mình, thảo nào đêm qua ngủ ngon đến vậy. Nhưng chẳng thấy Nhật Nam đâu, điện thoại anh còn đang để trên bàn. Đi đâu mà sớm vậy nhỉ?

Tôi lôi laptop ra, tiếp tục công việc còn dở.

Lát sau nghe thấy tiếng bước chân đi vào, là Nhật Nam.

-Anh đi đâu sớm thế?

-Tôi đi điếm danh!

-Mới 5 giờ mà!

Anh cười, treo mũ lên cẩn thận, lấy tay phủi bụi sương còn dính trên áo.

-Đâu quan trọng giờ giấc!

Tôi vẫn tiếp tục công việc của mình. Và thật bất ngờ, tôi đã đăng nhập được vào tài khoản riêng của anh Hoàng, cái khiến chúng tôi đau đầu mấy hôm nay.

Tôi reo lên:

-Thấy rồi!

Nhật Nam vội chạy lại chỗ tôi. Hình như anh đứng theo tư thế tay trái chống vào ghế ngồi của tôi, tay phải chống xuống bàn thì phải. Đúng thế đấy. Tôi còn nhớ khi quay lại suýt chạm phải mặt anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

13: Cảnh sát cũng có tim mà!

Khi khoảng cách giữa bạn và một người khác giới quá gần, vô tình phát hiện ra, bạn sẽ làm gì? Tôi thì chẳng biết nên làm gì cả, khi người ta dường như không hề để ý đến điều này. Tôi như thể đang ở gọn trong vòng tay của Nhật Nam vậy, còn anh chỉ chăm chú vào cái máy tính. Sao kì thế này? Tìm lại cứ đập loạn lên, bản thân lại không dám động đây. Khó hiểu thật! Tự tôi cũng phải trấn an mình: không có gì cả thì sao phải nghĩ nhiều cho mệt! Tập trung làm việc sẽ tốt hơn đây.

Tôi ngay sau đó lại nhanh chóng quên đi cái điều vớ vẩn ấy để trả lời cả đồng câu hỏi của chàng cảnh sát kia. Chúng tôi cứ say sưa trao đổi cho đến khi nghe tiếng gõ cửa, quay lại thấy Đăng Anh đang ở phía ngoài.

Mặt cậu ta ngờ ngạc nhiên vô cùng, đứng thẩn người một lúc rồi mới bước vào.

-Sao cậu ở đây?- Đăng Anh hỏi tôi.

Tôi liếc nhìn Nhật Nam, cũng không biết nên trả lời sao nữa.

Nhật Nam đứng thẳng người dậy, đi lại bàn uống nước.

-À! Cô ấy đến đây giúp bọn anh tìm mấy thứ! Em đi làm sớm thế?

Đăng Anh gật gật đầu, đi lại lấy chiếc mũ trên móc.

-À! Ra vậy! Hôm qua anh trực sao?

-Ừ!

Tôi khẽ quay người lại vờ như chăm chú vào máy tính để né tránh Đăng Anh. Thật sự gặp cậu ấy tôi cảm thấy khó khăn vô cùng, khoomg còn giống như 10 năm về trước, chỉ mong được đi học để nhìn trộm người ta.

Nhưng rồi cũng đâu thể né mãi được. Cậu ấy lấy li nước, đi lại chỗ tôi, đứng nhìn chăm chú vào đồng giấy tờ.

-Vẫn là vụ hôm trước à anh?

-Ừ!- Nhật Nam đáp.

Đăng Anh quay lại hỏi:

-Hai người ăn gì chưa?

-Vẫn chưa! Anh vừa đi điểm danh về. Anh Thư chắc cũng mới dậy!- Lại quay sang nhìn tôi cười-Nhĩ?

Tôi cũng nhovn miệng cười lấy lệ. Có vẻ anh lại muốn trêu tôi.

Tôi háng giọng phát biểu một câu vốn không hề liên quan.

-Thế này đã xong cả rồi chứ anh Nam? Tôi hết nhiệm vụ rồi nhĩ!

Anh cười:

-Xong rồi! Cô định bỏ của chạy lấy người đấy à?

-Bao giờ tôi mới có thể về nhà?

-Cho đến khi anh Hoàng kia bị tạm giữ! Có thể là trong ngày hôm nay.

Tôi gật đầu rồi đứng dậy, định đi ra ngoài để né Đăng Anh. Ai dè cậu ấy lại theo sau từ lúc nào.

Tôi giật mình quay lại bởi cái vỗ vai của cậu ấy:

-Hôm nay cậu sẽ ở đây sao?

Tôi chỉ gật đầu.

-Vậy tối nay tớ có thể đưa cậu về không?

Tôi cười gượng.

-À...! Không cần đâu...! Tối nay..tôi...có việc rồi....! Chưa về luôn.! Không phiền cậu đâu!

Cậu ấy càng cố nhìn vào tôi, tôi lại càng cố né. Thật sự việc gặp lại một người cũ và đối mặt với họ không hề đơn giản. Chính vì cái nắm đó không lạ không quen nên giờ mới khó xử đến vậy.

Tôi lấy hết can đảm nói:

-Tớ không sao! Cậu mau vào làm việc đi, cũng sắp tới giờ rồi!

-Tớ chỉ ở bên cạnh cậu một lát, rồi sẽ vào ngay. Còn 15p nữa cơ mà!

Tôi lặng lẽ bước đi. Buổi sáng ở đây không ồn ào như ở công ty tôi. Ai nấy đều vội vã làm việc của mình, rất có nề nếp, kỉ cương. Môi trường này thực sự làm người ta bị mê hoặc.

Điện thoại reo.

-.....(Anh Thư! Em không sao chứ?)

Giọng của anh Tae Sung ở đầu dây bên kia đầy lo lắng.

-.....(Sao là sao ạ?)

-.....(Nghe nói hôm qua em bị theo dõi?)

-.....(À! Em đang được bảo vệ rất rất an toàn rồi!)

Tôi lấy cái cớ nói chuyện điện thoại để né Đăng Anh. Có lẽ cậu ấy cũng hiểu nên không đi theo nữa.

Phải công nhận, mấy chú công an làm việc với tốc độ ánh sáng thật. Mới vừa lấy được đủ bằng chứng mà bên công ty tôi đã biết hết rồi, lại còn có luôn cả phương án để tìm ra anh Hoàng nữa, anh ấy không đến công ty hai hôm nay rồi.

Từ giờ cho đến lúc bắt được anh Hoàng, tôi sẽ ở lại đây. Có nghĩa là tôi có cơ hội được ở lại cái nơi mà tôi yêu nhất, dù không phải với cương vị là công an. Tôi sẽ trân trọng nó.

Đúng là không có gì qua được công an. Bọn họ tìm được anh Hoàng ở một ngõ ngách nhỏ nào đó giữa lòng thành phố này. Anh ấy đang trong quá trình bị thẩm tra, và tôi cũng tự do về nhà. Có thể tôi sẽ làm việc với Nhật Nam chỉ trong 3 ngày nữa thôi. Tự nhiên nghĩ đến lại hơi buồn. Mà thôi! Đờ bị trêu càng tốt chứ sao mà phải buồn.

Về đến nhà, mẹ tôi cầu nhàu:

-Gớm thật! Công ty gì mà phải có cả công an bảo vệ nữa. Nguy hiểm thế còn làm làm gì?

-Bất đắc dĩ mà mẹ! Giờ không sao nữa rồi!

Mẹ tôi về hớn hờ:

-Xong rồi à?

-Sắp rồi ạ!

Tôi chạy vào bếp lấy chai nước tu một hơi.

-Vậy hai ngày nữa đi xem mặt con nhé!

Tôi sặc khi nghe mẹ nói, ho không kịp thở nữa. Cứ tưởng trốn được, ai dè mẹ nhớ dai không tưởng.

-Thế lại ai nữa mẹ!

Mẹ tôi cười hiền:

-Vấn cái cậu mọi hôm mà con lỡ hẹn ấy!

Tôi chán nản gật đầu. Thú thực là đi cho mẹ vui chứ chả ai ham hồ mấy vụ này đâu. Nhưng dù có xem đến cả tí ti lần cũng vậy thôi, tôi chỉ kiên định đợi chờ mối lương duyên tốt đẹp của mình. Anh ở đâu mau mau tìm ra em đi, nếu không em sẽ chết sớm vì mấy vụ xem mặt trước khi anh tìm được em đấy!

Chiều hôm sau, tôi đến gặp Nhật Nam, định đưa cho anh mấy bằng chứng về quỹ đen của anh Hoàng đã lấy của công ty, nghe bảo anh ấy đã thừa nhận rồi. Nhật Nam đưa tôi qua phòng tạm giam, đang định vào lại thấy một bé gái đang nói chuyện với anh Hoàng nên nán lại, vốn không có ý định nghe lén.

-Bố ơi! Con nhớ bố lắm!

Anh Hoàng khóc không ra tiếng:

-Bố có lỗi với con! Là bố sai rồi!

-Bao giờ bố mới về với con?

-Con ngoan, ở với mẹ cố gắng ăn cho chóng khỏe! Bố sẽ sớm về thôi!

Cái sớm đó là khi nào, đâu ai biết trước được. Nếu công ty tôi làm căng chuyện này lên, có thể anh sẽ phải ngồi ở đây đến 10 năm, thậm chí là lâu hơn nữa. Vợ chồng anh ấy li hôn được hơn 3 năm nay rồi, một mình anh ấy nuôi nấng cô bé đến giờ.

Nhật Nam thúc vai tôi:

-Cô sao thế?

-Chúng ta...về thôi!

-Tại sao?

-Tôi...tôi mệt!

Thực ra thì tôi đang ghen với cô bé đó đấy! Bố mẹ tôi cũng li hôn năm tôi lên 9 tuổi! Nhưng cái khác là tôi ở với mẹ, và bố con lại không gần gũi nhau mấy. Tôi biết bố thương mình nhiều lắm, nhưng cái khoảng cách kia vẫn không thể rút ngắn lại được. Làm sao đây, khi hai bố con họ thương nhau thế cơ mà? Giờ nếu như anh ấy bị tuyên án tù, chẳng phải tôi trở thành kẻ phá hoại bố con họ.

Ban này Nhật Nam có nói, vì con gái anh ấy cần được ghép tủy, nên anh Hoàng mới lấy trộm số tiền đó. Chính tôi là đồng nghiệp mà cũng đâu biết gì, chính tôi cũng vô tâm, đâu thể trách ai được. Thực ra con người bẩm sinh vốn không xấu, chỉ là tình cảm làm cho họ trở nên xấu xa thôi. Nghĩ mà xem, vì yêu mà sinh thù hận, vì yêu mà đánh đổi tất cả, nguyện làm mọi thứ. Chỉ là, con người có đủ tỉnh táo để tự điều khiển bản thân không thôi. Xem ra vấn đề này anh Hoàng đã nhắm mắt đánh liều rồi. Cả tối hôm đó tôi nhốt mình trong phòng, Nhật Nam có gọi mấy lần tôi đều không nghe. Tôi biết rằng anh sẽ hỏi tôi, nhưng hiện tại tôi đang tìm câu trả lời.

Sáng hôm sau, Nhật Nam đến nhà tôi từ rất sớm, đúng khi tôi ra mở cửa.

-Này! Cô sao thế?

Tôi bình thân đi ra ngoài, thờ dài một hồi lâu:

-Tôi chẳng biết nữa!

-Cô động lòng sao?

Tôi gật đầu.

-Số còn lại tôi đã hủy rồi!

-Tại sao?

-Để có thể giảm tội cho anh Hoàng. Tôi cũng sẽ xin giám đốc chịu một phần trách nhiệm về mình. Có thể sẽ bị cắt lương và cắt luôn thi đua trong năm nay.

Anh nói lớn:

-Cô điên sao?

Tôi cười, vẫn đi tiếp:

-Tôi đã suy nghĩ cả đêm qua đấy! Có thể tháng tới phải ăn nhờ của anh rồi!

-Cô...! Tôi không quan tâm đâu! Cô đúng là...!

-Định bảo tôi ngốc sao?

-Không!

-Anh không cần tôi à?

-Không! Tôi sẽ ủng hộ cô!

Anh làm tôi hơi bất ngờ đấy! Một người tưởng như sẽ vô tình để bảo vệ lí, ấy vậy mà lại ủng hộ tôi làm chuyện này, biết là có không tốt.

Tôi tròn mắt nhìn anh.

-Cô nhìn gì tôi?

-Anh có phải cảnh sát không thế?

Anh cười:

-Cảnh sát cũng có trái tim mà! Nhưng tôi thấy cô đúng là không còn thuốc chữa đâu đấy!

Tôi vui lắm! Chẳng biết sao nữa. Có thể là do được ủng hộ nên thấy vui, cũng có thể do gặp được một đồng chí.

Tôi trêu anh:

-Vậy đưa tôi đi ăn đi! Nhịn từ tối qua tới giờ luôn rồi!

-Ồ hay! Chịu trách nhiệm với cô từ hôm nay sao?

-Đúng rồi! Anh vừa ủng hộ tôi còn gì!

Cậu cậu nói với tôi, nó cũng rất ái mộ công an, nhưng cuối cùng lại đi lấy một chàng ngoại quốc. Nó đã không thể kiên nhẫn đợi được như tôi, cũng có thể là do tình yêu không nói trước được điều gì. Đúng vậy! Tình yêu! Nó vốn bất ngờ mà! Đâu ai biết được chứ! Tối nay tôi phải đi xem mặt theo ý mẹ, nhưng không chắc sẽ ưng chàng công an đó đâu. Cái quan trọng, tôi sẽ theo đuổi tình yêu đích thực của mình, yêu cái tốt mà người ta làm được đã. Suy cho cùng đó cũng là mục đích mà tôi kiên trì ế đến tận bây giờ.

Đâu phải ai là công an cũng có thể yêu được, như tôi đây, chỉ có duy nhất một thần tượng thôi.

Nhắc đến lại nhớ, liệu anh có quay lại đây không nhỉ? Cũng muốn gặp lại anh ấy một lần, chỉ ít cũng muốn biết anh ấy bây giờ thế nào rồi. Có thể Nhật Nam biết, nhưng tôi đâu dám hỏi, sợ anh nghĩ này nghĩ nọ.

Tối nay ra đường lại thấy mấy người cảnh sát giao thông đang đứng giữa phố đông nghịt người. Vâng! Chubgs ta đang thoải mái ăn tối, xem phim cùng gia đình, các anh lại phải làm nhiệm vụ. Cái tiết trời đầu thu cũng se se lạnh, họ được gì khi làm việc giữa giờ này? Có lẽ là được những lời chửi mắng oan ức mà thôi. Thần tượng của tôi, anh ấy cũng như vậy.

Tôi đến đúng chỗ hẹn mà mẹ nói, quay ngang quay ngửa tìm cái người mà mẹ nói. Đã thấy mặt anh ta laand nào đâu, nhưng qua bàn tay huấn luyện của mẹ từ những lần xem mặt trước, lần nào tôi cũng tìm người rất chính xác và nhanh. Duy chỉ có lần này, tôi không dám chắc rằng có đúng không, khi thấy Đăng Anh đang ngồi phía trước.

Cậu ấy thấy tôi, đứng dậy, đi lại gần, trong khi tôi đang rất khó xử.

-Cuối cùng cũng được hẹn hò với cậu!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

14: Chỉ cần cô làm là ngon rồi!

Chà! Đúng là cái mùa của mưa! Ngồi trong phòng mà tưởng như cơn nước sắp xuyên thủng trần nhà vậy. Sáng nay vừa mở mắt nhận được thông báo nghỉ bão của công ty, lòng không tránh khỏi vui sướng. Lại có thể ngủ nướng rồi. Lạnh thế này mà được nằm trong chăn ấm thì còn gì bằng.

Bất giác lại nhớ lại, đêm qua vì khó ngủ, cứ loay quanh nhớ lại chuyện xem mặt hồi tối với Đăng Anh, tôi lờ mờ ra định gọi cho cậu cậu tâm sự. Nhưng có lẽ đôi mắt ngập trong tối tự nhiên bị màn hình điện thoại chói vào có hơi nheo, chẳng hiểu sao lại gọi cho Nhật Nam.

-Anh Thư à?

Tôi bất ngờ:

-O! Ai vậy! Cầu cầu đâu?

-Cầu nào? Cô bị sao vậy?

Tôi vội dơ máy trước mặt, dụi mắt liên hồi rồi nhìn lên cái màn hình.

Thôi chết! Lộn số! Sao thế này?

-À....! Tôi...nhấn lộn số! Phiền anh quá!

-Không sao! Giờ tôi cũng đang chuẩn bị đi!

Đã hơn gần 1 giờ sáng, anh ta còn đi đâu giữa lúc này:

-Anh đi đâu muộn thế? Đang mưa lớn mà?- tôi tò mò.

-Chúng tôi có lệnh trực chống bão!

-Trực thì cũng phải có giờ chứ?

-24/24 là giờ đây! Vậy thôi! Tôi phải đi rồi! Thế nhé!

Tôi chưa kịp nói gì anh đã cúp luôn máy. Cũng toan gọi lại nhưng thấy hơi ngại, dù sao cũng chẳng thân thiết gì, mất công lại phiền người ta, huống hồ giờ này anh đang làm nhiệm vụ.

Thiết nghĩ có rất nhiều công việc an nhân đủ nuôi sống ta cả đời, ấy vậy mà những người như Nhật Nam lại chọn cái ngành khổ sở đến vậy, lương cũng đâu có cao, đang ăn bị gọi, phải đi, đang ngủ có lệnh, cũng phải đi, đến nhà còn chẳng có thời gian để về nữa. Cứ như đêm qua, khi mọi người núp trong chăn ngon giấc, các anh ấy lại mới lên đường. Đúng là thật bất công! Ấy vậy mà vẫn cứ bị nghe dân chửi mắng! Tôi phục họ sát đất!

Hôm nay nghỉ sẽ làm gì nhỉ?

Thối đời khổ thật! Hôm đi làm thì không hề được xác đây, hôm nghỉ thì không ngủ bù nổi!

Tầm gần trưa, thấy trời cũng ngớt hơn, tôi bắt taxi đến công ty lấy mớ sổ sách về xử lý cho xong, dù sao hôm nay nghỉ cũng có nhiều thời gian, bão vậy chẳng đi đâu được. Khổ nỗi khi đi thì dễ, khi về tìm xe lại khó. Tôi chạy bộ mất một đoạn xa xuống ngã tư phía dưới, hi vọng bắt được taxi.

Mưa lại dội xuống xối xả, vội bật chiếc ô lên che. Từ xa xa chợt nhận ra một bóng dáng rất quen, tôi nheo mắt cố nhìn, chân cũng vô thức tiến lại.

Anh ấy đang cởi áo mưa đưa cho một bà cụ bán hàng rong, rồi gọi điện thoại cho ai đó.

Gần hơn tí nữa, tôi nhận ra Nhật Nam, thảo nào quen thế. Tôi đứng như trời trồng nhìn anh đang mặc áo mưa cho bà cụ. Cái dáng cao cao của anh khom xuống cho vừa tầm với bà. Lát sau có một chiếc xe biển xanh đến, anh đỡ bà lão lên xe rồi quay xuống.

Mưa càng lúc càng lớn, anh cứ đứng vậy thôi, không có áo mưa, áo ngoài dần ngấm nước.

Thật sự tôi rất cảm động đấy, chẳng cần ngợi ca nhiều đâu, họ mới chính là anh hùng.

Tôi chạy vội lại chỗ anh, khẽ nhón chân lên che ô cho anh, rồi cười.

Nhật Nam có lẽ hơi bất ngờ, cứ ngẩn người ra nhìn tôi.

-Sao thế? Tôi dễ thương quá hả?- Tôi hỏi đùa.

Anh lắc đầu.

-Sao cô ở đây?

-Tôi có việc đến công ty!

Anh vẫn giữ cái bộ mặt ấy, khó hiểu quá.

-Mưa lớn thế, chạy lung tung nhờ ồm thì sao?

Tôi tròn mắt nhìn Nhật Nam.

-Anh dầm mưa thế kia còn không lo ồm thì tôi lo gì. Nhưng mà...anh cứ lắm!

Tôi đưa ngón trỏ ra, nhìn anh cười. Anh cũng cười theo.

-Anh còn phải đứng ở đây bao lâu nữa?

-Chắc là đến lúc hết bão!

Tôi giật mình:

-Đùa à!?

-Tôi đùa cô làm gì! Mau về đi! Ngoài này lạnh lắm đấy!

-Thế anh đã ăn gì chưa?

Nhật Nam lắc đầu:

-Chưa! Lát nữa mới ăn!

Tôi tò mò:

-Các anh ăn gì thế?

-Mi tôm sống!- Nhật Nam cười.

Ừ nhỉ! Trời bão này làm gì có quán ăn nào mở cửa chứ, với lại bọn họ ăn uống còn phải vội vàng, đang ăn có khi lại phải chạy nữa. Chẳng nhẽ lại pha mì bằng nước mưa? Bất giác tôi thấy thương thương cái con người này.

Tôi thở dài, dúm cây ô vào tay Nhật Nam.

Trong lúc anh còn ngơ ngác, định trả lại cây ô, tôi vội cướp lời:

-Cầm giùm tôi!

Rồi nhanh chóng chạy đi, còn ngoái đầu lại dặn:

-Đợi tôi ở đây! Không được đi đâu đấy!

May quá, vừa lúc bắt được taxi, tôi trèo lên xe ngay và về thẳng nhà. Mẹ thấy tóc tôi ướt liền vuốt xoa:

-Đấy! Đã bảo rồi! Mưa gió còn chạy đến công ty làm gì? Lỡ ốm ra đó thì mẹ phải làm sao đây?

Tôi lấy khăn tay lau sơ người:

-Con khỏe lắm! Mẹ không phải lo! Mà mẹ nấu cơm chưa?

-Rồi cô! Uống li trà gừng cho ấm bụng đã rồi hãy ăn cơm!

Tôi nhận li trà từ mẹ, uống mấy ngụm đã thấy dễ chịu trong người, tay cũng không lạnh nữa.

-Còn không mẹ?

Mẹ lắc đầu.

Tôi chạy vào bếp, lục lọi nồi mẹ đang nấu. Chà! Thơm thật!

-Mẹ bỏ 1 phần cơm vào hộp cho con nhé! Làm thêm cho con một ly trà gừng nữa!

Mẹ nhìn tôi khó hiểu:

-Làm gì? Lại đến công ty sao?

-Không! Con đem cho một người bạn!

-Trai hay gái?

-Con.....đương nhiên là...gái!

May thật! Suýt nữa lại bị mẹ bắt thóp.

-Vậy cô tự đi làm lấy! Tôi chỉ làm cho con rể tôi thôi!

Tôi nín nín tay mẹ:

-Con đâu khéo tay như mẹ!

Mẹ tôi đầy cương quyết:

-Tôi chỉ cho cô làm! Tập dần đi là vừa!

-Nhưng mà.....

Thế là mẹ ngồi xuống ghế, mở ti vi lên và thản nhiên xem. Tôi ngậm ngùi lấy đồ làm trà gừng theo lời mẹ hướng dẫn.

Li đầu tiên....

-Sao không có vị gì thế này? Ít gừng thế?- Mẹ vừa ném vừa càu nhàu.

Li thứ hai....

-Cay quá! Con kho gừng ả?

Li thứ ba....

-Sao ngọt vậy? Con cho nhiều đường quá...!

.....

Cứ thế, mãi đến lần thứ bảy mới có thể lấy được cái gạt đầu của mẹ.

-Tạm được!

Tôi ưỡ ỏi:

-Con chịu thôi! Không làm lại nữa đâu! Mặc kệ anh ta đấy!

Mẹ tôi nghi ngờ hỏi:

-Anh nào...?

Thôi chết! Tôi cười cười lảng đi!

-Mà thôi! Con đi đây! Lát nữa con về nên nhớ đợi com con với đấy!

Tôi vào bếp xách túi com rồi phi nhanh ra ngoài.

Mẹ gọi với theo:

-Ô đâu?

-Con cho bạn mượn rồi!

Quay lại chỗ Nhật Nam cũng vừa lúc 11 giờ trưa, nhưng chẳng thấy anh đâu. Quay ngang quay ngửa một lát, lại thấy anh đang kéo cành cây to bị gãy rơi giữa đường. Tôi chỉ đứng nhìn chứ không gọi, anh cũng không biết tôi đã đến.

Kéo một đoạn dài, cuối cùng cũng vào đến vỉa hè. Vì đường ngập nước nên có hơi vất vả. Tôi chạy lại chỗ anh đứng, vỗ vai anh.

-Này!

Nhật Nam giật mình quay lại. Khuôn mặt anh ướt sũng, chẳng biết là mồ hôi hay nước mưa nữa. Bộ cánh phục cùng chiếc keppy chuyển sang xanh đậm vì nước mưa. Anh thở không thành tiếng.

Tôi lại tiếp lời:

-Thế bảo anh giữ ô cho tôi đâu? Sao người lại ướt hết vậy?

Anh đi lại bên xe bus, tôi cũng tò mò chạy theo.

-Tôi để nó ở trong này cho khỏi ướt!

Thế rồi lấy chiếc ô từ trên ghế đã đưa cho tôi.

Chưa bao giờ thấy anh ta ngốc như lúc này. Bình thường thông minh hơn người mà.

Tôi lấy tay vỗ trán, thờ dài.

-Hết nói rồi anh! Thế anh đợi mưa cho cái ô khỏi ướt sao?

Anh cười hi hi:

-Tại bạn này ra kéo cái cành cây gãy vào trong, cầm ô không tiện.

Tôi lấy chiếc túi xách ra, đặt chúng xuống ghế rồi kéo Nhật Nam ngồi xuống.

-Gi thế? -Anh hỏi tôi.

Mở nắp hộp cơm ra, tôi nói.

-Đây là mẹ tôi nấu đấy! Đảm bảo ngon hết ý. Còn cái này là trà gừng.

Anh liếc nhìn hộp đồ rồi nhìn tôi:

-Mẹ cô làm cả sao?

Tôi lườm Nhật Nam

-Trà gừng này tôi làm! Tội đã phải làm đi làm lại bảy lần mới ra được li này đấy!

Anh hỏi lại:

-Cô tự làm sao?

-Chứ sao? Nếu không phải mẹ tôi đòi ý, tôi đã không phải tốn công vậy đâu.

Anh nhìn tôi, bất giác cặp mắt ấy lại khiến tôi bị thu hút.

-Làm phiền cô quá!

Tôi thờ dài nhìn cái bộ dạng ướt sũng của anh:

-Là chúng tôi đã làm phiền anh!

Nhật Nam nheo mày không hiểu, tôi lảng đi:

-Nếu anh không ăn ngay, đồ nguội sẽ mất ngon đấy!

-Lát tôi sẽ ăn! Cô mau về đi! Ngoài này lạnh lắm!

-Anh không ăn tôi về sao được! Nếu sợ tôi lạnh thì mau mau ăn hết chỗ này đi! -Tôi lấy li trà gừng ra trước.- Anh uống trà này đi đã! Uống vào đảm bảo ấm người ngay luôn!

Nhật Nam nhìn tôi ngần ngại.

-Mau đi! Đừng phụ công tôi vậy chứ! Đến mẹ tôi mà hôm nay mới được thưởng thức tay nghề của tôi đấy, anh phải may mắn lắm đấy nhé.

Nhật Nam cầm li trà, uống một hơi hết sạch. Anh gật gật đầu. Tôi cười tít mắt.

-Có vậy chứ! Thế nào, được không?

-Chỉ cần cô làm là ngon rồi! Đã ấm lên rất nhiều!

Tôi ái ngại nhìn anh:

-Nhưng còn bộ đồ này.....

-Gió một lát là khô ngay ý mà!

Anh cười cười nhìn tôi.

-Anh Thư này! Cảm ơn cô rất nhiều!

-Chúng ta mà còn phải cảm ơn nữa sao?- tôi cười cười. Haizzzz! Cái bộ dạng này của anh không biết có cô nào mê nổi không nữa!

Anh trêu lại:

-Vẫn có một cô gái ở bên cạnh tôi đó thôi!

-Ừ! Tại cô ấy rảnh rồi quá mà!

Anh trở nên nửa đùa nửa thật:

-Tôi cũng mong cô ấy rảnh cả đời!

Nhật Nam ăn xong, tôi bỏ tất cả vào túi, định nán lại một lúc nữa mới về. Tôi thấy mình lạ quá! Đã bao giờ tôi quan tâm ai đến vậy đâu! Thế mà vừa nhìn thấy người này dầm mưa, lòng lại có chút lo lắng. Khó hiểu thật! Tôi khẳng định là không hề yêu anh ta, cũng không có tình cảm gì. Chắc có lẽ, là do anh ấy đang làm chuyện mà tôi muốn làm, vậy nên mới có cái cảm giác này. Nội tâm con người đúng là phức tạp thật, càng nghĩ càng chẳng ra vấn đề, thôi thì không nghĩ cho đỡ mệt người.

Tôi hỏi anh:

-Đã bao giờ anh chán công việc này chưa?

Nhật Nam cười, lắc đầu:

-Chưa! Nếu chán tôi đâu còn ngồi đây nữa! Chỉ thấy càng lúc càng yêu thêm thôi!

-Vậy bị dân mắng oan thì sao?

-Cũng phải chịu thôi! Bản thân không làm sai thì lo gì? Suy cho cùng người mà họ chửi cũng đâu phải mình!

- Trước đây tôi cũng thích nghề này lắm! Giờ nghĩ lại bản thân vốn không hợp! Tôi chịu đựng không giỏi như anh!

Nhìn khuôn mặt ướt sũng của anh, tôi thấy anh đẹp vô cùng. Cả bộ cảnh phục trên người anh nữa, những người khác cho rằng nó đẹp khi chỉnh tề, sạch sẽ, tôi lại nghĩ nó đẹp nhất là khi ướt nhẹp vì mồ hôi hay nước mưa, đẹp nhất là khi lấm lem bùn đất. Giống như người đang ngồi cạnh tôi đây, giây phút này anh đẹp hơn tất cả. Đối với bạn, có thể soái ca là phải trắng trẻo, cao ráo, mặc áo sơ mi trắng, nhưng với tôi, soái ca chính là người này, da ngăm đen, dáng cao cao, hơi gầy và mặc bộ cảnh ướt sũng từ trên xuống dưới. Phải! Anh ấy đích thực là một nam thần!

-Anh Nam!

Cái tiếng gọi kia nghe quen lắm, tôi quay người lại thấy Đăng Anh đi từ xa.

-Này! Sao cậu ấy đến đây?

-Mang áo mưa cho tôi!

Tôi vội cầm lấy túi, toan bỏ chạy, bị Nhật Nam gọi lại.

-Cô cầm ô về đi!

Tôi cũng không đòi co nhiều nữa. Bật ô lên rồi đi thật nhanh.

Trong tiếng mưa, nghe loáng thoáng Đăng Anh hỏi:

-Sao giống Anh Thư thế ạ?

-Ừ!

-Cậu ấy làm gì ở đây?

-Đến giúp anh đấy!

Vào trong xe, nhìn qua cửa kính, hình như Đăng Anh đang hướng mắt về phía tôi.

Cậu ấy suy cho cùng đâu có làm gì tôi, chỉ là tôi năm đó, tự tương tư rồi tự tổn thương. Cái quan trọng là, tôi biết rõ cậu ấy vốn không yêu nghề công an, chỉ vì cái lợi đầu ra nên mới thi vào. Điều đó lại khiến tôi buồn vô cùng. Người muốn chẳng được, người không thích lại có được.

Và hiện tại, việc đứng đối diện với Đăng Anh còn khó hơn cả giải một bài toán điểm 10 trong đề thi đại học năm ấy! Tôi vốn rất muốn chinh phục bài toán ấy, nhưng lại không thể đặt bút xuống giải.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

15: Với em là bình thường, nhưng với cậu ta thì không bình thường đâu.

Bảo cuối cùng cũng hết, tôi lại trở lại lịch trình làm việc như bình thường, sáng đến công ty, chiều về nhà. Hôm nào đi qua cổng công an cũng nán chân lại nhìn. Chẳng biết nhìn gì nữa, thế mà vẫn không bỏ qua nó ngày nào.

Anh Hoàng được giảm tội, may là không phải ngồi tù.

Hôm nay anh ấy sẽ được trả tự do sau thời gian tạm giam, chắc sẽ không được quay lại công ty nữa. Dù sao thì công ty tôi cũng mất đi một nhân tài.

Mọi chuyện kết thúc, tôi và Nhật Nam có lẽ sẽ không còn gặp nhau nữa. Tự nhiên lại thấy hơi buồn.

-Anh Thư!

Tiếng của anh Hoàng. Tôi quay lại phía sau.

-Anh ra rồi à?

-Ừ! Anh đến đây luôn!

-Sao anh không về nhà. Con bé chắc mong anh lắm đấy!

-Anh muốn cảm ơn em! Vì anh mà em đã chịu thiệt thòi rồi!

Tôi cười cười:

-Có sao đâu anh!

-Em bị kiểm điểm, cắt thi đua còn cắt ba tháng lương nữa! Anh xin lỗi em!

-Anh Tae Sung đã xin tổng giám đốc không cắt lương của em! Không sao đâu anh!

Anh Hoàng vỗ vai tôi:

-Anh Thư à! Cô gái như em thật là tốt! Cũng không còn trẻ nữa đâu!

-Anh lại trêu en rồi! Em tốt gì đâu! Anh phải cảm ơn con gái anh ấy!

-Anh nói thật đấy! Tae Sung rất tốt với em, cái cậu cảnh sát kia cũng vậy! Bên cạnh em có đến hai người xuất chúng đến vậy, lại thương em nữa, đừng để lỡ.

Tôi hơi chột dạ:

-Anh hiểu nhầm rồi, cái anh cảnh sát đó với em chỉ là bạn bình thường thôi!

Anh trở nên nghiêm túc hơn:

-Với em là bình thường, nhưng với cậu ta thì không bình thường đâu. Là con trai, anh hiểu lòng cậu ta nghĩ gì! Nói nhỏ nhé, cách cậu ấy kể về việc em làm trước mặt anh rất đặc biệt đấy!

Nói rồi anh bỏ đi, chỉ thờ dài buông một câu hồ hững:

- Tình yêu mà, đâu nói trước được gì!

Hóa ra là Nhật Nam đã nói chuyện tôi chịu lỗi cho anh Hoàng. Sao anh ấy phải làm vậy nhỉ? Nhưng từ nay chúng tôi cũng còn có gì để gặp nhau như trước nữa đâu.

Đi được một đoạn lại gặp giám đốc.

-.....(Anh Thu! Tuần sau anh có việc về Hàn Quốc, em đi cùng không?)

-.....(Việc gì vậy ạ?)

-.....(Họp nội bộ bên công ty chính)

Tôi lắc đầu:

-.....(Em không đi đâu! Tuần sau là vào trung thu rồi!)

-.....(Sang đó chơi trung thu vui hơn nhiều mà!)

Tôi cười:

-.....(Nhưng em là người Việt Nam, đương nhiên ăn tết trung thu ở Việt Nam là vui nhất rồi!)

Anh Tae Sung gật gù đầu, chúng tôi cùng đi vào công ty.

Tôi lại quay về quỹ đạo trước đây, với cả núi công việc. Buổi chiều về người mệt mỏi rã rời, chỉ muốn nhanh về nhà lăn ra mà ngủ một giấc. Ngang qua cổng công an, tôi lại gặp Nhật Nam. Mà không, phải là anh ấy đứng đợi tôi mới phải.

-Sao trông cô uể oải thế?

-Tôi sắp chết rồi đây!

-Có việc gì sao?

-Nhiều lắm, nhiều đến nỗi tôi sắp bị nó chặn chết đây!

-À!

Anh gật gù hiểu ý.

-Còn anh, hôm nay không trực sao?

-Không! Hết bảo nên được về sớm! Đi ăn cùng nhé! Tôi muốn cảm ơn cô chuyện lần trước.

Tôi xua tay:

-Hôm nay không được rồi!

-Sao thế?

-Tôi mệt lắm, chỉ muốn ngủ thôi! Còn cả đồng giấy tờ chưa xong nữa!

-Chán nhỉ! Khi nào cô rảnh?

-Hay để trung thu đưa tôi đi chơi cũng được. Năm nào cũng thế, cứ đi cả hội bạn, cuối cùng chúng nó cứ tán dần về với tình yêu của chúng nó, trở lại mình tôi.

Nhật Nam ngẫm nghĩ rất lâu.

-Có vẻ là không được rồi! Chúng tôi phải trực từ 13 cho đến hết rằm!

Đúng là người của công chúng có khác, đến rằm trung thu còn phải trực. Tôi thấy cái từ "trực" ám ảnh bọn họ cả đời quá.

-Vậy sau trung thu nhé!- Tôi gọt ý.

-Cũng được!

Thế là chúng tôi lại có một cuộc hẹn. Đơn giản là có cơ hội gặp nhau một lần nữa.

Về đến nhà chỉ muốn lao ngay vào phòng, nhưng ngặt nỗi lại bị mẹ lôi lại.

-Này Thu!

-Sao mẹ?

-Ban nãy Đăng Anh nó gọi cho con mà không được, nó bảo mẹ nói lại với con lát nữa qua nhà đưa con đến họp cựu học sinh gì đó!

Tôi giật mình, tưởng như con ngu lúc đó bị trượt chân rớt xuống đất. Cứ nhắc đến cậu ấy là tôi lại thấy đầy lo lắng, cứ như thể sắp lâm trận vậy.

Làm sao đây? Họp mặt cựu học sinh dĩ nhiên là không thể trốn, cậu ấy qua đây đưa đi lại cũng không thể tránh được. Tim tôi bắt đầu nhảy loạn lên, chỉ mong sao đây không phải sự thật. Bình thường có thể từ chối, nhưng đây lại là mẹ chuyển lời, trong ngoài kết hợp như muốn ép tôi vào giữa vậy! Thật là hết đường chạy!

7h đúng, chuông cửa vang lên. Tôi nhắm chặt mắt, thở dài một cái lấy can đảm ra mở cửa.

Đăng Anh mặc một bộ vét trông rất bảnh, nhưng tôi lại không thể nhìn cậu ấy lâu thêm được.

-Mời người ta vào nhà chứ con! -Mẹ tôi giục

Tôi đứng né sang một bên để cậu ấy vào trong. Rất lễ phép, Đăng Anh chào mẹ tôi, rồi ngồi xuống ghế.

Tôi áp ứng

-Cậu....dùng...trà nhé!

-Không cần đâu! Chúng ta đi luôn được chứ?

Tôi cũng ngại để cậu ấy chờ. Hơn nữa ở lại đây một hồi mẹ tôi ung mắt lại khổ tôi những ngày về sau. Chỉ bằng đi luôn cho tiện. Chỉ ái ngại mỗi việc phải ở một mình cùng cậu ấy cả đoạn đường dài đến chỗ gặp.

Ngồi trong xe, tôi quay mặt ra nhìn đường phố. Phố Hà Nội về tối đẹp lắm, đèn sáng lung linh tưởng như sao rơi trên mặt đất vậy. Nhờ thế mà tôi cũng bớt thấy căng thẳng đi, vốn dĩ đã quên luôn việc đang ngồi cùng Đăng Anh.

Chúng tôi chẳng nói gì suốt cả đoạn đường đi, căn bản là tôi cứ mãi nhìn ra ngoài phố, chốc chốc lại khẽ nhắm mắt hít thật sâu cái vị thu ngọt ngào. Có lẽ Đăng Anh biết vậy nên không làm phiền tâm hồn lãng mạn bay bổng này.

Xuống khỏi xe, chúng tôi bước vào trong quán, đi về phía bàn quen thuộc. Chẳng biết thế nào, Đăng Anh nắm chặt lấy tay tôi rồi cứ thế mà tiến vào, trong khi tôi bất lực. Đến tay mình còn không thể điều khiển nổi, muốn rút ra mà khi ấy thần kinh không hoạt động.

Đúng là, đứng trước chàng trai bạn mến năm 18 tuổi là đứng trước cả một biển mơ hồ, mơ hồ đến nỗi bạn không còn nhận ra bản thân mình rồi cuộc đang nghĩ gì nữa. Và hiện tại, tôi đang muốn thoát khỏi cái biển mơ hồ ấy, thực sự muốn thoát khỏi nó.

Có một câu danh ngôn thế này: không ai tắm hai lần trên một dòng sông. Đúng vậy đấy! Mọi thứ trên đời này, khi đã qua đi, muốn tạo nó lại như lúc ban đầu là không thể. Tình cảm cũng vậy, 10 năm đủ để chúng tôi bước ra khỏi cái ngõ nghếch của tuổi trẻ. Dù là cảm xúc có vẹn nguyên thế nào đi chăng nữa, cũng không thể níu giữ nổi thời gian.

Chuyện tôi có cảm tình với Đăng Anh, ngay cả đến câu chuyện và hội họa cũng không hề hay biết gì. Chúng nó còn đang há hốc miệng khi tôi đến cùng với cậu ấy.

-Này! Quen khi nào thế? - Cầu cầu khẽ máy tôi.

Tôi cười cười.

-Đâu có! Gặp ngoài kia thôi!

-Nắm tay nữa kia!

Tôi không biết giải thích thế nào nữa.

Năm ấy, có thể nói rằng Đăng Anh cũng khá nổi tiếng trong khối. Hát hay, người cũng ưa nhìn, lại học giỏi nữa nên nghe qua tên là biết. Nhất là hội họa, lớp nó gần với lớp Đăng Anh nên có quen sơ sơ.

Bọn họ nói chuyện với nhau rất say sưa, chỉ riêng tôi ngồi trầm tư.

-Này! Mày quấy sắp mồn cóc rồi đấy! - Cầu cầu thúc tay tôi.

Tôi giật mình, ngẩng đầu lên nhìn nó, lại vô tình chạm phải ánh mắt của Đăng Anh. Tôi vờ như không thấy rồi quay qua chỗ cầu cầu.

-Này! Sao mày không về Nhật đi, ở đây làm gì chật đất!

-Vợ chồng tao ở đây, về làm gì?

-Chồng mày hay thật! Vì vợ mà bỏ quê luôn hả?- Tôi cười.

-Anh ấy làm việc bên này thì ở bên này thôi! Mà chồng tao chiều tao thế mày ghen à?

-Xì! Gì chứ? Cái ông Nhật Bản nhà mày hôm nay đi đâu mà không cùng đến?

-À! Bạn rồi!

Quay qua chọc ghẹo cầu cầu, cốt là để tránh Đăng Anh, cũng để đỡ nhàm. Cứ ngồi quấy quấy li nước mãi mắt công lại gây sự chú ý.

Gặp lại bạn cũ, tôi lại không thấy thoải mái tẹo nào. Giá như không có cậu ấy ở đây...!

Mà thôi! Có phải là tôi đã quá đáng quá không? Tại sao lại phân biệt đối xử vậy chứ? Bạn cũ thôi mà!

Buổi họp hôm ấy, tôi lên về sớm. Đi bộ một mình dưới ánh đèn của thành phố, nhìn ngắm dòng người qua lại, cảm giác thật thoải mái, dễ thở vô cùng. Trăng khuyết kia, là trăng non đấy! Nó khuất sau đám mây mỏng trời chầm chậm. Tôi ngược đầu nhìn trời, đẹp thật!

-Anh Thư?

Tôi quay lại phía sau, là Nhật Nam.

-Anh đi đâu thế?- Tôi hỏi.

-Tôi vừa mới tan làm!

-Muộn vậy sao?

-Có chút việc, phải giải quyết cho xong! Sao lúc chiều cô bảo mệt?

Tôi lắc đầu, xua tay:

-Đừng hỏi nữa! Giờ này tôi vốn đã được ngủ rồi đấy chứ!

Anh cười cười, đi bên cạnh tôi. Vẫn là bộ cảnh phục ấy, vẫn cái dáng cao cao, hai tay bỏ vào túi quần, nhưng ở cạnh anh tôi thấy bình yên đến lạ. Cái quan trọng là ở anh, toát ra cái bóng dáng của thần tượng.

-Này! Nhật Nam!

-Gì thế?- Anh nhìn tôi!

-Thần tượng...à không, là anh Quân, anh có tin tức gì của anh ấy không?

-À! Chúng tôi...vẫn giữ liên lạc. Anh ấy bảo...từ khi quay lại đó...lúc đầu còn có cảm giác buồn vì chuyện đó, nhưng sau mấy lần hoàn thành nhiệm vụ, lại lấy lại tinh thần rồi. Giờ...anh ấy đã trở lại như trước đây rồi.

Tôi cúi đầu khẽ hỏi:

-Anh ấy...có hỏi tôi...không?

Nhật Nam yên lặng một hồi lâu rồi khẽ cười:

-Anh ấy...có!

Tôi vui lắm, cười rất tươi, lại còn mang cả cái bộ dạng đầy hớn hờ nhìn Nhật Nam nữa.

-Cô....vui vậy cơ à?- Nhật Nam hỏi.

Tôi gật gật đầu:

-Dĩ nhiên! Nói cho anh biết, anh Quân là thần tượng của tôi đấy!

-Thần tượng? Bao lâu?

Tôi đưa hai bàn tay ra trước mắt Nhật Nam.

-Oa! Lâu vậy cơ á? Cô đúng là kì lạ!

-Sao lạ?

-Sao không đi thần tượng mấy sao Hàn hay Trung gì đấy, thần tượng những người vô danh như anh ấy làm gì?

Tôi cong cớn:

-Chứ anh nghĩ tôi giống mấy cô kia chắc?

-Con gái cả mà! Hay cô không phải...?

Tôi tròn mắt nhìn anh đầy đe dọa.

-Này này! Cấm anh nghĩ bậy đấy!

Bất chợt, Nhật Nam không nói thêm nữa. Môi vẫn cười, lại chăm chú nhìn tôi. Anh đưa tay lên tóc tôi, khẽ lấy bông hoa sữa xuống.

Gió vẫn khẽ thổi, trăng vẫn sáng và chúng tôi cứ thế đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

16: Có lẽ, lí do mà tôi gặp Đăng Anh, đó là sự dở dang, một sự dở dang đẹp đẽ.

Từ đầu tuần đến giờ tôi không còn gặp Nhật Nam khi đi qua cổng công an nữa. Chúng tôi cũng không liên lạc gì. Mà cũng chẳng có việc gì để gặp nhau cả. Bây giờ, mỗi lần đi qua đây, tôi không chỉ đơn giản là nhìn một màu áo lướt qua, mà là tìm một người. Cũng chẳng biết tại sao lại có cảm giác mong ngóng người đó nữa. Phải đấy, chắc là do gặp Nhật Nam mỗi lần qua đây đã trở thành thói quen, nên giờ không gặp cảm thấy hơi lạ lẫm.

Hôm nay mẹ và em trai đã về quê rồi, phải hai hôm nữa họ mới lên. Giờ về nhà cũng chán thật. Có lẽ tôi sẽ đến câu lạc bộ guitar. Lâu lắm cũng không đến đó.

Nhưng vừa xách cây đàn xuống dưới, còn chưa kịp ra ngoài, tôi nhận được tin nhắn từ Nhật Nam với nội dung thế này:

"Cô đến quán cafe gần bờ hồ đi!"

Tôi đoán có việc gì đó quan trọng, nhưng còn chuyện gì đâu nhỉ, ngoài vụ của công ty hôm trước đã xong hết cả rồi. Chả nhẽ lại có vấn đề gì?

Tôi cũng mau chóng đến đó.

Tìm mãi mà không thấy Nhật Nam đâu, tôi toan lấy máy ra gọi cho anh, lại nghe thấy tiếng nhạc quen thuộc, là bài hát mà tôi đã từng rất...rất thích, đã từng nghe hoài mà không chán, trong suốt thời gian còn thích Đăng Anh.

Tôi bước dần vào trong, là Đăng Anh, cậu ấy đang ở phía trước hát. Thảo nào nghe giọng quen đến vậy.

Rồi có cả câu cầu, hỏi hỏi, cả đám bạn cấp ba của chúng tôi nữa.

Có chút quen thuộc lại quay về. Tôi phút chốc đã hiểu ra sự việc. Bài hát này, năm ấy làm tôi rung động, nhưng hiện tại lại không, dù là người tôi đã từng mến mộ rất nhiều.

Cậu ấy hát vẫn rất hay đấy chứ, nhưng...ngay lúc ấy tôi hiểu rằng, tình cảm của mình với Đăng Anh rốt cuộc là gì, tôi biết mình nên làm thế nào là tốt cho cả hai người, cả tôi và cậu ấy.

Đợi bài hát kết thúc, tôi bước lại gần cậu, cười rất thoải mái, còn không quên vỗ tay nữa.

-Cậu hát vẫn rất hay đấy! Đúng bài tớ thích luôn!

Đặng Anh vui vẻ nhìn tôi:

-Cậu thích thì thật tốt! Tớ có chuyện....

Tôi cướp lời, cố nén tiếng thở dài trong lồng ngực:

-Cậu ra ngoài này, tớ gặp riêng một lát!

Đám bạn phía sau còn đang xì xào rất vui vẻ, phải chăng họ nghĩ tiếp theo sẽ là một cái kết đầy hoa hồng.

Chúng tôi ra bờ hồ trước mặt....Tôi khẽ nói:

-Đặng Anh à! Tớ hiểu cậu định làm gì! Nhưng... tớ xin lỗi!

-Là sao? Cậu.....

Cậu ấy còn đang cười, nhưng là cười đầy khó hiểu. Tôi tiếp lời.

-Thanh xuân qua rồi, hãy để cho nó vẹn nguyên trong hồi ức đi! Tớ...thực sự đã từng ái mộ cậu rất nhiều!

-Vậy hiện tại?

-Cậu biết không? Khi cậu đang sống trong niềm hạnh phúc đầu vào công an, thì tớ, đang khổ sở vượt qua những ngày tháng khó khăn nhất. Có lúc tớ quên được, thấy cậu lại trôi dạt niềm tiếc nuối. Phải nói rằng người năm ấy tớ khâm phục nhất, là cậu, oán hận nhất cũng là cậu.

-Nếu năm đó tớ ngỏ lời, cậu đồng ý chứ?

Tôi lắng người đi một lát.

-Tớ đã có thể đồng ý, nếu năm đó cậu ngỏ lời! Nhưng ai biết được, tớ là gì trong cậu?

Đặng Anh thở dài:

-Cậu biết không? Chưa bao giờ tớ lại thấy giận sự nhút nhát của bản thân đến vậy. Năm ấy đã không dám thổ lộ. Gặp lại cậu, tớ còn tưởng sẽ có cơ hội, nhưng...mỗi lần gặp cậu...lại thấy xa xôi vô cùng.

Tôi cười, nhìn Đặng Anh. Lúc này, tôi cảm thấy thoải mái hơn bất kì khi nào. Có thể giải tỏa được mọi tư vò bấy lâu trong lòng, thật sự rất nhẹ nhõm.

-Cảm ơn! Vì đã từng biết đến sự tồn tại của tớ! Tớ chỉ cần biết rằng, tớ đã không tự mình tương tư!

Cậu ấy đưa cặp mắt buồn đang cố làm ra vẻ không sao nhìn tôi:

-Cuối cùng, chúng ta vẫn là ở điểm xuất phát!

-Cậu...đang mang trên vai niềm tin của tớ, vậy nên, đừng làm tớ...thất vọng!

Đặng Anh lặng lẽ quay đi, còn nán lại nói với tôi:

-Nếu thời gian quay lại một lần nữa, tớ...nhất định...sẽ không để cậu...lướt qua như vậy...!

Còn mình tôi đứng đấy! Chỉ mình tôi cùng mặt hồ phẳng lặng. Lâu nay còn e ngại, không biết tại sao hiện tại lại dũng cảm mà nói ra những điều này như vậy. Cảm xúc của con người, theo thời gian cũng dần đổi thay. Một mối quan hệ mập mờ không có lấy một sợi chỉ nối giữa, sớm đã không còn tồn tại. Tôi không phải mẫu con gái cứ ngây ngô mà mơ mộng đến một cái kết viên mãn trong vô vọng, tôi cũng không phải mẫu người sống trong quá khứ quá lâu. Người ta nói rằng, chàng trai bạn yêu năm 18 tuổi là người bạn yêu nhất cuộc đời này! Tôi lại nghĩ không hẳn vậy. Ta sẽ gặp một ai đó, người cuối cùng mà ta tin tưởng để giao lại nửa đời sau, đó mới là người ta yêu nhất. Mỗi người lướt qua cuộc đời đều có lí do. Có lẽ, lí do mà tôi gặp Đặng Anh, đó là sự dở dang, một sự dở dang đẹp đẽ.

Từ xa đã thấy Nhật Nam hót hải chạy đến. Trông bộ dạng thờ không ra tiếng của anh, tôi còn không nhìn nổi cười, nhưng vẫn cố làm vẻ nghiêm túc, như kiểu giận dỗi.

-Anh giỏi thật đấy!

Không phải tôi giả giận đâu, lòng cũng đang giận thật đấy, giận cái con người đang đứng cạnh tôi.

-Sao chứ?

-Hẹn tôi ra đây rồi bỏ đi đâu thế?

Anh cười.

-Tôi đâu hẹn cô!

-Thế tin nhắn này là sao?

Trông ang lúc này ngốc nghếch vô cùng.

-Tôi...cái đó là...giúp Đăng Anh!

Tôi nguyệt anh một cái:

-Á! Anh hay lắm! Làm tôi tưởng có chuyện gấp nên tức tốc đến!

Nhật Nam lại cười, sao hôm nay anh ấy lạ vậy? Cái người này, khi thì nguy hiểm vô đối, khi lại khờ khạo hết chỗ nói.

-Thế cô muốn tôi đền gì?

Tôi phá lên cười.

-Tôi vốn nhân hậu, nên cả nợ mới nợ cũ gộp lại lấy một cái thôi. Vẫn là vụ đi chơi hôm trước đã nói.

-Nhưng...tôi trực rồi!

-Haizz! Đã nói hết đâu! Tôi không yêu cầu phải vào đứng trung thu mà! Chỉ cần là một hôm đi chơi, hôm nào cũng được. Nhưng mà, phải dẫn tôi đến chỗ đặc biệt nhất đấy.

Nhật Nam gật đầu.

-Cái đó thì đơn giản!

Đúng thế! Có vẻ tôi nhân nhượng với anh ta quá nhỉ! Cũng chẳng hiểu sao nữa. Nếu ban này băng khuâng đến nặng lòng, giờ lại thấy vui vô cùng.

Điện thoại reo, Nhật Nam nhấc máy, chẳng biết đầu dây bên kia nói gì nữa. Chỉ biết Nhật Nam rất chăm chú lắng nghe. Hồi lâu sau mạnh giọng "Rõ!" một tiếng.

Anh chưa nói gì, tôi đã nói trước:

-Lại có việc gấp sao?

-Ừ! Phải xin lỗi cô rồi!

-Haizz! Không sao! Tôi thấy ngại sở hữu các anh chứ các anh có sở hữu bản thân mình đâu. Mau đi theo tình yêu của anh đi!

Nhật Nam nhìn tôi một hồi, đầy ái ngại, rồi cũng mau chóng chạy đi. Trông cái dáng vẻ vội vã kia, thật đáng thương. Đúng là bất công cho cô gái nào yêu phải mấy cái người này. Chỉ nghĩ đến mỗi việc đang hẹn hò, chàng lại cho nàng bơ vơ ở đây để đi làm nhiệm vụ là đủ buồn cười rồi. Chẳng biết chàng trai sau này của tôi sẽ thế nào nhỉ? Có lẽ anh ấy bận quá nên chưa tìm thấy tôi! Thôi thì, em ở đây đợi anh vậy!

Sắp đến trung thu, đường phố đông đúc, náo nhiệt hơn. Vía gè bày bán đủ các loại đồ chơi đẹp mắt. Tôi tạt qua, mua cho hai bé nhà hai con bạn quà trung thu, nhưng cái cốt là ngắm đồ chơi.

Haizz! 28 tuổi đầu, vào cửa hàng đồ chơi, người ta còn hỏi là mua cho con cơ đấy, có ai biết tôi cũng còn trẻ con lắm chứ, cũng muốn đi chơi trung thu để sống lại tuổi thơ dữ dội. Xem nào, bao nhiêu là đồ đẹp, thế mới biết cái tuổi của tôi ngày trước thật thiệt thòi, đâu có những thứ này mà chơi cơ chứ. Giờ có lại không thể chơi được, đúng là quá bất công mà

. Tôi phát hiện giữa hàng ngàn món hàng, có một cái vòng tay, trông rất xinh. Cũng muốn mua cho mình một cái làm quà trung thu, dù sao cũng hết tuổi chơi đèn rồi.

-Bà ơi! Cái này bao nhiêu ạ!

Bà cụ cười hiền nhìn tôi:

-Có 16 nghìn thôi con ạ!

-Vậy con lấy cái này!

Bà cụ điềm tĩnh nói với tôi, lại cười đầy phúc hậu.

-Con gái à, con mua nó nhưng có hiểu ý nghĩa thực sự của nó không?

-Còn cả ý nghĩa nữa ạ?- Tôi ngạc nhiên.

-Vòng này là do vợ chồng ông bà tự làm. 16, là ngày 16. Ngày đó trăng tròn nhất, viên mãn nhất. Nó vốn có cặp, nhưng ông bà tách ra. Bà bán vòng nữ, ông bán vòng nam. Cả một dãy vòng tay thế này, con tự chọn cho mình một cái, nếu như chàng trai nào đó, cũng chọn một cái trùng cặp với con, tức là các con có duyên đấy.

Tôi cười.

-Lại còn vậy ạ! Vậy bà lấy cho con cái vòng hạt xanh này.

Bà tự tay đeo cho tôi:

-Chúc con may mắn, con gái! Con sẽ sớm gặp được người đó thôi. Bà năm đó cũng nhờ cái vòng này mà tìm thấy ông đấy!

-Con cũng đang đợi đấy ạ! Cảm ơn bà!

Tôi cười nhìn bà lão rồi đi. Thú thực, có ngốc mới tin mấy chuyện này. Ai biết được cái người có vòng giống tôi ở lối nào chứ, có khi lại là cậu bé cấp 3, hay ông già 60 thì sao? Tôi thích nó vì nó đẹp thôi, còn mấy chuyện duyên số này, chắc cũng chỉ là cách chào hàng của họ thôi. Nhưng phải công nhận, cái vòng này đẹp thật.

Về đến nhà, tôi trèo ngay lên giường, rất nhanh đã ngủ say. Tôi đã mơ đấy! Mơ gặp được chàng trai mà tôi vẫn luôn chờ đợi. Chỉ tiếc rằng lần này lại không thể nhìn rõ mặt anh. Anh ấy đang tiến lại chỗ tôi, càng lúc càng gần, nhưng vẫn chỉ là một người bí ẩn, rốt cuộc tôi vẫn không thể biết anh là ai?

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

17: Trung thu ngày 16.

Chớp mắt một cái đã đến trung thu, mấy năm nay không được ở nhà nên tôi rất hào hứng. Mẹ sắm sửa rất nhiều đồ, vào bếp làm toàn những món mà chị em tôi thích.

Tiếc rằng ở xa quá, tôi không thể về thăm bố được.

Bố mẹ tôi chia tay từ năm tôi học lớp 3, tôi về ở với mẹ. Mẹ đi thêm bước nữa được em trai tôi, lại mới biết người ta lấy mẹ chỉ để lợi dụng. Nói cho cùng, tôi không giận bố tạo nào, nhưng lại đặc biệt có ác cảm với chuyện kết hôn. Cũng chẳng biết tại sao nữa!

Mẹ con cùng nhau phá cỗ linh đình. Thiếu đi một người với vai trò là cha cũng chẳng sao. Tôi lại thấy đầm ấm vô cùng.

-Hy vọng trung thu năm sau nhà ta sẽ có thêm một thành viên!- Mẹ tôi nâng ly lên.

Sao lại lời mấy chuyện không liên quan ấy vào cơ chứ? Thật là làm con cái mất hứng mà!

Tôi cười:

-Mẹ cứ yên tâm đi! Kể cả 10 người cũng được!

Em trai tôi nói:

-Cần 1 thôi chị ạ!

Cái thằng em vô duyên nhất quả đất...!

Phá cỗ xong, mẹ đi chơi với mấy bà bạn, em tôi cũng đi chơi với lớp, tôi cũng chẳng ở nhà. Đương nhiên là có hẹn với cầu cầu, hội hội cùng hai thằng bạn đi chơi rồi. Chỉ buồn mỗi cái chúng mang cả gia đình đi mọi đâu chứ.

Chúng tôi tụ tập ở bờ hồ, kiếm một chỗ rộng rãi, trải thảm ra ngồi quây quần lại. Cái lũ nhóc con của hai đứa kia rắc rối thật! Đòi hết cái này đến cái kia. Trong khi hai con bạn chật vật vì trẻ em, tôi lại bình thản vô cùng.

Nói đến hai cậu bạn trong hội, đúng là khi yêu thì cung chiều bạn gái mình hết sức, đến ăn cũng phải tự tay đút cho người yêu mới được. Để xem nào, thời gian mà bọn nó dành cho bạn gái có khi còn nhiều hơn cả thời gian ở nhà đấy. Cuộc đời tôi gặp hai người tên Quân, nhưng Quân này so với anh Minh Quân, thần tượng của tôi thì có lẽ còn kém xa. Chỉ mỗi cái khéo miệng tán gái là không ai bằng.

Chúng nó có đôi, có cặp, lại cho tôi ra rìa. Đi chơi cả hội mà cứ như hẹn hò riêng tư vậy. Trong khi bốn cặp kia còn mãi chăm chú cho nhau từng li từng tí, tôi chỉ ngồi ăn phở ngô, nhìn đường phố. Ôi! Giờ mới hiểu cái cảm giác độc thân thiệt thòi thế nào. Đúng là thiệt thật! Nhưng không sao, đỡ mất công phải lo lắng cho ai cả, lo cho mỗi bản thân còn chưa xong nữa là.

Tôi nhìn đám đông tấp nập, trong đó lại có vài bóng áo vàng, áo xanh thấp thoáng. Thế đấy! Họ đón trung thu cùng công việc, bỏ bê vợ con, gia đình để đi canh cho người khác chơi.

Trong đám đông ấy, tôi lại nhận ra người quen, anh ấy cũng thấy tôi. Chúng tôi nhìn nhau, gật đầu chào, chỉ là cái chào từ xa thôi.

- Nhìn gì thế? - Hội hội hỏi.

Tôi vờ nũng nịu:

- Tưởng quên tao rồi!

- Thôi má! Ai bảo cứng đầu không chịu kiếm người yêu? - Cậu cầu xĩa vào.

Tôi cốc đầu nó:

- Lo cho cái tên dân tộc nhà mày đi!

Dân tộc là chồng cậu, anh ấy là người Nhật, chưa sôi tiếng Việt nên nói nghe buồn cười lắm, thành ra chúng tôi đặt biệt danh vậy luôn.

Cười nói một hồi, tên Quang đem cây đàn của nó ra gảy một đoạn lấy không khí, nghe cũng êm tai. Cái chính là nó thể hiện trước mặt bạn gái thôi. Tôi cũng xung phong đàn một bài cho đỡ buồn. Đương nhiên là những bài mà tôi thích rồi. Tôi thích nghe nhạc của Trung Quân, nghe mãi rồi thuộc hết cả lời, lại chuyển sang nghe nhạc không lời, thế rồi thuộc lòng giai điệu lại chuyển sang chơi đàn. Chà! Tôi nên cho không khí vui vẻ hơn nữa, vì toàn là cặp đang yêu nồng cháy. Trung Quân hầu như toàn nhạc mưa, có đấy, "Trót yêu" hợp với cái không khí này.

Vừa gảy dây đàn, cậu cầu lại lên tiếng:

- Lại Trung Quân idol!

Tôi cười cười:

- Kệ tao!

Cả đám vỗ tay rôm rả, cũng không kém phần bị chú ý. Nhưng kệ chứ, tôi vẫn chơi say sưa, mặc ai nhìn, nói gì đi nữa.

Cái tên Quân chốc chốc lại quay sang nhìn người yêu mình đầy âu yếm, còn cặp nhà Hội hội chỉ tùm tùm cười với nhau, rồi lại tựa đầu vào vai.

Trong lúc đàn lên đoạn cao trào, tôi bất giác gặp lại ánh mắt của Nhật Nam từ xa. Anh ấy đang nhìn tôi!

Bất giác khi ấy lòng lại có chút xốn xang. Nói thật thì tôi cũng chẳng biết nên diễn tả cảm xúc đó như thế nào nữa. Chỉ biết rằng không nỡ rời mắt khỏi anh, nhưng rồi nhanh chóng quay mặt đi vì ngại.

Đường phố càng lúc càng đông, dĩ nhiên không tránh khỏi việc lộn xộn. Đàng kia có tiếng người quát tháo, thoáng một cái quay lại đã không thấy Nhật Nam đâu rồi. Có lẽ họ lại chỗ đang lùm xùm đó. Thế rồi từ đám đông, mấy người đi ra xì xào to nhỏ:

- May mà mấy thằng công an ra kịp! - Người phụ nữ trung tuổi nói.

Cô con gái đi cạnh thêm pha:

- Bọn nó ăn với gác không! Mấy việc này mà làm không xong thì mặc đồ công an làm gì?

Vẫn là mấy câu nói khó nghe đó! Lòng tự hỏi tại sao họ không thấy ngượng miệng nhỉ? Rốt cuộc phần đầu bao nhiêu, trung thành bao nhiêu, hi sinh bao nhiêu cuối cùng cũng bị chửi. Thương các anh đến lạ.

Đám đông tản dần rồi sủa người hần, khi ấy tôi mới nhìn thấy Nhật Nam cùng vài ba người cảnh sát khác. Họ bỏ mũ xuống, đưa tay áo gạt mồ hôi trên mặt, lại tiến ngồi ngay xuống vỉa hè, không bàn, không ghế. Một cô bé tầm 5-6 tuổi chạy lại mép máo gì đó, Nhật Nam kéo bé lại ngồi cạnh, xoa xoa đầu, ân cần hỏi han gì đó, rồi anh cảnh sát bên cạnh lấy máy ra gọi điện thoại cho người nào đó....

Tôi cũng đoán được chuyện gì. Lát sau thấy loa truyền thanh báo tin bé lạc, quả là không sai mà. Nếu như gặp phải kẻ xấu, có khi cô nhóc đã không còn đường về rồi.

-Này! Mày ra đây để ngắm công an đấy à?- Quang thúc vai tôi.

Tôi giật mình quay lại.

-Ngắm đâu! Mà có ai quan tâm tao đâu chứ?

-Gớm! Thế ra mày cũng biết cô đơn cơ!?- Cầu cầu bừa bãi.

-Vâng chị! Em đâu phải người máy.

Hội hội nói lớn:

-Thôi nào! Giờ chúng ta đi lại gian kia chơi trò chơi!

Cả đám nhát trí. Tôi cũng nhanh chóng quên đi Nhật Nam đang ở phía bên kia.

Trung thu năm nay, được ở nhà chơi với bạn bè quả thực không gì sánh bằng. Trung thu ở Hàn Quốc to thật, hoành tráng thật, nhưng đó là ở Hàn Quốc, không phải Việt Nam. Tôi không sợ việc xa mảnh đất này, chỉ sợ rằng không còn yêu nó nữa thôi. Về Việt Nam quả là lựa chọn đúng đắn.

Chúng tôi vui chơi một hồi lâu cũng đã gần 12 giờ. Đường phố vẫn đông lắm, còn rất nhiều thứ nhộn nhịp, nhưng hai nhóc tí nhà hai con bạn đã buồn ngủ, chúng nó phải bỏ cuộc về nhà sớm. Còn hai tên con trai cũng tìm cách đánh lẹ để tìm không gian riêng cùng người yêu. Thế là tôi lại một mình.

Xi! Chẳng cần lũ bạn chết chóc đấy, tôi cũng tự vui được. Ngồi một mình ở ghế đá và ngắm đường phố thôi. Nhìn dòng người qua lại, vậy cũng vui rồi. Có ai nói tôi là một cô gái kì lạ, tôi cũng sẽ không phản đối đâu. Nhiều lúc chính tôi còn không hiểu nổi mình nữa là. Khi thì rồ sôi nổi, khi lại yên tĩnh đến lạ. Cứ như lúc này đây, việc ngồi một chỗ trở nên nhàm chán với nhiều người thì tôi lại thấy thích vô cùng. Lại vô tình nhìn thấy Nhật Nam giữa dòng người tấp nập. Anh vẫn đang làm nhiệm vụ, chốc chốc lại đưa tay áo thấm mồ hôi trên trán, mặc dù hôm ấy, trời se se lạnh. Khi đứng nghỉ, anh lại chăm chú nhìn mọi người vui chơi, rồi khẽ cười. Các anh đã đứng đấy từ khi nào rồi, tôi cũng không biết nữa, có lẽ cũng chẳng ai biết đâu, và sự xuất hiện của các anh ở đây cũng đâu được chú ý. Tự hỏi mình rằng, cái nghề vất vả là vậy, có sao lại yêu đến thế? Thực ra tôi mới chỉ yêu nó, chứ đâu biết được bản chất nguy hiểm của nó đâu. Tôi vốn dĩ chưa hiểu hết được hai từ "công an".

Cứ ngồi nghĩ vu vơ, rồi lại nhìn xa xăm, ai đó vỗ vai làm tôi giật mình quay lại:

-Sao lại còn mình cô?

Là Nhật Nam

-O! Anh lại đây hồi nào thế?

-Được một lúc rồi!

-Nãy giờ tôi nhìn có thấy anh di chuyển vị trí đâu!

-Cô đứng là...! Tôi lại lúc cô còn đang thần người ra ấy. Giải quyết được một núi việc rồi mới lại đây!

Anh cứ đứng vậy thôi.

-Sao anh không ngồi?- Tôi tò mò hỏi.

-Tôi đang trong giờ làm việc!

-Vẫn có thể ngồi được mà!

-Nhưng những người kia đâu có nghĩ thế!

Tôi nhìn xuống chân, rồi lâu lâu lại nhìn trộm Nhật Nam.

-Anh đã đi chơi trung thu bao giờ chưa?

Anh cười.

-Từ khi vào ngành thì rất hiếm khi!

Hóa ra là vậy, thời gian vui chơi của họ đều để dành vào việc gác cho dân.

Anh hỏi tôi:

-Cô chưa về sao?

-Giờ này mà về thì chán lắm! Ngồi đây hóng gió một lát tốt hơn!

Nhật Nam đứng cũng hơi xa chỗ ghế đá tôi ngồi. Dù là nói chuyện với tôi, mắt cũng luôn chăm chú nhìn xung quanh, không sao lãng một chút nào.

-Này em!- một tên thanh niên độ tuổi tôi ngồi xuống ghế đá cạnh tôi-Sao em ngồi một mình thế này?.

Tôi quay mặt đi. Nhìn cái dáng người tóc xanh xanh nâu nâu, áo quần luộm thuộm, ánh mắt thì trông đều vô cùng. Tôi không ưa những người như vậy, họ không có một tí đứng đắn nào cả.

-Sao không trả lời anh? Đợi bạn trai sao?

Hắn lại dịch lại gần tôi thêm một chút.

-Bạn trai bỏ em à? Đi cùng anh này! Đợi nó làm gì?

Tôi quay lại, cũng định nói chuyện lịch sự yêu cầu cái tên kia giữ ý một chút, ai dè nghe tiếng Nhật Nam bên cạnh:

-Bạn gái tôi không cần cậu lo đâu!

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, nhưng lòng lại muốn chấp nhận câu nói ấy. Tự nhiên có cảm giác an tâm vô cùng, cứ như giữa bóng tối cảm được ngọn đèn sáng vậy. Không còn lo sợ gì nữa.

-Bạn gái anh sao? Em yêu cái tên này sao? Người ta còn bận trực, đâu đi chơi cùng em được!-Tên kia đùa cợt nói.

Tôi như có người hậu thuẫn phía sau, lại vô cùng tự tin, dứt khoát nói:

-Tôi ở đây trực cùng bạn trai, có sao không?

Hắn lắc đầu cười mỉa:

-Không sao? Em không thích thì thôi vậy!

Thế rồi hắn bỏ đi, tôi thở dài một tiếng, thật là chẳng ra gì! Mấy cái tên thanh niên này không lo sống đứng đắn cho xã hội được nhờ.

Nhật Nam cầm tay tôi kéo lên.

-Qua đây đứng đi! Cô ở một mình thế này tôi không yên tâm!

Tôi nói đùa.

-Bây giờ anh bảo vệ cho tôi sao? Thế lát phải chờ anh xong việc mới về được.

Anh nghiêm túc nhìn tôi:

-Hết ca, tôi dẫn cô đến chỗ này!

-Đi đâu?-Tôi tò mò.

-Đi đón trung thu!

Tôi cười nhìn anh, rồi ngược lên nhìn trăng sáng vàng vạc. Oa! Lần đầu tiên trong đời đấy! Giờ đã là 12 giờ đêm rồi. Tôi sắp sửa đón trung thu! Trung thu ngày 16.

-Cô cười gì?-Anh hỏi.

Tôi lắc lắc đầu. Rồi nhận ra tay mình ẩm ướt, lại nhìn xuống, thấy tay anh đang nắm chặt tay tôi. Và một điều nữa, anh cũng có cái vòng giống của tôi! Trùng hợp sao? Chỉ giống nhau, hay chúng là một cặp? Tôi bất ngờ, thực sự rất bất ngờ. Nhưng lúc ấy, lại không muốn buông tay ra. Thật sự rất ấm!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

18: "Chàng trai mang theo ước mơ của em! Em không biết anh là ai? Nhưng...em nhất định sẽ tìm được anh!"

Phố dần thưa người rồi ít hẳn, chúng tôi vẫn đứng như vậy suốt từ lúc đó tới giờ, không ai nói với ai câu nào. Chẳng biết Nhật Nam đang nghĩ gì thế nhỉ? Chưa bao giờ như bây giờ, tôi lại không để ý đến cái nắm tay với người khác giới. Hình như tôi không nhớ việc đó lúc này nữa. Có lẽ Nhật Nam cũng vậy. Đêm 15 đã chuyển sang rạng sáng 16. Tôi cũng hơi buồn ngủ. Đúng là thức đêm mới biết đêm dài, lại thấy thân phục mấy người như Nhật Nam, có thể thức đến sáng như vậy. Nhưng nghĩ lại thì công việc mà, phải quen thôi. Giờ mà bắt anh ấy ngồi bàn đánh máy, tính toán như tôi chưa chắc anh ấy làm được. Nghề chọn người mà, ai đó đã an ủi tôi như vậy.

- Tôi xong ca trực rồi!- Nhật Nam giật giật tay tôi.

- O- tôi giật mình nhìn anh bằng đôi mắt sắp sụp xuống vì buồn ngủ - Nhanh thế?

Nhật Nam cười.

- Vậy ra cô đang đợi được!

- Thôi thôi!- Tôi xua tay - Tôi kinh lắm rồi!

- Hừm! Đi thôi!

Anh lấy mũ xuống, hất mặt về phía bên cạnh ra hiệu. Tôi ưỡn oải hỏi:

- Còn đi đâu giờ này nữa?

- Tôi đã hứa sẽ đưa cô đi chơi rồi mà!

Tôi nheo mắt, đưa tay đặt lên trán anh.

- Anh mất ngủ nên bị lệch mũi giờ à?

Nhật Nam lại cười phá lên, không nói gì, cứ thế kéo tay tôi đi.

Thấy tôi còn có vẻ băn khoăn, nhìn anh với thái độ kì lạ, lát sau anh mới dừng lại nói:

- Nơi này vô cùng đặc biệt! Là do chúng tôi tự tạo ra cho mình nên rất hiếm thấy!

Tôi tò mò:

- Là chỗ nào thế? Đẹp không?

- Cô mà đến là mê ngay! Thường thì chúng tôi trực xong cũng hết lễ, mấy cô người yêu với vợ con lại thiệt, nên vài người có ý tưởng tự tạo ra một nơi đón lễ sau cho người trong ngành.

Nghe vậy thì khiến người ta háo hức thật, nhất là tôi nữa, ôi, cảm thấy mình may mắn biết bao nhiêu! Tôi tỉnh ngủ ngay lập tức, lại cười nhìn anh. Tôi kéo tay anh chạy.

- Vậy thì mau lên! Đến muộn là hết bây giờ!

Nhật Nam cười, lắc đầu nhìn tôi như nhìn một đứa trẻ vậy. Chúng tôi đi bộ một đoạn dài, đến một bờ sông nhỏ. Chỗ ấy sáng trưng ánh đèn, lại có gió vi vu, hàng cây thẳng tắp. Bên lề có vài người bán đồ kỉ niệm rất đẹp mắt. Quanh đó cứ đôi một đôi một đi cùng nhau, sẽ có một người mặc cảnh phục, hoặc thậm chí là cả đôi. Chắc họ cũng vừa xong ca trực.

Tôi reo lên, thả tay anh ra rồi chạy đến gần bờ sông. Chà! Những chiếc đèn hoa trôi lững lờ dưới dòng nước đẹp vô cùng, từng hàng, từng hàng, từng đôi, từng đôi cùng nhau thả.

-Sao? Tôi không lừa cô chứ?- Nhật Nam đến cạnh tôi, tay anh bỏ vào túi quần, đôi mắt nhìn xa xăm xuống dòng nước phẳng lặng.

- Ừm!

Tôi chỉ gật đầu, thật không biết phải nói gì nữa.

Lát sau hỏi anh:

-Anh đến đây chắc không phải lần đầu?

Nhật Nam cười khê:

- Là lần đầu tiên!

Tôi ngạc nhiên:

- Không tin được!

- Thật đấy! Lần đầu tiên tôi đến đây! Trước giờ toàn nghe kể lại thôi!

Tôi phì cười:

- Cứ làm như anh chưa yêu ai bao giờ vậy!

- Có rồi! Nhưng không ấn tượng mấy!

Tôi tò mò:

- Sao lại không yêu nữa?

Trầm ngâm một lát, Nhật Nam mới trả lời:

- Thứ nhất, cô ấy không yêu tôi mà là yêu bộ đồ tôi mặc trên người. Thứ hai, cô ấy không hiểu cái nghề tôi đang làm, thiệt thòi, cô đơn không chịu được.

Hóa ra là vậy! Vậy mà bấy lâu nay tôi cứ nghĩ là do anh kén chọn quá cơ. À mà sức nhớ ra, tôi có phải mẫu người kén chọn không nhỉ?

Tôi quay lại phía mấy người bán đèn, cũng muốn thử thả đèn một lần cho biết.

Chợt nhận ra bà cụ hôm nọ, liền chạy lại hàng bà. Nhật Nam cũng đi theo.

Bà vẫn còn nhớ tôi.

- Ô! Con gái!

- Lại gặp bà rồi! Bà bán ở đây ạ?

- Ủ! Ông bà bán đèn ở đây!

Bà chăm chú nhìn tay tôi rồi qua nhìn tay Nhật Nam, lại cười hiền từ:

- Có vẻ con đã tìm thấy người đó rồi!

Tôi giật mình:

- Người nào ạ?

Ông cụ cũng từ đâu đi lại, nheo mắt nhìn kĩ Nhật Nam.

- Ô! Bà này! Là cậu này gánh hàng qua đường giúp tôi hôm trước, còn mua vòng giùm tôi nữa!

Tôi chẳng hiểu cái gì đang diễn ra ở đây nữa. Chỉ thấy Nhật Nam cứ đứng cười, hai ông bà bán đèn cũng cười nhìn chúng tôi. Tôi chẳng tin mấy chuyện này đâu. Nó vớ vẩn hết sức. Có chăng chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

- Các con là khách đặc biệt nên ông bà tặng cho cả hai một chiếc đèn. Hãy ghi điều ước của mình lên đó rồi thả xuống sông, nó sẽ thành hiện thực.

Nhật Nam đưa tay nhận lấy, cười rạng rỡ.

- Con cảm ơn hai người rất nhiều!

Trông họ nói chuyện gì đấy có vẻ thân thiết lắm. Cũng chẳng biết nữa! Tôi không quan tâm đâu!

.....

- Cô viết gì đấy?

- Bí mật! Còn anh?

- Bảo là bí mật mà còn hỏi!

- Ủ! Nhì!

Tôi viết gì? Dĩ nhiên là điều bấy lâu tôi mong mỏi...

"Chàng trai mang theo ước mơ của em! Em không biết anh là ai? Nhưng...em nhất định sẽ tìm được anh!"

Cái ước mơ của tôi nghe thật buồn cười nhỉ! Nhưng nó rất quan trọng với tôi đấy! Một ngày nào đó tôi sẽ gặp được anh ấy, nhanh thôi. Tôi tin là vậy!

Tôi không biết khái niệm tình yêu trong tôi là gì, cũng không biết rằng việc tôi sợ yêu với việc mong mỏi tìm thấy người kia có mâu thuẫn hay không nữa. Nhưng nếu một ngày nào đó, anh ấy xuất hiện, tôi nhất định sẽ nhận ra ngay.

Chà! Nhật Nam cũng đang say sưa viết! Chốc chốc lại nhìn tôi cười!

Chúng tôi cùng nhau thả đèn hoa xuống sông. Giây phút ấy lòng tĩnh lặng hơn bao giờ hết.

Khi bạn viết ước mơ của mình lên một ngọn đèn, lửa sẽ soi sáng nó, dòng nước sẽ đưa nó đi. Đồng nghĩa với việc bạn đã đặt hy vọng vào đó và chờ đợi ngày ước mơ ấy thành sự thật. Ngọn đèn ấy sẽ trôi đi đâu nhỉ? Chẳng ai biết. Chỉ biết rằng, tôi và những người ở đây, tin tưởng nó, tin tưởng nên giao lại bí mật của mình cho nó.

Giữa hàng trăm ngọn đèn, cây đèn của chúng tôi lẫn vào đó, cứ lững lờ mang theo lời nhắn của tôi đi.

- Ban nãy cô hỏi tôi viết gì! - Nhật Nam trầm tư nhìn dòng nước.

- Bí mật rồi mà! Nói ra lại không linh nghiệm đâu!

- Nhưng nói cho nhán vật chính của nó biết thì có sao chứ?

- Hà? - Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

- Tôi ước có thể thực hiện ước mơ của cô gái đứng đối diện!

Tôi ngơ ngác nhìn anh. Hiểu một nửa và không hiểu một nửa.

- Tôi chưa từng nghĩ mình lại nhút nhát trước cô đến vậy!

Tôi cười trừ:

- Gì chứ? Anh đang tỏ.....- rồi chợt hiểu ra, nhún mắt lại... tình với tôi sao?

Nhật Nam quay qua nhìn tôi chân thật.

- Có chuyện này tôi muốn nói với cô!

Bắt đầu có cảm giác không ổn. Tôi thấy mọi thứ trở nên rối rắm vô cùng. Thậm chí không thể sắp xếp nổi.

Nhưng may mắn thay, tiếng chuông điện thoại của anh reo lên, tôi mới có thể hồi trí được.

Vẫn cái tiếng "Rõ!" "Ấy làm tôi giật mình.

- Anh.. lại phải đi à?

Nhật Nam gật đầu. Cái đôi mắt kia nhìn qua cũng thấy ánh lên sự tiếc nuối gì đấy.

- Là tăng cường lực lượng vào miền trung chống lũ! Ngay sáng mai! Giờ tôi phải về chuẩn bị!

Tôi chợt thấy buồn lạ! Cứ như đang chờ câu nói của anh, giữa chừng lại bị cắt ngang.

- Ban nãy anh...

- Khi về tôi sẽ nói với cô chuyện ấy! Chờ tôi nhé!

Nhật Nam nhìn tôi, rồi quay lưng đi. Tôi chỉ biết đứng như vậy, khi ấy lại vô thức mà nói lớn:

- Tôi nhất định sẽ đợi anh! Đừng lâu quá nhé!

Anh quay lại, mỉm cười, gật đầu một cái.

Ôi! Mình đang bị gì thế này? Chẳng nhẽ lại...?

Không đâu! Làm gì có chuyện đó! Chắc tại mất ngủ nên thần trí có vấn đề! Chắc là vậy!

Vừa về đến nhà, hạ lưng an toàn xuống giường ngay nhưng lại không tài nào ngủ nổi. Bên tai vẫn cứ vãn vơ mấy câu nói ban nãy của Nhật Nam. Tự nhiên nói ra nửa chừng lại mất công người ta tò mò. Nếu không phải tăng cường lực lượng gì đó thì tôi đã nghe hết được rồi. Xem ra tôi cần sự tư vấn của cậu cậu hoặc hội hội. Dù gì bọn nó cũng là người đi trước mà. Nhưng lại không dám chắc rằng chuyện mà Nhật Nam định nói có liên quan đến vấn đề tình cảm hay không.

Nhưng giờ có trần trọc mà đoán già đoán non cũng không thể ra, ngủ lại không nổi. Thật khiến người ta mệt muốn chết mà.

Và rồi cái điện thoại lại reo. Tôi bốc máy...

- Cô ngủ chưa?

- Vẫn chưa!

- Sáng mai 6 giờ tôi lên đường rồi!

- Ủ! Sao anh không ngủ sớm cho khỏe?

- Cô... sáng mai... có thể... đến tiễn tôi được không?

Chưa bao giờ thấy anh ấy áp ứng đến vậy. Tôi thấy cũng chỉ là chuyện bình thường thôi mà, có to tát gì đâu, nhưng..

- Vì sáng mai tôi phải ra sân bay đón giám đốc nên....

- Không sao! Cô bận thì thôi vậy!- Giọng anh buồn bã.

- Nên tôi sẽ đến hơi muộn một chút!

Tự nhiên nghe thấy giọng anh vui hẳn lên, lại có tiếng cười nho nhỏ nữa.

- Cô sẽ đến thật chứ?

- Ủ!

- Tôi sẽ cố gắng đợi đến lúc đó! Vậy nhé!

Anh gật máy ngay như kiểu sợ tôi thay đổi ý định vậy. Lại thấy buồn cười. Đúng là đồ trẻ con! Thế mà lâu nay tôi còn tưởng anh trưởng thành hơn tôi cơ!

Nhưng mà.... càng lúc càng khó ngủ. Giờ lại đến lượt cái cuộc gọi vừa nãy ám ảnh thần trí. Tôi sắp không chịu nổi rồi. Muốn ngủ mà nó không tha cho. Thành ra nhắm mắt lại cũng thấy bóng áo xanh, mở mắt ra lại nghe thấy tiếng Nhật Nam...

Không ổn chút nào...!

Bỗng dung trong lòng lại cảm thấy có chút vui vẻ, lại có chút hi vọng... Hy vọng rằng..... Nhắm mắt lại, khi bình minh ló rạng vẫn sẽ đẹp như ban nãy...

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

19: Không phải bạn, không phải yêu, cũng không phải lạ! Cứ như thể sợi dây nào đó đang buộc tay tôi vào với tay anh, không lỏng, không chặt, không thể thấy!

Mặc dù mất ngủ nhưng sáng hôm ấy tôi dậy sớm hơn ngày thường, chuẩn bị mọi thứ cũng rất nhanh gọn và chu đáo. Tôi rời khỏi nhà lúc 5 giờ sáng, đến sân bay đón anh Tae Sung.

Cái mặt anh ấy trông hơn hở vô cùng khi thấy tôi, cứ như vô cùng nhớ nhưng cái nơi này sau một tuần về nước vậy.

-.....(Anh Thu!!!)

Anh ấy la lên chạy về phía tôi. Tôi cũng rất trẻ con mà đáp lại.

-.....(Ôi! Ông giám đốc bé bỏng của tôi!)

-.....(Anh còn tưởng em quên không thèm đến đón!)

-.....(Như vậy sao được! Công việc nhàn hạ mà có lương em sao nỡ bỏ được!)

Tae Sung làm bộ tức giận:

-.....(Cái cô gái vụ lợi này! Nhưng mà Thư ơi, anh đói quá! Nhịn để đi ăn cùng em đây!)

Ôi! Đi ăn cùng? Làm sao đây? Chẳng nhẽ lại bỏ mặc anh ấy? Có vẻ như tôi lại bị ném vào thế bí rồi!

-.....(Anh đói lắm chưa?)

-.....(Lắm rồi!)

Có vẻ như tôi phải cho ai đó chờ đợi rồi....

-.....(Thôi được! Vậy anh..... đợi em 30 phút chỗ cũ nhé!)

Chẳng biết sao nữa! Nhưng tự cảm thấy rằng không được thất hứa với Nhật Nam! Đúng vậy! Tôi sẽ đến tiễn anh.

Trong trái tim có một nơi sâu nhất, nơi đó có siêu năng lực điều khiển cả não bộ của con người. Tim tôi cũng có chứ! Chỉ có điều chưa tìm thấy chìa khóa mở nó ra thôi. Nhưng quyết định ban nãy, nếu như là lí trí, tôi sẽ không bỏ mặc người đã nhịn đói cả buổi chỉ để đi ăn cùng mình.

Chưa bao giờ cảm thấy mình siêu nhân như lúc này! Tôi lao xe nhanh như tên bắn để về cơ quan của Nhật Nam. Có lẽ là vì sợ trễ hẹn, sợ anh đi mất! 10 phút từ sân bay về khu gần nhà, rất may là vẫn còn kịp....

Nhật Nam thấy tôi xuống xe thì vui vô cùng. Trông cái vẻ mặt hớn hở như đứa trẻ của anh cũng đủ biết.

- Anh có nghĩ là tôi sẽ không đến không?

Nhật Nam lắc đầu:

- Không! Tôi tin cô sẽ đến!

Bỗng dung câu nói ấy lại khiến tôi vui đến lạ. Cứ như thể vừa nhận được sự đền đáp xứng đáng cho việc chạy thực mạng vừa nãy.

Nhìn anh lúc này, thật sự không khỏi khiến người ta cảm phục. Không chỉ mình Nhật Nam, tất cả những người kia, khi đã khoác lên mình màu áo ấy không chỉ đơn giản là nghề nghiệp, mà còn là cả trách nhiệm nặng nề. Đến cuối cùng vẫn là vì nhân dân, nhưng cũng chính nhân dân lại không hiểu được điều đó.

Ban nãy, trên đường quay lại đây, tôi vô tình thấy một chiếc xe cứu hỏa, nhìn thấy mấy người lính trang phục sẵn sàng. Bất chợt hiểu ra rằng không chỉ cái ngành điều tra trinh sát mới là tài giỏi, hiểm nguy. Đã là công an, thì bất kì ai cũng phải đem tính mạng của mình ra đánh cược. Ai biết được, ngày mai sẽ ra sao. Chỉ biết sống cho hết hôm nay, phấn đấu cho trọn lời thề. Tôi ngộ ra rằng bản thân luôn miệng nói mơ ước làm công an, nhưng rốt cuộc lại không hiểu gì cả. Tôi vốn dĩ không xứng với hai từ này.

Nhật Nam cũng ở trong số họ. Chuyến đi này nghe đơn giản thật, nhưng... đâu biết ngày nào sẽ quay về. Nghề nghiệp suy cho cùng cũng để sống, họ lại lấy sự sống để cống hiến cho nghề, đến cuối cùng vẫn nhận lại toàn sự mất mát, chửi rủa.

Tôi bỗng thương Nhật Nam đến lạ, chẳng hiểu sao lại không muốn để anh đi. Nhưng đâu giám nói ra!

- Anh... bao giờ về?

Nhật Nam vẫn giữ nét mặt vui vẻ nhìn tôi. Dường như chẳng để ý đến câu hỏi.

- Này! -Tôi quơ tay trước mặt anh.- Anh sao thế?

- À! Ồ...! Tôi cũng chưa biết nữa!

Tôi nhìn xung quanh một lượt, cũng có mấy cô gái trẻ tuổi chúng tôi, có lẽ đến tiễn người yêu.

- Bọn họ cũng đi cùng chuyến này sao?

- Ừ!

- Sao lại muốn tôi tiến?

Nhật Nam ngại ngùng, chẳng giống anh ngày thường chút nào.

- À!... Thì....! Tôi....! Tại.... cô đến tiến... tôi thấy rất vui!

Tôi hoài nghi nhìn anh..:

- Chỉ vậy thôi à!

- Thật ra thì.... tôi cũng không biết nữa! Tôi muốn gặp cô thôi!

Chẳng biết sao bản thân mình lại bất giác cười mỉm, cả trên môi lẫn trong lòng. Câu nói vừa rồi của Nhật Nam tuy có chút ngốc nghếch nhưng dường như là thật lòng. Hóa ra cái anh chàng "tím nóng, đầu lạnh" này cũng có lúc trẻ con đến vậy.

- Cô đến tôi rất vui đấy!

- Thế anh muốn nói gì với tôi nào?

- Khi nào về tôi sẽ nói!

- Sao không nói luôn bây giờ đi!

- Không được! Tôi chưa chuẩn bị tâm lý!

- Thế bạn này thì sao?

- Khi ấy chuẩn bị sẵn rồi, bị gián đoạn giờ lại không giám nữa!

Tôi cười:

- Anh sợ tôi sao?

Nhật Nam chỉ đứng nhìn tôi cười. Mấy đồng nghiệp của anh đi qua nhìn chúng tôi.

- Chà! Đồng chí thế này là không được rồi!

Nhật Nam lại nhìn họ, nụ cười có chút e ngại, cũng có chút miễn cưỡng.

Trước đây thì không sao, nhưng ngay lúc này tôi lại tự thắc mắc rốt cuộc mối quan hệ giữa hai chúng tôi là gì đây? Không phải bạn, không phải yêu, cũng không phải lạ! Cứ như thể sợi dây nào đó đang buộc tay tôi vào với tay anh, không lỏng, không chặt, không thể thấy!

- Tôi...! / Tôi....!

Cả hai không hẹn mà cùng đồng thanh. Thành ra lại không ai nói hết câu cả.

Tôi háng giọng nói trước:

- Tôi sẽ đợi anh về để nghe hết cái chuyện anh nói lấp lửng. Vậy nên anh cứ yên tâm mà đi! Cũng không được để tôi tò mò lâu quá đấy!

- Tôi cũng hy vọng về sớm để gặp cô! Thời gian tới sẽ không liên lạc được!

- Sao thế?

- Trong thời gian làm nhiệm vụ không được dùng điện thoại! Đi chống lũ mà!- Anh cười!

Tôi thờ dãi nhìn đồng hồ, đến giờ anh phải đi rồi....

- Dù sao thì hôm nay cũng cảm ơn cô rất nhiều vì đã đến đây!- Nhật Nam chỉnh lại chiếc balo trên vai.

- Không có gì! Lên đường bình an nhé

Anh quay lưng đi nhưng dường như không nỡ, lên đến xe rồi còn quay lại nhìn tôi. Xe lăn bánh, tôi chỉ thấy mờ mờ một màu xanh qua cửa kính. Không phân biệt nổi đâu là Nhật Nam nữa. Chưa bao giờ lại cảm thấy quyến luyến một ai đó đến như vậy!

- Cô là bạn gái anh Nam à?

Tôi quay sang bên cạnh, một nữ cảnh sát trẻ cũng đứng nhìn theo xe anh đi khuất.

- Sao cô hỏi thế?

- Không phải người yêu thì là em gái mới đi tiền thế này! Anh Nam lại không có em gái!

Tôi cười khẽ:

- Không! Chúng tôi là bạn!

- Vậy sao? Nói vậy thì là một người bạn đặc biệt rồi!

- Cô là...?

- Tôi cũng là bạn của anh ấy! Nhưng không đặc biệt bằng cô!

Tôi vẫn chưa hiểu ý cô gái ấy lắm. Nhưng xem ra có vẻ cô ấy có tình cảm với Nhật Nam thì phải. Nếu vậy thì....

- Tôi rất ngưỡng mộ cô!

Nữ cảnh sát làm tôi thực sự bất ngờ vì câu nói ấy. Ngưỡng mộ tôi vì đêuf gì? Còn chưa kịp hỏi lại thì cô ấy đi mất rồi. Nhưng có người khác đã giúp tôi trả lời câu hỏi đó.

Đặng Anh đi lại cạnh tôi. Bây giờ tôi cảm thấy rất thoải mái khi đứng trước cậu ấy.

- Lam theo đuổi Nhật Nam 4 năm rồi đấy. Nhưng không được đáp trả!

- Cô ấy tên Lam à?

- Ủ! Cậu đến tiền Nhật Nam sao?

- Ủ!

Đặng Anh lại khẽ cười...

- Tớ lại thấy ngưỡng mộ anh ấy quá!

Dường như cậu ấy vẫn còn nghĩ đến chuyện cũ...

- Tớ đùa đấy!

Tôi nhận ra đó chỉ là giọng gao mà nói vậy thôi. Cái nét mặt chẳng mấy vui vẻ của Đặng Anh đã tố cáo điều ấy.

Ngay sau đó tôi nhanh chóng đến chỗ hẹn với anh Tae Sung. Nếu chậm trễ có thể anh ấy sẽ đột quỵ vì đói mất. Ai mà ngờ được rằng anh ấy ngồi đợi tôi thật! Vẫn chưa hề ăn gì cả.

-.....(Sao em lâu thế?)

-.....(Em đi tiền một người bạn!)

-.....(Ai vậy?)

-.....(Là một người bạn! Thưa giám đốc! Ngài định nhin đói để thăm vắn tôi sao?)

Trông cái tướng ăn của anh ấy cũng đủ biết là kẻ bị bỏ đói cả đêm qua. Thảm hại vô cùng! So với tôi có lẽ độ cứng đầu của Tae Sung cao hơn thì phải. Vậy nên chúng tôi mới hợp cạ đến vậy.

Không biết giờ này Nhật Nam đi đến đâu rồi nhỉ? Tôi bất giác nhớ đến anh, cứ như thể mấy ngày tới không gặp sẽ thấy buồn vô cùng. Cái dáng vẻ lúc nãy của anh, vai đeo balo, miệng khẽ cười, và cả đôi mắt vui tươi khi nhìn tôi lại lớn vồn quanh đầu. Chẳng biết sao nữa, muốn không nghĩ đến cũng không được. Tôi bắt đầu thấy hoài nghi chính bản thân mình rồi đấy. Đúng là rất đáng nghi mà. Cái thứ cảm giác lúc này không rõ ràng, vừa thấy vui, vừa thấy hạnh phúc, lại thấy hơi buồn, muốn gặp ai đó bây giờ, nhưng gặp rồi sẽ nói gì được đây? Có lí do gì để tôi phải nhớ người ta thế này nhỉ?

Nhưng rồi khi lướt qua bản tin thời sự buổi sáng, tôi bỗng thấy nặng lòng hơn. Lo lắng cho ai đó, trong dòng nước lũ chảy xiết ấy, liệu rằng sẽ không sao chứ? Nghĩ đến cái vẻ trẻ con của anh ban nãy lại càng thấy thương. Tôi.... thực sự..... thương Nhật Nam. Những ngày tới anh sẽ phải rất vất vả đấy.

Biết thế này, ban nãy đã không để anh đi...! Nhưng nghĩ lại thấy bản thân vô cùng nực cười! Đến Nhật Nam còn không tự quyết định được hướng hồ là tôi. Bọn họ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, là "vì nước quên thân, vì dân phục vụ". Họ không là của riêng ai cả, bản thân họ cũng không được sở hữu chính mình nữa cơ mà. Họ là của cả đất nước này.

Tôi cần phải gặp cậu cậu để hỏi một số chuyện. Nó là người từng trải, có thể sẽ giải đáp tất cả mớ hỗn độn trong cảm xúc của tôi lúc này. Tôi cần phải định chỉnh lại bản thân mình. Càng ngày càng phát sinh những suy nghĩ kì lạ. Bỗng dưng lại quan tâm đến một người, rồi lại lo lắng, lại nhớ nhưng lại muốn gặp người đó ngay lúc này. Trong khi lí trí biết rõ chúng tôi vốn chẳng là gì của nhau cả.....

- Mày yêu người ta rồi đấy!- Cậu cậu phán một câu xanh rờn.

Tôi không giám tin vào tai mình luôn. Tôi yêu rồi sao? Hơn nữa lại là Nhật Nam! Người trong cuộc như tôi lại không thể phát hiện ra điều đó.

- Hình như mày nhầm!- Tôi xua xua tay.

- Con khi ẹ! Tao mà nhầm thì tao là con mày!

- Không phải vậy chứ!?

- Mà cái quan trọng là người ta cũng để ý đến mày nên mới đối xử như vậy.

.....?

- Cái anh cảnh sát đó hình như có tình cảm với mày rồi đấy! Tao thua mày luôn! Đến tình cảm của mình mà còn không biết nữa! - Cậu cậu nói cứ như thể đi giày trong bụng tôi vậy.

Nhưng khi nó nói ra điều này, tôi lại càng rối hơn. Tim đập mạnh hơn!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

19: Không phải bạn, không phải yêu, cũng không phải lạ! Cứ như thể sợi dây nào đó đang buộc tay tôi vào với tay anh, không lỏng, không chặt, không thể thấy!

Mặc dù mất ngủ nhưng sáng hôm ấy tôi dậy sớm hơn ngày thường, chuẩn bị mọi thứ cũng rất nhanh gọn và chu đáo. Tôi rời khỏi nhà lúc 5 giờ sáng, đến sân bay đón anh Tae Sung.

Cái mặt anh ấy trông hơn hở vô cùng khi thấy tôi, cứ như vô cùng nhớ nhưng cái nơi này sau một tuần về nước vậy.

-.....(Anh Thu!!!)

Anh ấy la lên chạy về phía tôi. Tôi cũng rất trẻ con mà đáp lại.

-.....(Ôi! Ông giám đốc bé bỏng của tôi!)

-.....(Anh còn tưởng em quên không thèm đến đón!)

-.....(Như vậy sao được! Công việc nhàn hạ mà có lương em sao nỡ bỏ được!)

Tae Sung làm bộ tức giận:

-.....(Cái cô gái vụ lợi này! Nhưng mà Thu ơi, anh đói quá! Nhịn để đi ăn cùng em đấy!)

Ôi! Đi ăn cùng? Làm sao đây? Chẳng nhẽ lại bỏ mặc anh ấy? Có vẻ như tôi lại bị ném vào thế bí rồi!

-.....(Anh đói lắm chưa?)

-.....(Lắm rồi!)

Có vẻ như tôi phải cho ai đó chờ đợi rồi....

-.....(Thôi được! Vậy anh..... đợi em 30 phút chỗ cũ nhé!)

Chẳng biết sao nữa! Nhưng tự cảm thấy rằng không được thất hứa với Nhật Nam! Đúng vậy! Tôi sẽ đến tiễn anh.

Trong trái tim có một nơi sâu nhất, nơi đó có siêu năng lực điều khiển cả não bộ của con người. Tim tôi cũng có chứ! Chỉ có điều chưa tìm thấy chìa khóa mở nó ra thôi. Nhưng quyết định ban này, nếu như là lí trí, tôi sẽ không bỏ mặc người đã nhin dói cả buổi chỉ để đi ăn cùng mình.

Chưa bao giờ cảm thấy mình siêu nhân như lúc này! Tôi lao xe nhanh như tên bắn để về cơ quan của Nhật Nam. Có lẽ là vì sợ trễ hẹn, sợ anh đi mất! 10 phút từ sân bay về khu gần nhà, rất may là vẫn còn kịp....

Nhật Nam thấy tôi xuống xe thì vui vô cùng. Trông cái vẻ mặt hớn hở như đứa trẻ của anh cũng đủ biết.

- Anh có nghĩ là tôi sẽ không đến không?

Nhật Nam lắc đầu:

- Không! Tôi tin cô sẽ đến!

Bỗng dung câu nói ấy lại khiến tôi vui đến lạ. Cứ như thể vừa nhận được sự đền đáp xứng đáng cho việc chạy thực mạng vừa này.

Nhìn anh lúc này, thật sự không khỏi khiến người ta cảm phục. Không chỉ mình Nhật Nam, tất cả những người kia, khi đã khoác lên mình màu áo ấy không chỉ đơn giản là nghề nghiệp, mà còn là cả trách nhiệm nặng nề. Đến cuối cùng vẫn là vì nhân dân, nhưng cũng chính nhân dân lại không hiểu được điều đó.

Ban này, trên đường quay lại đây, tôi vô tình thấy một chiếc xe cứu hỏa, nhìn thấy mấy người lính trang phục sẵn sàng. Bất chợt hiểu ra rằng không chỉ cái ngành điều tra trinh sát mới là tài giỏi, hiểm nguy. Đã là công an, thì bất kì ai cũng phải đem tính mạng của mình ra đánh cược. Ai biết được, ngày mai sẽ ra sao. Chỉ biết sống cho hết hôm nay, phấn đấu cho trọn lời thề. Tôi ngộ ra rằng bản thân luôn miệng nói mơ ước làm công an, nhưng rốt cuộc lại không hiểu gì cả. Tôi vốn dĩ không xứng với hai từ này.

Nhật Nam cũng ở trong số họ. Chuyến đi này nghe đơn giản thật, nhưng... đâu biết ngày nào sẽ quay về. Nghề nghiệp suy cho cùng cũng để sống, họ lại lấy sự sống để cống hiến cho nghề, đến cuối cùng vẫn nhận lại toàn sự mất mát, chửi rủa.

Tôi bỗng thương Nhật Nam đến lạ, chẳng hiểu sao lại không muốn để anh đi. Nhưng đâu giám nói ra!

- Anh... bao giờ về?

Nhật Nam vẫn giữ nét mặt vui vẻ nhìn tôi. Dường như chẳng để ý đến câu hỏi.

- Này! -Tôi quơ tay trước mặt anh.- Anh sao thế?

- À! Ồ...! Tôi cũng chưa biết nữa!

Tôi nhìn xung quanh một lượt, cũng có mấy cô gái trẻ tuổi chúng tôi, có lẽ đến tiễn người yêu.

- Bọn họ cũng đi cùng chuyến này sao?

- Ừ!

- Sao lại muốn tôi tiễn?

Nhật Nam ngai ngừng, chẳng giống anh ngày thường chút nào.

- À!... Thì....! Tôi....! Tại.... cô đến tiễn... tôi thấy rất vui!

Tôi hoài nghi nhìn anh..:

- Chỉ vậy thôi à!

- Thật ra thì.... tôi cũng không biết nữa! Tôi muốn gặp cô thôi!

Chẳng biết sao bản thân mình lại bất giác cười mỉm, cả trên môi lẫn trong lòng. Câu nói vừa rồi của Nhật Nam tuy có chút ngốc nghếch nhưng dường như là thật lòng. Hóa ra cái anh chàng "tim nóng, đầu lạnh" này cũng có lúc trẻ con đến vậy.

- Cô đến tôi rất vui đấy!

- Thế anh muốn nói gì với tôi nào?

- Khi nào về tôi sẽ nói!

- Sao không nói luôn bây giờ đi!

- Không được! Tôi chưa chuẩn bị tâm lí!

- Thế ban nãy thì sao?

- Khi ấy chuẩn bị sẵn rồi, bị gián đoạn giờ lại không giám nữa!

Tôi cười:

- Anh sợ tôi sao?

Nhật Nam chỉ đứng nhìn tôi cười. Mấy đồng nghiệp của anh đi qua nhìn chúng tôi.

- Chà! Đồng chí thế này là không được rồi!

Nhật Nam lại nhìn họ, nụ cười có chút e ngại, cũng có chút miễn cưỡng.

Trước đây thì không sao, nhưng ngay lúc này tôi lại tự thắc mắc rốt cuộc mối quan hệ giữa hai chúng tôi là gì đây? Không phải bạn, không phải yêu, cũng không phải lạ! Cứ như thể sợi dây nào đó đang buộc tay tôi vào với tay anh, không lỏng, không chặt, không thể thấy!

- Tôi...! / Tôi....!

Cả hai không hẹn mà cùng đồng thanh. Thành ra lại không ai nói hết câu cả.

Tôi háng giọng nói trước:

- Tôi sẽ đợi anh về để nghe hết cái chuyện anh nói lấp lửng. Vậy nên anh cứ yên tâm mà đi! Cũng không được để tôi tò mò lâu quá đấy!

- Tôi cũng hy vọng về sớm để gặp cô! Thời gian tới sẽ không liên lạc được!

- Sao thế?

- Trong thời gian làm nhiệm vụ không được dùng điện thoại! Đi chống lũ mà!- Anh cười!

Tôi thờ dãi nhìn đồng hồ, đến giờ anh phải đi rồi....

- Dù sao thì hôm nay cũng cảm ơn cô rất nhiều vì đã đến đây!- Nhật Nam chỉnh lại chiếc balo trên vai.

- Không có gì! Lên đường bình an nhé

Anh quay lưng đi nhưng dường như không nở, lên đến xe rồi còn quay lại nhìn tôi. Xe lăn bánh, tôi chỉ thấy mờ mờ một màu xanh qua cửa kính. Không phân biệt nổi đâu là Nhật Nam nữa. Chưa bao giờ lại cảm thấy quyến luyến một ai đó đến như vậy!

- Cô là bạn gái anh Nam à?

Tôi quay sang bên cạnh, một nữ cảnh sát trẻ cũng đứng nhìn theo xe anh đi khuất.

- Sao cô hỏi thế?

- Không phải người yêu thì là em gái mới đi tiền thế này! Anh Nam lại không có em gái!

Tôi cười khê:

- Không! Chúng tôi là bạn!

- Vậy sao? Nói vậy thì là một người bạn đặc biệt rồi!

- Cô là...?

- Tôi cũng là bạn của anh ấy! Nhưng không đặc biệt bằng cô!

Tôi vẫn chưa hiểu ý cô gái ấy lắm. Nhưng xem ra có vẻ cô ấy có tình cảm với Nhật Nam thì phải. Nếu vậy thì...

- Tôi rất ngưỡng mộ cô!

Nữ cảnh sát làm tôi thực sự bất ngờ vì câu nói ấy. Ngưỡng mộ tôi vì đâu? Còn chưa kịp hỏi lại thì cô ấy đã mất rồi. Nhưng có người khác đã giúp tôi trả lời câu hỏi đó.

Đặng Anh đi lại cạnh tôi. Bây giờ tôi cảm thấy rất thoải mái khi đứng trước cậu ấy.

- Lam theo đuổi Nhật Nam 4 năm rồi đấy. Nhưng không được đáp trả!

- Cô ấy tên Lam à?

- Ủ! Cậu đến tiền Nhật Nam sao?

- Ủ!

Đặng Anh lại khẽ cười...

- Tớ lại thấy ngưỡng mộ anh ấy quá!

Dường như cậu ấy vẫn còn nghĩ đến chuyện cũ...

- Tớ đùa đấy!

Tôi nhận ra đó chỉ là giọng gạo mà nói vậy thôi. Cái nét mặt chẳng mấy vui vẻ của Đặng Anh đã tố cáo điều ấy.

Ngay sau đó tôi nhanh chóng đến chỗ hẹn với anh Tae Sung. Nếu chậm trễ có thể anh ấy sẽ đột quỵ vì đói mất. Ai mà ngờ được rằng anh ấy ngồi đợi tôi thật! Vẫn chưa hề ăn gì cả.

-.....(Sao em lâu thế?)

-.....(Em đi tiền một người bạn!)

-.....(Ai vậy?)

-.....(Là một người bạn! Thưa giám đốc! Ngài định nhịn đói để thăm vấn tôi sao?)

Trông cái tướng ăn của anh ấy cũng đủ biết là kẻ bị bỏ đói cả đêm qua. Thảm hại vô cùng! So với tôi có lẽ độ cứng đầu của Tae Sung cao hơn thì phải. Vậy nên chúng tôi mới họp cả đến vậy.

Không biết giờ này Nhật Nam đi đến đâu rồi nhỉ? Tôi bất giác nhớ đến anh, cứ như thể mấy ngày tới không gặp sẽ thấy buồn vô cùng. Cái dáng vẻ lúc nãy của anh, vai đeo balo, miệng khẽ cười, và cả đôi mắt vui tươi khi nhìn tôi lại lớn vồn quanh đầu. Chẳng biết sao nữa, muốn không nghĩ đến cũng không được. Tôi bắt đầu thấy hoài nghi chính bản thân mình rồi đấy. Đúng là rất đáng nghi mà. Cái thứ cảm giác lúc này không rõ ràng, vừa thấy vui, vừa thấy hạnh phúc, lại thấy hơi buồn, muốn gặp ai đó bây giờ, nhưng gặp rồi sẽ nói gì được đây? Có lẽ do gì đó tôi phải nhớ người ta thế này nhỉ?

Nhưng rồi khi lướt qua bản tin thời sự buổi sáng, tôi bỗng thấy nặng lòng hơn. Lo lắng cho ai đó, trong dòng nước lũ chảy xiết ấy, liệu rằng sẽ không sao chứ? Nghĩ đến cái vẻ trẻ con của anh ban nãy lại càng thấy thương. Tôi.... thực sự..... thương Nhật Nam. Những ngày tới anh sẽ phải rất vất vả đấy.

Biết thế này, ban nãy đã không để anh đi...! Nhưng nghĩ lại thấy bản thân vô cùng nực cười! Đến Nhật Nam còn không tự quyết định được hướng hồ là tôi. Bọn họ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, là "vì nước quên thân, vì dân phục vụ". Họ không là của riêng ai cả, bản thân họ cũng không được sở hữu chính mình nữa cơ mà. Họ là của cả đất nước này.

Tôi cần phải gấp cầu cầu để hỏi một số chuyện. Nó là người từng trải, có thể sẽ giải đáp tất cả mớ hỗn độn trong cảm xúc của tôi lúc này. Tôi cần phải định chỉnh lại bản thân mình. Càng ngày càng phát sinh những suy nghĩ kỳ lạ. Bỗng dưng lại quan tâm đến một người, rồi lại lo lắng, lại nhớ nhung, lại muốn gặp người đó ngay lúc này. Trong khi lý trí biết rõ chúng tôi vốn chẳng là gì của nhau cả.....

- Mày yêu người ta rồi đấy!- Cầu cầu phán một câu xanh rờn.

Tôi không giám tin vào tai mình luôn. Tôi yêu rồi sao? Hơn nữa lại là Nhật Nam! Người trong cuộc như tôi lại không thể phát hiện ra điều đó.

- Hình như mày nhầm!- Tôi xua xua tay.

- Con khi ẹ! Tao mà nhầm thì tao là con mày!

- Không phải vậy chứ!?

- Mà cái quan trọng là người ta cũng để ý đến mày nên mới đối xử như vậy.

.....?

- Cái anh cảnh sát đó hình như có tình cảm với mày rồi đấy! Tao thua mày luôn! Đến tình cảm của mình mà còn không biết nữa! - Cầu cầu nói cứ như thể đi giày trong bụng tôi vậy.

Nhưng khi nó nói ra điều này, tôi lại càng rối hơn. Tim đập mạnh hơn!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

21: Chuyện tình cảm đầu thể do quốc tịch, tôn giáo, tuổi tác hay nghề nghiệp..... quyết định. Đến với nhau vốn đã là hẹn ước từ kiếp trước. Nhân duyên là thứ khó nói, dù có nỗ lực đến mấy cũng không thể sánh bằng một từ "phận".

Vốn tưởng quay lại những ngày còn chưa quen Nhật Nam khi anh không có ở đây. Nhưng tôi đã lầm. Tôi khi ấy căn bản là rất vô tư bởi lòng còn chưa vướng vào mối tơ này, vẫn còn mãi mê trên hành trình mơ mộng đến một người nào đó thuộc về tương lai. Nhưng hiện tại, tôi đang nghĩ đến một người, cũng chính vì người ấy mà không thể lấy lại tâm trí của trước đây.

Anh Minh Quân đã ngồi sẵn trên xe bus, vẫn ghế cuối, xe cũ, giờ cũ. Chỉ khác rằng anh đang nhìn tôi cười chứ không phải là nhìn con phố đầy ưu phiền.

Tôi cũng cười đáp lại. Gặp anh lại thấy thoải mái vô cùng.

- Đừng nói với em là anh đang gọi lại kỉ niệm đó!

- Anh cũng muốn biết trước và giờ khác nhau thế nào? Quả là khác rất nhiều!

Tôi tỏ vẻ không hiểu, lại ghé trên anh ngồi, cũng xem như phối hợp ăn ý.

- Khác là trước đây trong mắt anh chỉ có một khoảng trống, dù là đường tấp nập người qua vẫn cảm thấy trống vắng.

- Giờ thì sao?

- Khoảng trống đó em đã lấp đầy rồi! Anh biết rằng có một cô gái như em tồn tại trên thế gian này.

Tôi lặng người không nói gì. Nhìn thần tượng của mình nét mặt đầy hạnh phúc như vậy, có fan hâm mộ nào lại không cảm thấy an lòng chứ? Nhưng cảm xúc của tôi lúc này tuyệt nhiên không như vậy!

- Hôm nay em có thời gian chứ?

- Buổi sáng thì có! Nhưng sao thế ạ?

- Đến nơi này cùng anh được không?

Dĩ nhiên tôi không từ chối.

Xe bus dừng, khi tất cả mọi người xuống hết, chúng tôi mới rời chỗ ngồi.

Hóa ra anh đưa tôi đến bờ hồ.

- Là nơi này, anh đã nhớ về em bắt đầu từ nơi này!

Tôi cười gượng:

- Anh trêu em đấy à?

- Không! Chính ngày hôm đó, em đã cho anh dũng khí để đối mặt.

Tôi im lặng, anh Minh Quân tiếp lời.

- Anh quay lại đây là để nói lời cảm ơn em, và cũng là.....

Anh đưa bàn tay nắm lấy tay tôi thật nhẹ nhàng, cứ như thể sợ làm ray tôi đau vậy.

-..... Anh Thư! Em có thể cùng anh đi tiếp con đường phía trước không?

Tôi ngược đầu nhìn anh, nửa hiểu nửa không.

- Bắt đầu từ hôm ấy, em đã trở thành người con gái đặc biệt nhất trong lòng anh. Bắt đầu từ hôm ấy, anh đã nỗ lực rất nhiều để trở về là mình trước kia, để có thể quay lại tìm em với con người thật của mình.

Tôi lặng người. Mắt vẫn không rời khỏi đôi mắt anh.

Trong phút chốc mọi thứ như ngưng lại. Thần tượng của tôi tỏ tình với tôi..... thật là điều không tưởng. Ai chẳng mong có được phúc phần ấy. Đã mang hai từ "Thần tượng" nghĩa là hội tụ đầy đủ những điều đẹp đẽ mà bản thân đề ra. Quả thực với tôi, anh Minh Quân hoàn hảo hơn ai hết.....

Nhưng.... lòng tôi tuyệt nhiên không có ý định từ chối,..... lại càng không có ý định nhận lời.

Tôi khẽ rút tay ra khỏi bàn tay anh...

- Em.....

Minh Quân đưa mắt cố tìm kiếm ánh nhìn né tránh của tôi rồi bất giác cười khê:

- Vậy trả lời anh một câu có được không?

- Ừm!

- Nếu không có Nhật Nam, em sẽ đồng ý đi cùng anh chứ?

- Tại sao anh lại hỏi vậy?

Minh Quân khẽ buông một tiếng thở dài:

- Vốn dĩ trước khi đến đây anh đã gặp Đăng Anh. Cậu ấy nói với anh rất nhiều, rất nhiều về em và Nhật Nam. Nhưng anh... ban nãy vẫn muốn thử tìm cho mình một cơ hội, dù biết rằng rất mong manh. Chỉ ít anh cũng biết được vị trí của mình trong lòng em.

Tôi bất giác cảm thấy rối vô cùng. Không biết nên nhìn thần tượng như thế nào, càng không biết phải đáp trả ra sao. Nhưng đột nhiên nghĩ đến câu hỏi ban nãy của anh....

- Đúng vậy! Nếu không có anh ấy, liệu em có đồng ý với anh không nhỉ? Em cuối cùng cũng tìm được câu trả lời rồi.

Trông nét mặt anh Minh Quân lúc này thật rất giống Đăng Anh hôm đó. Cứ như thể họ đứng ngoài và nhìn thấu hết được tình cảm của tôi, rồi nhận ra không có mình trong đó nhưng vẫn muốn thử một lần biến trái tim tôi thành gương, chỉ ít có thể lưu lại hình ảnh thoáng qua.

- Nhưng chỉ cần trong kí ức của em, anh vẫn tồn tại vậy là đủ rồi!

Anh cười đầy vẻ chấp nhận nhìn tôi. Hóa ra trước giờ tôi đối với anh vẫn luôn là sự ngưỡng mộ. Hóa ra là vậy!

- Anh chỉ tự trách mình, gặp em lâu như vậy nhưng đến tận bây giờ mới..... Hóa ra ngay từ đầu anh và em đã được sắp đặt là không có phận. Vậy nên đã khiến anh bỏ lỡ nhiều cơ hội đến vậy!

- Anh Quân! Em.... không biết phải nói gì lúc này nữa. Chính em, cũng không biết vì sao.... Chính là cái cảm giác nghĩ về người ta lại vui vẻ lạ thường, khi xa lại vô cùng nhưng nhớ, đến nỗi chỉ cần biết rằng người đó đang ở đâu đây bên kia, không cần phải nói gì cũng thấy hạnh phúc. Em đối với Nhật Nam là loại cảm giác đó.

Anh gạt đầu. Ánh mắt lại đắm chiều nhìn vào khoảng không mênh mông phía trước.

- Anh đến trước cậu ấy, không ngờ lại vẫn là quá muộn. Vì anh đã lạc một đoạn đường.

Chúng tôi không nói gì thêm. Gió khẽ len vào từng suy nghĩ của cả hai. Mặt hồ cứ thế, gợn sóng lăn tăn vô cùng êm ả như chính lòng tôi lúc này, chỉ ít đã có thể thoải mái mà đón nhận cái gọi là.... tình yêu.

- Anh Minh Quân.... dù sao thì vẫn mãi là thần tượng của em.

- Nhất định nhé! Chỉ ít anh còn may mắn hơn Đăng Anh ở điểm này!

- Đầu phải ai cũng giống ai! Cậu ấy đối với em là một phần thanh xuân đã qua. Đương nhiên vẫn giữ vị trí đặc biệt ở một nơi nào đó của kỉ niệm.

Khuôn mặt anh trông thanh thản đến lạ thường. Cứ như thể vừa hoàn thành một ý nguyện nào đó. Dù không thành nhưng cũng không để bản thân phải hối hận sau này.

Tôi cũng đưa mắt nhìn làn nước trong veo đang chuyển mình. Ánh nắng nhạt khẽ buông mình, lại lười nhác mà nằm trườn lên hàng cây, con phố để ngủ nướng. Nơi này yên bình đến lạ, nhưng miền Trung, nơi Nhật Nam đang làm nhiệm vụ lại giữ dội vô cùng. Lũ còn chưa chịu rút, biết bao gia đình mất đi người thân vì dòng nước lũ hung bạo như tử thần. Tôi đen lòng lo lắng gửi về nơi đó, cái nơi mà người tôi thương đang vất vả đêm ngày làm nhiệm vụ. Tôi ở đây sẽ đợi anh trở về. Tôi ở đây sẽ đứng cảm mà thừa nhận với anh rằng đã trót đem lòng yêu anh.

Chiều, sau khi tan làm, anh Tae Sung mời tôi đi ăn. Chúng tôi đến một quán ăn nhỏ ven đường, vừa ăn vừa hàn huyên chuyện cũ.

Ngày ấy mới bước chân qua Hàn Quốc, tôi vốn tưởng sẽ bước vào một thảm hoa hồng. Không ngờ lại khắc nghiệt đến vậy. Ngoài giờ học, tôi đi làm thêm cho một tiệm bánh. Sau buổi hoạt động ngoại khóa, có một cậu con trai vẫn hằng ngày đều đặn đến mua một chiếc bánh kem nhỏ rồi ra về. Mãi lâu sau này tôi mới biết, anh Tae Sung chỉ vì muốn gặp tôi mà duy trì thói quen ấy, cho đến khi tôi không làm việc ở đó nữa, anh tuyệt nhiên cũng không đến thêm lần nào. Anh giúp tôi rất nhiều, từ việc còn con nít như nhường ô cho tôi khi trời mưa, hay đến những việc lớn như tìm việc làm thêm, chuyển nhà.....

Phải nói rằng người tôi mang nợ nhiều nhất, xếp sau mẹ chỉ có anh Tae Sung. Chính bởi vậy mà trong chuyện tình cảm lại càng phải rõ ràng. Tôi không muốn khiến người bạn chí cốt này bị tổn thương vì mình.

-.....(Em không định quay lại Hàn Quốc sao?)

-.....(Ừm! Gia đình và mọi thứ quen thuộc với em đều ở nơi này! Em sinh ra ở đâu thì sẽ gắn bó với nơi ấy.)

-.....(Anh.... vốn dĩ không nên hi vọng nhiều đến vậy!)

-.....(Em luôn mong anh có thể từ bỏ hi vọng đó. Ngay từ đầu em đã không thể đáp lại anh, sau này vẫn vậy!)

-.....(Nếu anh sinh ra ở nơi này, liệu có cơ hội không?)

Tôi nhìn đường phố tấp nập người qua, thả ánh mắt mình vào một khoảng không nhỏ giữa đường phố chật hẹp, chỉ dễ dàng bỏ qua mà tìm kiếm một bông hoa sữa rụng trên đường.

Chuyện tình cảm đầu thế do quốc tịch, tôn giáo, tuổi tác hay nghề nghiệp..... quyết định. Đến với nhau vốn đã là hẹn ước từ kiếp trước. Nhân duyên là thứ khó nói, dù có nỗ lực đến mấy cũng không thể sánh bằng một từ "phận".

-.....(Nếu anh sinh ra ở đây, có lẽ chúng ta đã không gặp nhau!)

Tôi nhìn anh Tae Sung cười, cũng là ngụ ý muốn khuyên anh hãy từ bỏ đi. Nghe có vẻ bản thân tôi đã quá ích kỉ rồi chẳng. Ngay cả một tia hi vọng cũng tham lam không cho anh ấy. Nhưng như vậy sẽ tốt hơn nhiều so với việc gieo rắc quá nhiều hi vọng cho anh để rồi khiến tất cả đều tổn thương.

-.....(Anh vẫn sẽ ở lại đây! Vì em cũng phải, không vì em cũng phải! Anh nhận thua rồi đấy! Nhưng dù sao cũng muốn theo gót người thắng cuộc đến bực vinh quang cuối cùng.)

Từng từ từng chữ của anh tôi đều hiểu rõ, rất rõ. Chỉ là trong lòng vẫn thầm cảm phục anh. Có một người đã xem tôi là điều quan trọng nhất cuộc đời đến vậy. Anh Tae Sung, có lẽ tôi đời này không thể trả hết món nợ ân tình cho anh được. Tôi nợ anh ấy, rất nhiều và tôi biết, anh ấy không cần tôi phải trả.

-.....(Anh muốn xem người đội vòng hoa cho em rốt cuộc là ai, lại may mắn đến vậy?)

-.....(Em không từ chối chuyện này! Căn bản sẽ không đuổi anh về Hàn Quốc đâu!)

-.....(Chỉ sợ em muốn đuổi cũng không được! Anh là ai chứ? Một Tae Sung thông minh, hào hoa, xuất chúng...)

Anh cười. Tôi biết là nét cười gượng gạo cùng sự đùa cợt gượng gạo, cốt là muốn tôi vui lòng để không cảm thấy day dứt. Nhưng như vậy cũng tốt, chỉ ít cả hai vẫn có thể như trước đây, luôn thoải mái nói chuyện với nhau, thoải mái trêu chọc nhau dù ở bất cứ hoàn cảnh nào.

Tôi khe khẽ cất lời....

-.....(Tae Sung! Cảm ơn anh rất nhiều!)

Chỉ vậy thôi cũng khiến bản thân cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

22: "Nhưng Nhật Nam thì khác, anh ấy vốn dĩ ban đầu đã khác, anh ấy tỏ ra thông minh khi làm việc cùng tớ, nhưng trên phương diện tình cảm, tớ lại thấy anh ấy ngốc nghếch, nhưng vô cùng đáng tin. Thực sự anh ấy.... cho tớ cảm giác an toàn mà tớ cần..."

Hà Nội trở lạnh. Đợt lạnh đầu tiên sau một mùa nắng dài. Tôi nằm trong chăn lười nhác đến nỗi không muốn mở mắt ra nữa. Nhưng cuối cùng cũng cố gắng lấy hết can đảm mà ngồi dậy tự phá hoại giấc ngủ của mình.

6 rưỡi sáng rồi mà mặt trời còn đang ngủ nướng nữa. Tôi vươn vai vài cái, cũng không dám nán lại giường lâu, sợ sẽ bị nó mê hoặc.

Vừa đến công ty thấy ai nấy đều ưỡ ể oải. Có vẻ lại là một ngày dài.

Hôm qua đọc báo thấy thông tin lũ ở miền Trung đã rút, phải chăng hôm nay đội của Nhật Nam sẽ về lại Hà Nội không? Tôi háo hức chờ đến tan sở để quay về nhà, tiện thể sẽ qua chỗ làm của Nhật Nam xem anh về chưa.

Nghĩ lại thấy mình cũng thật khó hiểu, đến việc tình cảm dành cho người ta thế nào còn không thể phân biệt được. Tôi bây giờ mới nhận ra vốn dĩ tình yêu của tôi không hề bị chi phối bởi cái ước mơ kia, nói nó tự nhiên mà có cũng đúng, mà do duyên phận từ trước cũng không sai. Hóa ra bản thân vốn dĩ không mong muốn điều gì to lớn, vì mấy ngày qua không gặp Nhật Nam, tôi chỉ có một ước nguyện duy nhất là anh mau mau quay về.

Tình yêu đầu tiên chỉ mong sẽ dành cho người cuối cùng.

Hóa ra bản thân vốn đơn giản đến vậy!

Chẳng biết là do ngày hôm ấy vốn dĩ dài, hay do tôi quá nôn nóng mong nó qua nhanh. Cuối cùng buổi chiều cũng đến, nhưng trong lòng vừa vui lại có chút thấp thỏm.

Tôi nhanh chóng rời công ty quay về nhà, nói đúng hơn là ghé qua chỗ đó để tìm xem ai đó đã về chưa.

- Anh Thư...!

Tôi giật mình quay đầu lại thấy Đăng Anh đang ôm một xấp giấy tờ gì đó. Về mặt cậu ấy nhìn tôi hỗn động vô cùng. Trông vừa thấy có chút thỏa mãn như được gặp, lại vừa có chút lo lắng, giấu giếm gì đấy. Nhưng tôi cũng không nghĩ nhiều. Hiện tại đã có thể thoải mái mà nói chuyện rồi.

- Cậu chưa nghỉ sao?

- Ừm! Tôi còn chút việc! Sao cậu đến đây?

Tôi cũng thấy hơi ngượng với cái lí do của mình nên thoáng nhìn xuống chân rồi lại nhìn Đăng Anh:

- À....! Qua thăm cậu đấy....!

Câu nói cũng pha chút đùa cợt để chữa ngượng.

- Tôi biết cậu đến thăm ai mà!- Giọng cậu ấy dù có tỏ ra vui vẻ vẫn có chút trầm lắng.- Nhưng Nhật Nam chưa về! Còn phải ở lại khắc phục hậu quả lũ lụt.

Vậy à? Sao nghe có vẻ không thật lắm nhỉ? Tại cái cách Đăng Anh nói hay là do nét mặt cậu ấy khiến tôi không tin tưởng đến vậy.

Đăng Anh trông hình như bặt thì phải. Cậu ôm xấp giấy lại gần chỗ tôi.

- Vào đây uống nước, lát hãy về.

Tôi cũng không chối từ mà đi theo.

Đúng là tác phong công an có khác. Ai nấy đều nhanh nhẹn làm việc. Phòng gọn gàng ngăn nắp vô cùng, nhớ lại cái phòng làm việc của tôi mà hổ thẹn vô cùng. Mang tiếng phòng con gái, lại có trợ lí đoàn hoàng nhưng giấy tờ lổm nhom ngổn ở đâu cũng có thể thấy được. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, không tìm nổi hiệu kì mà đi khắp phòng tham quan. Tôi dừng chân lại bên một chiếc bàn, chỉ có nơi này là bất ổn với bao nhiêu giấy nằm la liệt. Cũng chỉ định tiện tay góp công dọn dẹp cho xứng tầm với xung quanh, tôi bất giác liếc qua cái tên Nhật Nam trên một tờ giấy nào đó. Dĩ nhiên người mà tôi quan tâm, tôi sẽ không bỏ qua bất cứ chuyện gì liên quan.

" DANH SÁCH CÁN BỘ CHIẾN SĨ MẤT TÍCH TRONG ĐỢT HỖ TRỢ CHỐNG Lũ MIỀN TRUNG

.....

5: Đăng Nhật Nam

....."

Mắt tôi mờ từ lúc nào vậy. Xung quanh mọi thứ cũng mờ dần, chỉ có ba chữ này là rõ hơn tất cả.

Tay bỗng trở nên yếu ớt vô cùng, dù chỉ là một tờ giấy cầm cũng không nổi, nó bất giác rơi xuống. Hóa ra thái độ của Đăng Anh ban nãy là từ đây mà ra. Tôi run người lên, tim đập nhanh hơn. Rốt cuộc cũng hiểu cái cảm giác bồn chồn lo lắng khi nãy là vì sao. Có lẽ giác quan thứ sáu đã sớm biết được điều này.

- Cậu....!

Đặng Anh bước đến, cúi xuống nhặt tờ giấy rồi nhìn tôi đang đứng lặng người. Tôi không biết nét mặt mình thất thần đến mức nào. Khi ấy vô tình nhìn thấy chút chua xót trong đôi mắt Đặng Anh.

- Công văn này mới về lúc sáng! Đây mới chỉ là..... Mọi người vẫn đang nỗ lực tìm kiếm.

- Tôi biết.....!- Tôi vẫn từng nhìn vào khoảng không.

- Cũng có thể là có nhầm lẫn.....

- Tôi biết.....

- Bây giờ bọn tôi sẽ đưa thêm người về đó để tìm kiếm, là giám đốc đích thân chỉ huy...

- Tôi biết.....

- Anh ấy sẽ không sao đâu....

- Tôi biết.....

- Cậu.....

Người tôi như mất hết sức lực, đến nỗi khi Đặng Anh đưa tay lên vai tôi nhẹ kéo tôi vào lòng, tôi cũng không có sức phản kháng. Cổ họng đau đến nỗi mỗi từ nói ra đều phải nín thở mới thành câu. Chốc lát đã cảm nhận được đôi mắt ướt nhèm, khuôn mặt nóng ran.

Đặng Anh vỗ vai tôi...

- Sẽ không sao đâu!

Bỗng chốc mọi thứ xung quanh cứ mờ dần, mờ dần rồi tối hẳn. Tiếp đó ra sao tôi cũng không biết nữa. Chỉ biết một cơn mộng mị toàn nước. Nước hung hăng nuốt trôi Nhật Nam. Anh ấy càng vùng vẫy, nước lại càng siết mạnh hơn. Còn tôi, đứng trên một ngọn núi cao nhìn anh từ từ bị nhấn chìm giữa dòng lũ. Dù tôi có gào gào nào cũng không thể thành tiếng. Sự bất lực ngay cả trong giấc mơ là điều kinh khủng nhất, khi tận mắt chứng kiến người mình thương gặp nạn. Còn bản thân lại an toàn đến bất lực.

Trong chốc lát tôi kịp mở mắt thoát khỏi nỗi kinh hoàng đó. Thấy toàn thân ướt sũng, có hơi nóng và đầu khó chịu vô cùng. Miệng khô cứng không thể mở nổi. Tôi nhìn xung quanh. Có lẽ đây là phòng Đặng Anh. Nhưng đôi mắt lơ mơ ngay sau đó lại trùng xuống.

Tôi chỉ nghe bên tai có tiếng bước chân. Ai đó đưa tay vén gọn tóc trên trán tôi, rồi lấy khăn thấm mồ hôi đang chảy ra từng giọt.

Giọng nói của Đặng Anh âm ấm bên tai:

- Tôi biết... cậu yêu anh ấy mất rồi! Nhưng không nghĩ lại sâu đậm đến vậy. Nhìn cậu thế này... tôi đau lắm... cậu biết không? Vì cậu.... tôi sẽ cố gắng.... tìm ra anh ấy...! Tôi không muốn... nhìn bộ dạng cậu như thế này, Anh Thư à! Lẽ ra năm đó.... nếu không vì tôi quá nhút nhát, có lẽ đã.....

Nước mắt tôi bắt đầu chảy, cũng nhờ đó mà mắt mở ra được một chút. Tôi đưa tay vội nắm lấy tay Đặng Anh còn đang chuẩn bị rời đi.

- Cho tôi đi cùng với...!

- Cậu sốt cao lắm! Không được đâu!... Yên tâm! Bọn tôi sẽ tìm được anh ấy!

Tôi nhìn Đặng Anh đầy khăn khăn. Tay vẫn yếu ớt nắm lấy tay cậu ấy.

- Tôi muốn đi! Dù không làm được gì nhưng vẫn tốt hơn là ngồi đây chờ đợi..... Tôi ghét chờ đợi!

Đặng Anh có vẻ đã mềm lòng, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Chúng tôi ngồi trên xe, xe băng qua thành phố, rồi lao như tên bắn trên tuyến đường cao tốc. Tôi ngồi cạnh Đặng Anh, chỉ ít cũng có chỗ tựa khi cảm thấy sức lực không còn. Cũng chẳng biết tôi thiếp đi từ lúc nào. Nhưng không còn cơn mộng mị như ban nãy. Chỉ cảm nhận được sự an toàn vô cùng, cứ như ngồi cạnh một người mà ta tin tưởng sẽ tuyệt đối được bảo vệ.

Mơ màng ý thức được ai đó đang vuốt lên tóc mình, cũng cảm thấy ấm hơn rất nhiều, rồi dần dần bên tai ù đi chẳng còn nghe thấy gì, cũng không biết chuyện gì đang diễn ra nữa. Trong đầu lúc ấy, đúng hơn là trong tiềm thức chỉ có hai từ "Nhật Nam".

Mộng càng mơ hồ lại càng tỉnh táo, cũng như yêu càng sâu lại càng đau. Đau vì lo lắng, đau vì quan tâm, đau vì thương nhớ người. Tôi muốn chuẩn bị tinh thần và sức lực thật tốt, để khi xe đến nơi là có thể chạy xuống ngay lập tức. Tuyệt đối giờ phút này không thể yếu mềm được.

Tôi cố ngồi thẳng dậy, tiếp tục dựa dẫm chỉ thêm nhút nhát. Cơ bản đã có thể tỉnh táo để nhìn ra con đường dài phía trước. Hóa ra Đặng Anh đã lấy áo của cậu ấy khoác lên người tôi. Thảo nào lại ấm đến vậy. Tôi không bỏ nó ra, cũng là để cậu ấy không cần phải suy nghĩ nhiều. Tôi không nhìn Đặng

Anh mà tùy ý hỏi một câu:

- Còn bao xa nữa?

Cậu ấy cũng nhìn ra phía xa mà đáp:

- Khoảng hơn 1 tiếng nữa!

Chúng tôi lại trầm ngâm. Bất giác cậu ấy cười khẽ, nhìn xuống đôi tay đang đan chặt vào nhau.

- Tớ.... có thể hỏi cậu... một chuyện được không?

- Ừm!

Nhưng cậu ấy không hỏi ngay, còn đắn đo gì đó, lát sau mới nói:

- Tớ.... luôn thắc mắc... tại sao... Nhật Nam lại đặc biệt với cậu.. đến vậy.

Tôi trút một tiếng thở dài:

- Chính tớ cũng không trả lời được.

- Nhưng tớ cảm thấy việc cậu.... đến giờ vẫn chưa yêu ai... lại có chút kì lạ khi cậu quyết định ở cạnh Nhật Nam.

Đúng là có kì lạ. Chính tôi còn thấy lạ nữa...

- Trước đây tớ vốn bị ám ảnh, bởi cuộc đời của mẹ. Cả đời thực và phim ảnh, đều dạy cho tớ một điều, đàn ông đều giống nhau. Họ đến với phụ nữ chỉ như một thứ giải trí tạm thời rồi sẽ không thương tiếc mà vứt bỏ. Đối với tớ, không có bất kì người đàn ông nào đáng để tin cậy, kể cả bố. Tớ ghét những người ngay lần đầu gặp đã có thái độ tán tỉnh, cũng sẽ xa lánh những người ngỏ lời yêu tớ. Vì sợ, sợ bản thân ngu ngốc mà dẫm lên vết chân của mẹ. Bên cạnh bọn họ đều không có cảm giác an toàn..... Nhưng Nhật Nam thì khác, anh ấy vốn dĩ ban đầu đã khác, anh ấy tỏ ra thông minh khi làm việc cùng tớ, nhưng trên phương diện tình cảm, tớ lại thấy anh ấy ngốc nghếch, nhưng vô cùng đáng tin. Thực sự anh ấy.... cho tớ cảm giác an toàn mà tớ cần...

Đăng Anh quay lại nhìn tôi, ánh mắt pha có chút phức tạp.

- Nhưng không chỉ là vậy, đúng không....?

Tôi cười khẽ rồi nhìn xuống đôi tay mình.

- Trước đây tớ nghĩ nhất quyết sẽ lấy một chàng công an để thỏa mãn đam mê của mình, về sau này, khi nhận ra tình cảm dành cho Nhật Nam, tớ mới biết cái mà tớ cần, không phải là bộ cảnh phục trên người anh ấy, mà là trái tim anh ấy.

Người ta nói đúng, trái tim luôn chiến thắng lí trí, chỉ là ta có đủ dũng cảm để thừa nhận nó hay không?

Con đường mỗi lúc thu ngắn lại, nhưng trong lòng tôi, nó vẫn còn dài lắm, dài lắm. Dù bây giờ có thấy được anh ấy, khoảng cách vẫn còn rất xa. Chỉ muốn ôm thật chặt để không phải xa cách, tôi cũng tình nguyện đánh đổi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

23: Tôi muốn nói với anh rằng cái ôm của anh thực sự khiến tôi cảm thấy an toàn rất nhiều. Tôi muốn được anh ôm suốt cả đời này, đơn giản vậy thôi. Chỉ cần hơi ấm mà tôi cảm nhận được mãi mãi giống như phút giây hiện tại.

Xe đi đến một vùng đồng ruộng rộng lớn, cảnh vật ở đây tan hoang đến thương tâm. Nước còn vẫn đọng lại, những rác rưởi cùng xác chết động vật nằm ngổn ngang khắp đường đi. Đầu đó lại nghe thấy tiếng khóc, gào thét đến thương tâm vô cùng. Một trận lũ đã phá tan mảnh đất này, một trận lũ đáng sợ trong lịch sử.

Chỉ đợi xe dừng lại, tôi vội mở cửa chạy xuống, cũng không để ý đến chiếc áo của Đăng Anh rơi lại phía sau.

Gió khẽ thổi từng cơn nhẹ nhàng càng làm tăng thêm nỗi u ám. Tóc tôi khi ấy có lẽ rối nên chỉ một cơn gió nhẹ đã xỏa sạch xuống.

Nước bị bơm dưới chân, tôi mặc kệ lội theo dòng nước vào sâu bên phía đông người đang xúm xúm lại.

- Chà...! Cái anh công an này chắc bị cuốn 4 ngày trước rồi...!

- Có lẽ thế! Không nhận ra mặt nữa....!

Vài người xì xào bàn tán cùng những tiếng thờ dài náo nê. Tôi lặng người, trong lòng bất giác thấy trống rỗng mà u uất vô cùng. Trước mắt mọi thứ tối đen không còn thấy được gì. Chỉ biết theo bản năng mà lao nhảy về phía trước, xen vào giữa đám người dù trong lòng vẫn còn tràn đầy hy vọng.

Cái người nằm sõng soài phía trước đúng là không thể nhận ra khuôn mặt hay hình dáng bởi toàn thân đã chường lên vì ngâm nước, còn bốc mùi khó chịu vô cùng.

Lần đầu tiên trong đời tôi chứng kiến cảnh người chết, lại với khoảng cách gần đến như vậy. Nhưng có lẽ nỗi lo đã lấn át cả nỗi sợ hãi mất rồi. Trong đầu chỉ nghĩ duy nhất một việc làm thế nào để tìm ra người ấy.

Nhưng nhìn qua cũng biết không phải người tôi cần tìm. Cái dáng người này thấp so với anh. Thầm thở phào nhẹ nhõm như trút đi cả tấn mối lo trong lòng. Tôi vẫn còn hy vọng rất nhiều.

Nhưng tìm anh ở đâu giữa khoảng không rộng lớn này đây?

Phía trước, một đoàn cảnh sát cũng đang ra sức tìm kiếm. Họ lật tung tất cả những mái kè, những tấm bạt.... nằm dưới đất, lật tung tất cả để tìm đồng đội mình.

Đặng Anh đi đến cạnh tôi, vỗ vai như muốn bảo tôi an tâm.

- Sẽ tìm ra thôi...!

Tôi gật đầu nhưng cũng đầy bất an. Lúc này chỉ có thể nói được câu ấy thôi. Đặng Anh cũng đi lại phía trước tìm kiếm.

Xa xa, tôi thấy cậu ấy đứng nói chuyện với một người nào đó, cũng không nhìn kĩ. Thị lực vốn đã không được tốt, nhưng bất giác lại cảm thấy cái dáng người đó quen thuộc vô cùng. Chắc là do mình nghĩ quá nhiều rồi. Tôi quay người đi hy vọng có thể tìm ra anh.

Tôi lật từng tán lá, bới từng lớp đất gồ ghề. Nhưng chỉ toàn là thau chậu hay xác động vật, không tìm được gì. Mặc kệ, không thấy gì dưới lớp đất ấy càng tốt, điều đó có nghĩa là anh ấy còn sống.

Cúi người tiếp tục tìm kiếm, một đôi chân bước đến trước mặt, có mang giày bảo hộ. Bộ cảnh phục cũng lem luốc bùn đất. Từ từ ngẩng đầu lên, tim tôi bất giác như ngừng đập. Tai ù ù theo tiếng gió và mắt càng lúc càng mờ đi. Anh đứng trước mặt tôi, rõ ràng mà lại nhòe sau làn nước mắt. Tôi cố mở to mắt để nhìn anh kĩ hơn, mặt bỗng ướt đầm từ khi nào. Tôi đứng dậy, không cử động được nổi. Nhật Nam đang đứng trước mặt tôi, nụ cười trên môi anh hạnh phúc vô cùng, trong khi người con gái trước mặt anh lại nức nở, thật là quá đáng mà!

Anh chạy đến ôm lấy tôi rất chặt, cứ như sợ buông ra tôi sẽ biến mất vậy. Nhưng cái ôm ấm áp vô cùng, cái ôm tôi cảm thấy an toàn và tin tưởng hơn tất cả. Tôi lại càng khóc nức thành tiếng không nói thành lời.

Chúng tôi đứng như vậy rất lâu, thực sự rất lâu. Mọi thứ xung quanh như ngừng chuyển động.

Tôi đưa tay ôm chặt lấy anh muốn xác thực xem có phải mơ hay không.

Nhật Nam thì thầm bên tai tôi:

- Anh không sợ chết, nhưng lại sợ không được sống để gặp em.

Tôi cố nuốt cái họng nghẹn ứng vào, mãi cũng cất được lời:

- Vậy sao.... còn làm người ta.... phải lo lắng... khổ sở vậy chứ? Còn hứa là.... không để em... phải chờ lâu...!

Vòng tay anh mỗi lúc một chặt hơn, ấm áp hơn. Tôi tựa hồ không còn cảm nhận được điều gì ngoài sức ấm mãnh liệt ấy. Tay cũng siết chặt vào thân hình rắn rỏi của anh.

Gió cứ thế vờn bên tai. Hồi lâu sau mới buông lỏng tay để nhìn anh kĩ hơn. Khuôn mặt trở nên hốc hác đi nhiều, quầng mắt thâm đen, râu cũng mọc lên. Nhìn anh mà xót xa vô cùng, chiếc áo khoác nhem nhuốc lại còn ẩm ướt nữa. Anh đã phải chịu đựng bao nhiêu thứ, trải qua bao nhiêu khó khăn, tôi không biết, cũng không muốn biết. Vì biết rồi chỉ càng khiến lòng thêm đau thôi.

Nhưng nét mặt anh lại chất chứa sự hạnh phúc ngập tràn. Đây là cách chúng tôi đến với nhau. Chẳng phải là một lời thổ lộ tình cảm hay câu hỏi đại loại như: em có đồng ý làm bạn gái anh không? Nghĩ đến lại thấy thật buồn cười. Tình yêu của chúng tôi nảy nở giữa một trận lũ hung dữ, nhưng tôi thấy nó thực hơn nhiều.

Nhật Nam đưa tay vuốt khê tóc tôi ra phía sau:

- Anh còn sợ không được gặp em...!

Tôi đưa tay bịt miệng anh:

- Nói lung tung gì vậy? Em cực ghét mấy cái người thất hứa đấy!

- Này anh nghe Đăng Anh bảo em đến, anh đã rất vui.

Hóa ra là Đăng Anh đã gặp Nhật Nam trước.

- Cậu ấy nói gì?

Nhật Nam thờ dài nhìn tôi hồi lâu mới nói:

- Cậu ấy bảo đã hiểu vì sao lại không có được tình cảm của em, cậu ấy bảo anh dù đến sau nhưng đã nhanh hơn cậu ấy một bước. Anh thắng rồi!

Nhật Nam kể hôm ấy mưa lớn, nước xiết dữ dội, anh ấy cùng mấy người đồng đội đang đi vào làng trong rừng để cứu trợ thì thấy một cụ già ngồi co mình trên nóc nhà. Quần áo ướt sũng. Trên người không lấy một mảnh áo mưa che chắn, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng. Các anh đến đó, đưa cụ đi, mới phát hiện chân bị kẹt giữa hai thanh xà ở dưới. Nhật Nam cùng ba người khác cố gắng kéo chúng ra. Trong lúc ấy, không may một thanh bị mục gãy, ba người trượt tay rơi xuống dòng nước.

- Khi ấy trong đầu anh chỉ nghĩ đến em. Anh đã rất cố gắng để vùng mình ra khỏi lòng nước xiết, chỉ muốn được sống để về gặp em.

Tiếng anh thủ thỉ càng làm cho lòng tôi xót xa. Nhưng chỉ ít cũng rất hạnh phúc.

- Một người kém may mắn đã hy sinh trước khi nhận được cứu trợ.

Tôi nhìn được vẻ đau đớn ánh lên trong đôi mắt anh. Người ấy chắc hẳn là bạn thân hoặc anh em tốt của Nhật Nam.

- Cậu ấy năm nay mới chỉ 24 tuổi, cuối năm nay sẽ làm đám cưới.

Tôi lặng người. Nhật Nam cũng im lặng, hướng ánh mắt chất chứa đầy ưu phiền nhìn lên khoảng không rộng lớn.

Tôi nắm chặt tay anh thủ thỉ:

- Đều đã qua hết rồi! Em sẽ luôn bên cạnh anh!

Nhật Nam nhìn tôi, ánh mắt hỗn độn vô cùng.

- Nếu một ngày anh cũng giống cậu ấy.....

Tôi ngắt lời:

- Sao lại nghĩ quẩn thế?

- Anh không biết! Trước đây chưa bao giờ anh có suy nghĩ này. Bây giờ bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng đau thương của cậu ấy, anh không hiểu sao.. cứ nghĩ đến em lại thấy.....

- Em nói cho anh biết, em không cho phép anh nghĩ lung tung như vậy. Chúng ta đã phải rất khó khăn mới tìm được nhau. Đâu phải nói mãi là dễ dàng mất nhau được!

Tôi hiểu anh lo điều gì, chính tôi cũng đang rất lo, nhưng làm sao được? Con người không ai biết trước được tương lai. Vậy nên dù có lo lắng trăn trở đến mấy cũng đâu giúp ích được gì. Thà rằng cứ sống cho hết cái hiện tại đi, càng lo lắng lại càng phải hạnh phúc. Lỡ đâu mai này không còn cơ hội. Nói đi nói lại hóa ra mình mới là người nghĩ quẩn...

Giờ thì tôi có thể thoải mái thừa nhận rằng mình yêu anh mà không phải xấu hổ hay thẹn thùng nữa rồi. Tôi muốn nói với anh rằng cái ôm của anh thực sự khiến tôi cảm thấy an toàn rất nhiều. Tôi muốn được anh ôm suốt cả đời này, đơn giản vậy thôi. Chỉ cần hơi ấm mà tôi cảm nhận được mãi mãi giống như phút giây hiện tại.

Tôi bất giác nhận ra đôi mắt không mấy vui vẻ của cô gái hôm trước tôi gặp. Một đóa hoa lan mới nở đã bị cơn gió giật giữ thổi làm rơi những cánh phớt hồng, tôi cảm nhận được điều ấy, giống như sự u buồn, nuối tiếc trong ánh nhìn kia. Tôi khẽ buông tay Nhật Nam ra, toan chạy lại hướng đó nhưng cô ấy quay đi mất. Chợt cảm thấy rằng có lẽ như thế lại tốt. Tôi nên chạy đến nói chuyện với cô ấy bằng tư cách gì đây. Chỉ sợ lại khiến người ta hiểu nhầm là có ý xấu.

Nhật Nam tò mò hỏi:

- Sao thế?

Tôi đi lại chỗ anh khẽ lắc đầu. Nhưng vẫn ngoái lại nhìn bóng người phía xa đang cố chạy thật nhanh như muốn thoát khỏi chỗ này vậy.

Tôi đi theo Nhật Nam, trong lòng đầy vướng mắc như tơ vò. Tôi chợt cảm thấy Lam rất quen. Cứ như đã gặp ở đó rồi thì phait. Nhìn thái độ của cô ấy khi nói chuyện với tôi cũng không phải là xa lạ lắm.

Một quả bóng bắt giác lăn đến chân. Tôi nhìn xuống rồi đưa mắt nhìn về phía trước. Mấy đứa trẻ lem luốc khổ sở vô tư chơi đá bóng, một đám chừng 5-6 tuổi.

Đúng là chỉ trong mắt bọn trẻ, thế giới này mới tươi đẹp và đầy kì thú như vậy. Trông đến lại càng thấy đau lòng.

Năm ấy tôi cũng chừng 5-6 tuổi, cũng bằng lũ nhóc, cũng đầy mơ ước.....

Năm ấy tôi cũng có một đám bạn thân hay bày trò chơi trận giả. Tôi cùng một cô bé gần nhà luôn tranh phần làm công an để đuổi bắt bọn cướp. Những tháng ngày ấy có muốn quay lại cũng không thể nào.....

Năm ấy, tôi có một cô bạn thân....

Đã hơn 20 năm nay chúng tôi chưa gặp lại, cũng không biết giờ này cô ấy ra sao nữa nhưng bất giác tôi lại nhớ đến ánh mắt của Lam khi nhìn tôi. Họ rất giống nhau, tên cũng rất giống. Lẽ nào.....?

Cố gắng nhìn xung quanh để tìm bóng dáng của cô gái ban nãy, nhưng dường như cô ấy đã biến mất ngay sau đó. Giống như một sự ảo tưởng, tôi giống như đã ảo tưởng ra cô ấy. Nhưng không, tôi khẳng định ánh mắt đó đã tồn tại, tại thời điểm ấy. Tôi cảm nhận được nó là thật.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

24: Hóa ra cuộc đời này vốn là đường thẳng, nhưng vì duyên phận lại có thể trở thành vòng tròn. Đi cả một đoạn dài cuối cùng cũng gặp được nhau. Không biết rằng đã gặp anh lâu như vậy.

Chúng tôi lên xe chuẩn bị quay lại Hà Nội. Tôi ngồi cùng Nhật Nam trên chiếc xe 16 chỗ, cùng rất nhiều đồng đội của anh ấy. Chỉ có 4 cô gái, vẫn không thấy Lam đâu. Nhưng cũng không tiện bắt chuyện với họ.

Những người lính này vốn dĩ rất yêu đời ngay cả khi vừa từ cõi nạn trở về. Họ vui vẻ cười đùa, trò chuyện đủ kiểu không có gì là một mối cả. Có vẻ như niềm vui được về nhà không gì sánh nổi.

Một cậu con trai có vẻ ít hơn tôi 2-3 tuổi, trông rất quen cứ nhìn tôi chăm chăm. Tôi cũng lịch sự đáp trả bằng cách nhìn cậu ta chăm chăm.

Lát sau cậu ta vỗ tay một cái rồi quay lại hỏi Nhật Nam.

- Này anh ba, chẳng phải đây là "Nữ siêu nhân" đó sao?

Tôi tròn mắt nhìn cậu ta, hơi hơi nhớ ra điều gì đó nhưng rất khó hình dung.

Nhật Nam lúc ấy cười mỉm nhìn cậu ta gật đầu. Cậu ta lại cười phá lên làm tất cả chú ý.

- Mọi người! Đây là "karatedo đai nâu" 3 năm trước tôi kể đây!

Mấy người kia tò mò nhìn tôi lại hỏi lại cái cậu kia.

- Là người này sao?

Cậu ta gật đầu đắc ý. Tôi còn chưa kịp hiểu cái gì đang xảy ra, quay lại nhìn Nhật Nam ý muốn hỏi rõ thì bất giác nhớ ra. Ồ! Đúng là cái cậu nhóc này đây mà.

Cậu ta tiếp lời:

- Chị không nhớ thằng em này sao?

Tôi gật gù đầu tỏ vẻ rất nhớ.

- Dĩ nhiên đã quên! Giờ mới tự nhiên nhớ lại.

- Không phải chứ?... Không có ấn tượng với em, chỉ ít cũng phải ấn tượng với ông anh của em ngồi cạnh chị chứ! Nhưng thực sự em rất khâm phục karatedo miệng của chị đấy.

Cũng không cần quá khoa trương như vậy khi mấy người ở đây có đến quá bán là không hiểu vấn đề gì đang xảy ra.

Nhưng cậu ta vốn là vừa ám chỉ Nhật Nam, anh ấy từng xuất hiện trước đó trong cuộc đời tôi sao?

Cậu ta tên Phong, 3 năm trước còn là thượng sĩ, giờ đã lên được thiếu úy. Quả là thời gian có thể làm thay đổi mọi thứ mà.

Phong đưa ánh mắt nhìn tôi như một sự ngưỡng mộ đặc biệt dành cho đàn chị và bắt đầu liên miên trong câu chuyện của 3 năm về trước....

- Hồi đó em cùng mấy anh nữa đi tuần quanh phố, đang đi thì thấy một chiếc ô tô đỗ không đúng chỗ nên dừng lại. Bất giác nghe thấy tiếng thất thanh của một người đàn ông trung niên: "Anh cảnh sát! Cứu... tôi bên này... bị cô gái này hành hung.... cứu tôi! Nhất định phải kiện cô ta....!" Mọi người biết không? Ông ta khi ấy nằm sõng soài trên mặt đường vỉa hè, tay giữ khư khư của quý.....

Vừa nói, Phong vừa cười khoái chí. Câu chuyện của cậu ta vẫn diễn ra rất suôn sẻ, càng đi sâu tôi lại càng bắt đầu thấy mặt nóng ran. Nhật Nam liếc nhìn tôi cười, lại càng khiến tôi thêm ngượng, cúi đầu nhìn hai tay đang vò vạt áo.

Phong tiếp tục câu chuyện của mình....

- Dĩ nhiên cô gái ấy là chị Anh Thư đây rồi! Khi ấy còn trung bộ mặt vô tội. Chị ấy luôn miệng nói: "Là ông này giờ trở trước!" Chúng tôi buộc đưa hai người về bót phía trước để làm rõ. Chị Anh Thư cứ luôn miệng: "Chưa làm rõ mọi việc sao lại áp giải tôi thế này! Làm mất danh dự của tôi các anh có chịu trách nhiệm được không?"...

- Sau đó thế nào?....

Một vài người tò vò rất háo hức nghe kể đoạn sau. Tôi không biết tình huống này nên giải quyết thế nào, quay ra cầu cứu người bên cạnh. Chính anh cũng bắt lực lắc đầu.

- Khi về đến bót, ông kia luôn miệng nói đang đi bị chị ấy hành hung, quay sang hỏi chị thì chị lại bảo để ông ta khai hết đi. Ông ta nói rất nhiều, một hai muốn chị Anh Thư đến bù thiệt hại. Nói một hồi lâu, chị ý quay lại hỏi: "Xin hỏi anh đã nói hết chưa! Giờ đến lượt em... À mà không! Cháu mới đúng! Trông bên ngoài bác có vẻ hơn tuổi bố cháu đấy! Để xem nào! Vợ con bác chắc cũng đủ huê lẫn nhĩ. Vợ bác... có lẽ là kém hoặc bằng tuổi bác, con bác có lẽ cũng cỡ như cháu. Mà không, có khi lại hơn ấy!" Ông ta tiếp tục quay lại phía anh Công khi ấy đang lấy lời khai: "Các anh nhất định phải làm rõ việc này! Chính miệng cô ta nói cô ta là karatedo đai nâu đấy! Cô ta hoàn toàn có khả năng hành hung tôi!" Chị Anh Thư cười phá lên: "Cháu còn chưa nói hết mà! Nếu bác nhất quyết kiện đến cùng thì cũng phải để cháu tường trình chi tiết về sự thất lễ của mình chứ! Để xem nào, cháu cũng muốn gặp mặt gia đình bác một lần để xem họ hành diện về bác cỡ nào. Chà! Một người cha, người chồng mẫu mực ra đường trêu ghẹo con gái nhà người ta. Cháu còn muốn họ giải thích cái câu mà bác nói... là gì ấy nhỉ... à... 3 triệu em nhé! Đi không? Với cả cái hành động lái xe bám riết cả một đoạn dài có nghĩa là gì nữa. Cháu còn quá trẻ.... đâu thể hiểu dsuojcw cái ý nghĩa sâu xa ấy. Mà này... không chừng cháu lại từ bị cáo thành người bị hại ấy. Nhưng bác yên tâm, tuyệt đối cháu không có ý định nhận mấy đồng tiền của bác đâu!"

Cả xe phá lên cười khi Phong vừa ngừng kể. Chính cậu ta cũng cười.

- Cuối cùng ông ta không dám làm căng nữa, lạng lẽ rút quân. Nhờ chị Thư mà bọn em điều tra ra được cái ông Mạnh này chuyên đi ghẹo con gái kiêu đó, không được thì quay ra ăn vạ. Trước chị Thư còn có 3 cô gái nữa. Anh Nhật Nam sớm nhận ra việc này nên đặc biệt có ấn tượng với chị Thư. Khi ấy còn bảo em giữ chị ấy nán lại một chút.

Thật vậy sao? Chính là người này sal. Tôi nhớ ra rồi. Hôm đó khi cái ông kia ra khỏi bót, tôi còn bị giữ lại.

- Anh cảnh sát! Mọi chuyện rõ rồi, sao còn không để tôi đi?

- Là anh ngồi ở kia muốn hỏi chị một số việc, mời chị qua đó.

Tôi cũng tin tưởng đi theo, được vài bước thì bị ai đó ngáng chân ngã nhào xuống. Ba bốn người cười ầm: "Ồ! Karatedo đai nâu quá lợi hại!" Bấy giờ tôi mới biết mình bị ghẹo. Khi ấy nói như vậy chỉ vì bất đắc dĩ.

Bị một ông đứng tuổi bám theo cả đoạn đường dài, tôi cảm thấy phiền toái vô cùng, cũng muốn thay trời hành đạo cho ông ta một bài học nhớ đời. Tôi mỉm cười quay sang nói với ông ta:

- Em sẽ đi cùng! Nhưng cũng phải có giá của một đứa con gái! Anh xuống đón em đi!

Ông ta không do dự bước xuống, lại gần đến nơi tôi mới dùng chân đá mạnh vào cửa quý của ông ta. Ông ta đau đớn nào giãy dựa trên mặt đất, còn luôn miệng mắng tôi. Khi ấy tôi cũng chỉ diễn võ ra oai, dọa ông ta:

- Sau này đừng tùy tiện ra đường làm càn! Mà này! Ông có biết những đứa con gái như tôi đây cũng là Karatedo đai nâu không? Ông có thể thảm hơn bây giờ nữa đấy!

Mọi người xung quanh vẫn chưa hết cười. Nhật Nam cũng cười theo càng làm tôi đỏ mặt. Tôi bất giác nhớ ra, lờm anh một cái vờ giận dỗi. Ánh mắt ám chỉ rằng hóa ra là anh trêu em lúc ấy.

Anh cũng rất cao thủ mà dùng ánh mắt đáp lại rằng ai mượn em khi ấy bày đặt ra oai làm gì.

Anh ghé sát xuống tai tôi thì thầm:

- Bắt đầu từ khi ấy, anh đã gặp một cô gái đặc biệt nhất trên cuộc đời này!

Nhật Nam đưa tay ôm vai tôi, tôi ngả vào vai anh. Anh lại thì thầm:

- Em là cô gái duy nhất cho anh cảm giác đặc biệt ngay từ lần đầu gặp. Anh vốn không biết vì sao mình lại có thể độc thân đến tận bây giờ? Vẫn luôn ôm một hi vọng rất mong manh là được gặp lại em. Có đôi lúc anh cảm thấy bản thân thật ngốc, nhưng lại không thể nào từ bỏ sự ngốc nghếch đó. Cuối cùng cũng có thể đợi được em.

Có lẽ vì 3 năm trước thị lực không tốt nên không nhìn rõ anh. Cho đến khi gặp lại, tôi vẫn không nhớ ra anh.

Vậy còn tôi, cố thủ đến tận bây giờ là vì điều gì cơ chứ? Bao năm nay tôi vẫn đầu thủ lí giải được vì sao lại vậy. Nhưng trong thâm tâm vẫn có một linh cảm đặc biệt rằng có một người nào đó trên đất nước này là dành riêng cho tôi. Và anh ấy cũng đang đợi tôi quay về.

Hóa ra cuộc đời này vốn là đường thẳng, nhưng vì duyên phận lại có thể trở thành vòng tròn. Đi cả một đoạn dài cuối cùng cũng gặp được nhau. Không biết rằng đã gặp anh lâu như vậy.

Đặng Anh ngồi phía trước cũng bất giác cười, nhưng tôi thấy được nét buồn bã trong nụ cười ấy. Phải chăng cậu ấy đang cười vì duyên phận của chúng tôi?

Đúng lúc ấy, Lam lên xe. Tôi thực sự cảm thấy rất vui, cười nhìn cô ấy định mở lời. Nhưng Lam lại bình thản lướt qua cũng không nhìn tôi lấy một cái.

Có lẽ tôi hiểu cô ấy đang nghĩ gì...! Tôi đắm chiêu nhìn theo cô gái đã đi lên phía trước, lại có chút buồn vô cùng, vì thời gian có thể khiến hai người thân thuộc trở nên lạ lẫm.

Một cậu cảnh sát lại gần vỗ vai làm tôi giật mình:

- Chị đến đây để đồng cam cộng khổ cùng với anh Nhật Nam sao?

Tôi bỗng dưng thấy ngại vô cùng, cười trừ làm lẽ. Ai dè còn nghe cậu ta nói lớn:

- Đúng là hồng nhan tri kỉ của anh! Chị ấy ra dáng cảnh sát lắm đấy! Nếu là karatedo đai nâu thì cũng không lấy làm ngạc nhiên. Chỉ tiếc là võ miệng...!

Cả nhóm lại cười ầm lên. Chuyện ba năm lại còn bị lôi ra làm đề tài chế giễu. Tôi quên ngay việc về Lam, lại quay sang lờm Nhật Nam.

- Chuyến này em giận thật đấy! Không bảo vệ người ta thì thôi lại còn hùa vào ghẹo.

Tôi chỉ dám nói nhỏ vừa đủ cho anh nghe thôi.

- Thế ra em dễ giận vậy à?

Anh cũng thủ thi nhìn tôi. Tôi quay đầu vờ không thèm quan tâm.

Nhật Nam thở dài thăm thưng:

- Haizzz! Người ta không quan tâm đến mình rồi! Thế mà còn tưởng là cô gái độ lượng nhất thế gian cơ.

- Hừ! Độ lượng với tất cả trừ anh!

Nhật Nam nheo mắt nhìn đều:

- Nhưng anh lại thích cái hẹp hòi ấy của em!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

25: Sau 18 năm ăn tàn phá hại cơm gạo của bố mẹ, em cuối cùng cũng hiểu vì sao chỉ có chuyện "nàng Tô Thị" mà không có "chàng Tô Thị"!

Nhật Nam có bảo anh được nghỉ phép sau đợt vừa rồi, ngờ ý muốn đưa tôi đi chơi xem như là đền tội vì đã lừa theo mọi người...

- Anh sướng rồi! Giờ thì có thể thả ga!- Giọng của tôi khi ấy không mấy là khách khí mà đã kích.

Giọng anh ở đầu dây bên kia vô cùng vui vẻ:

- Thế em thì sao? Minh anh thì thả ga có ích gì?

Tôi thở dài sườn sượt:

- Haizzz! Em còn cả núi việc này! Thả ga theo anh mà nhin đỏi à?

- Lo gì! Anh nuôi được!

Tôi lấy xấp tài liệu để gọn vào tủ kính:

- Anh nuôi nổi không? Chi sợ khi đó lại bỏ của chạy lấy người!

- Sao không nổi? Ngày ba bữa cơm, lâu lâu đưa ra ngoài thay đổi tâm trạng...

- Làm như thú nuôi không bằng?

Anh cười khúc khích.

- Anh đang dưới công ty em này!

Tôi ngạc nhiên, vội chạy ra phía cửa sổ. Đúng là anh ấy đang ở dưới kia thật.

- Anh đến lâu chưa? Sao không lên đây? Trời sắp mưa rồi!

Đầu dây bên kia im lặng một lát mới nói:

- Sợ em phân tán tư tưởng!

- Thế anh tưởng bây giờ em tập trung được chắc? Lên đây đi!

Tiếng Nhật Nam nghe như đây ko lắng:

- Đừng có ý đồ xấu gì đấy!

- Hừ!

.....

Đúng là người nhà binh, vận tốc thần kì của anh nhanh chóng đưa đến trước mắt tôi một chàng thanh niên tuấn tú vô cùng. Hôm nay anh khoác áo kaki màu cafe sữa, trông lại càng cao thêm. Khác hẳn với phong thái mọi khi. Là gì nhỉ? Đích thực là soái ca trong ngôn tình, ồ, cụ thể là Hà Dĩ Thâm.

Anh tùy ý đi vào phòng trong con mắt đang đờ đẫn của tôi. Lại còn cười nữa, cứ làm cho người ta như thể bị thôi miên.

- Quý cô nhìn kĩ chưa?

Tôi giật mình, lờm anh một cái rồi tiếp tục công việc của mình.

- "Đừng nói với anh ấy tôi còn yêu"? - Nhật Nam cầm cuốn sách trên bàn chăm chú.- Em cũng đọc tiểu thuyết à?

Tôi bận rộn đến nỗi không có thời gian quay đầu nổi.

- Giết thời gian thôi! Không có anh em rảnh vậy đấy!

- Nhưng sao nghe tên buồn vậy?

Đúng là tên mù văn đích thực. Buồn mới hay chứ!

- Đại ca à! Suốt thời gian anh đi em đọc hết gần 7 cuốn. Gặp cuốn nào bìa có ảnh tượng là em mua thôi. Đầu quan tâm nhiều vậy!

Anh gạt gù ra về khâm phục:

- Thế thì từ nay em không cần phải đọc chúng nữa!

- Tại sao!

- Vì có anh rồi! Anh sẽ sở hữu mọi thời gian rảnh của em!

Thế rồi cứ mặc anh ngồi đó, tôi cắm đầu vào đóng giấy tờ, cũng chẳng biết là trời tối từ khi nào. Cho đến khi sự nhản nại của anh bị tụt dốc thảm hại...

- Này! Công ty có trả thêm tiền cho em không?

Hai con mắt tôi muốn long ra mắt rồi. Tôi nhìn anh cười vờn vai một cái:

- Anh đồng ý đưa người đẹp đi ăn chứ?

- Nếu người đẹp chưa bị chữ làm cho bội thực!

Cái con người xấu xa này!

Chúng tôi đi đến nhà hàng tự chọn. Đúng là ăn ở đây rấy thoải mái. Không cần phải đau đầu chọn món.

- Em lười quá! Đến việc nghĩ xem ăn gì mà cũng lười!

- Không phải em lười! Em đang tiết kiệm rất nhiều thời gian và chất xám cho hai chúng ta đấy!

Nhật Nam đi cạnh tôi, trung cái bộ mặt như muốn nói nhìn em chọn đồ ăn là anh no rồi.

Tôi biện minh:

- Anh nhìn gì thế? Em chỉ là bù đắp năng lượng thôi!

- Không! Chỉ là anh thấy em hoàn toàn sụp đổ hình tượng!

- Hình tượng gì?

- Quý cô! Đúng vậy!

- Thế anh còn yêu không?

- Anh đâu yêu cái hình tượng đó của em.

Chúng tôi cười nói vui vẻ một hồi, bất giác tôi nhận ra một dáng người quen, rất quen ngồi phía trước.

Ông ta có vẻ không thấy tôi.

Nhưng tôi cũng không thể vờ như không thấy gì.

Một người đàn ông trung niên cười nói vui vẻ, ân cần cùng một người phụ nữ. Họ chẳng hề có vẻ gì là không ổn cả. Mà hình như cuộc sống vốn rất tốt kể từ khi tôi không gặp lại trong suốt mấy năm nay.

- Em nhìn gì thế?

Nhật Nam đưa tay xua xua trước mắt tôi. Rồi cũng quay lại nhìn hai người đó.

- Em quen họ à?

- Em quen một trong hai người đó!

- Ai thế? Họ hàng của em sao?

Có thể tôi không cần phải giấu anh ấy về chuyện này. Nhật Nam không giống những người khác.

- Người đàn ông kia là bố dượng em!

Nhật Nam ngạc nhiên:

- Chẳng phải mẹ em....?

- Mẹ em và ông ấy chưa cắt đứt. Năm em 17 tuổi, ông ấy vì nợ nần mà phải đi trốn tránh khắp nơi. Mẹ em là vợ nên cũng không tránh khỏi trách nhiệm. Gì em khi ấy lấy chồng Hàn Quốc, may mắn có vừa đủ một khoản tiền, tính là sẽ để mẹ sang đó làm. Nhưng ai dè ông ấy... viện có mẹ em lừa dối ông ta để lấy chồng ngoại quốc nên bỏ đi biệt tăm, không hề liên lạc, cũng bỏ bằng em trai em.

- Vậy ra hai chị em em là cùng mẹ khác cha?

- Ừm! Năm ấy cũng vì mẹ rơi vào cảnh này nên em mới không còn ý định thi lại cảnh sát, liền lập tức đồng ý để gì bảo lãnh đi du học.

- Vậy gặp lại ông ta rồi.... em định thế nào?

Tôi cũng đang thắc mắc câu ấy. Lấy đứa chọc xuống đĩa cơm, bắt giặc thù người ra.

Lát sau mới nhìn anh nói:

- Chẳng sao cả! Ai có phận người ấy rồi! Giờ có xói lên thì người đau khổ vẫn chỉ là mẹ em thôi!

Đôi nam nữ ấy ngồi lại một lát rồi đi. Có vẻ từ đây tới cuối họ không hề thấy tôi. Vậy càng tốt. Tôi và ông ấy chẳng có gì liên quan. Căn bản là gặp lại ông ta chỉ khiến tôi thêm hận mà thôi.

- Này Nhật Nam! Sau 18 năm ăn tàn phá hại cơm gạo của bố mẹ, em cuối cùng cũng hiểu vì sao chỉ có chuyện "nàng Tô Thị" mà không có "chàng Tô Thị"!

Anh nhướn mày:

- Đâu có ai gọi đàn ông bằng "Thị" chứ!

- Sai! Là vì giữa đàn ông và chung thủy không hề có phản ứng nào xảy ra!

- Sao em nghĩ vậy?

- Thực tế chứng minh! Một ông già 66 tuổi, chung sống hơn 40 năm cùng vợ, sau khi vợ mất chưa được bao lâu đã vội vàng tìm tình mới.

- Chỉ là thiếu số thôi! Em đang ngồi trước một trong đại đa số đấy!

Tôi nghi ngờ hỏi lại:

- Anh dám khẳng định chứ? Sau này sẽ không thay đổi?

Nhật Nam tỏ ra không thể thành thật hơn mà đáp lại:

- Nếu em không tin tưởng thì đâu có tự đi tìm anh?

- Haizzz! Là do em rảnh rồi sinh việc thừa thôi!

Chúng tôi cứ ngồi chất vấn nhau một vấn đề mà đối với chúng tôi còn khá là sớm để nghĩ đến. Nhưng vẫn thú vị đấy chứ! Trước sau gì đó cũng là việc chung của cả hai thôi.

Có lẽ người bố dượng kia đã sớm không còn quan trọng trong cuộc sống của mẹ con tôi rồi. Không có cái người gọi là trụ cột gia đình thì đã sao, chẳng phải chúng tôi vẫn có thể vượt qua khó khăn một cách đơn giản đó sao. Bản thân từng nghĩ rằng việc yêu một ai đó và hi sinh vì họ vốn không hề quan trọng trong cuộc sống của một người phụ nữ. Cũng đã từng có ý nghĩ độc thân chỉ là chuyện bình thường, không bị hôn nhân ràng buộc sẽ thật thoải mái. Nhưng suy nghĩ ấy có phần hơi tiêu cực thì phải, từ sau khi gặp Nhật Nam tôi đã nhận ra điều ấy. Tôi vốn dĩ đâu có kiên cường đến vậy, vốn dĩ vẫn có cái ham muốn hạnh phúc rất tầm thường mà mọi phụ nữ đều có. Tôi vốn dĩ đã bị Nhật Nam đánh bại.

Anh đi lấy hai ly nước đem đến, tôi thì bụng căng tròn đến nỗi không buồn muốn cử động. Nhìn ly nước đầy ắp trên bàn, cúi đầu xuống nhấp một ngụm.

- Em đúng là lười mà! - Anh nhìn tôi đầy nuông chiều.

- Em ngại đưa tay ra! Uống thế này không phải rất tiện sao?

Nhật Nam không nói gì, lặng lẽ cầm ly nước lên đưa lại miệng tôi:

- Mời quý cô!

Tôi cười mằn nguyện vô cùng, nhìn anh. Cũng không từ chối mà uống gần hết nửa li.

Uống xong mới hỏi anh:

- Nếu có anh ở bên cạnh, em sẽ không lo phải tự chăm sóc bản thân nữa!

Anh cười véo má tôi một cái:

- Vậy trách nhiệm của anh vô cùng lớn lao rồi.

Mưa vẫn không ngừng rơi, lại có xu hướng to hơn. Nhìn qua ô cửa kính, những ánh đèn xe trên đường chiếu vào làn mưa làm hiện lên những lớp bụi nước mờ mờ ảo ảo. Hà Nội đông đúc, dòng người vẫn tấp nập đi lại. Tôi thở dài buột miệng hỏi:

- Anh nói xem! Tại sao em lại gặp anh giữa biển người này chứ?

Nhật Nam cũng nhìn ra phía đường phố, tay không ngừng khuấy khuấy tách cà phê nóng:

- Chỉ tại em quá nổi bật trong mắt anh. Vậy nên biển người dù có mênh mông cũng không khó để tìm ra.

Tôi đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn anh.

- Rốt cuộc anh học ban tự nhiên hay xã hội vậy?

- Em ám chỉ văn của anh rất tốt sao?

- Nghe rất giống mấy cuốn ngôn tình em đọc đấy! Nam chính hay nói với nữ chính mấy câu đại loại như vậy lắm.

- Anh học khối a! Là ban tự nhiên đó! Chẳng biết sao từ khi gặp em, văn thơ trong anh cứ như được khơi nguồn mà trỗi dậy.

Trời càng về khuya càng lạnh, chúng tôi rời khỏi nhà hàng. Trong lúc đứng ở hành lang đợi taxi, bất chợt một bóng áo đỏ xuất hiện trước mặt. Đó là Lam. Cô ấy cầm ô đứng đối diện chúng tôi, nhưng phần quần và giày ở dưới đã ướt sũng. Phải chăng là đứng rất lâu ngoài này. Tại sao lại không vào trong trú mưa chứ?

Ánh mắt Lam sắc lẹm, lại đỏ hoe, chỉ nhìn chăm chăm hai chúng tôi mà không nói gì. Tôi định chạy lại bảo cô ấy vào trong, nhưng tay Nhật Nam đã nhanh chóng giữ tôi lại. Anh lắc đầu ám chỉ không nên lại đó. Hóa ra anh không muốn tỏ ra thương hại một "Bông hoa thép" như Lam. Điều đó cũng là để bảo vệ sự tự tôn của cô ấy. Lúc này mọi hành động của tôi đều chỉ khiến cô ấy thêm tổn thương. Nên để cô ấy như vậy.

Có lẽ cô ấy không còn nhớ tới tôi- một cô bạn thân, đã từng rất thân của hơn 20 năm về trước.

Bất giác Lam đi về phía chúng tôi, mỉm cười. Nhưng không thể giấu hết nỗi chua xót hằn lên trên đôi mắt ngấn nước đang cố giấu đi hàng lệ.

- Hai người... phải biết trân trọng sự hạnh phúc này, biết không?

Chỉ vậy rồi bỏ đi. Dường như Lam không muốn để chúng tôi nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của cô ấy. Là chúc phúc hay đang cảnh cáo? Tôi tin Lam mà tôi biết không phải là kiểu người hiểm độc. Có lẽ cô ấy chấp nhận thực tại và thật lòng chúc phúc. Đúng vậy! Nên trân trọng tình yêu này!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

26: "Đâu có ai yêu vì hình mẫu chứ! Cho đến khi gặp được một người làm trái tim rung động, tức khắc hình mẫu sẽ không còn quan trọng nữa, hoặc là mọi thứ thuộc về đối phương đều trở thành hình mẫu của mình!"

Trong lúc chờ xe bus, tôi lôi sách ra đọc. Vẫn là cuốn "Đừng nói với anh ấy tôi còn yêu" của Lục Xu hôm trước còn đang đọc dở.

Ôi! Cái thẻ đánh dấu không cánh mà bay mất, lật mãi mới tìm thấy trang đang đọc. Rõ ràng hôm đó lôi ra viết vắn vơ hai chữ đã kẹp vào rồi mà. Mà cũng không phải vắn vơ. Hai chữ "N≡T" đó đối với tôi mà nói ý nghĩa vô cùng.

Nhưng có vẻ hôm nay bác tài xế lạc đường thì phải, mãi vẫn không thấy xe đến. Tôi định gọi cho Nhật Nam, anh bảo phải đưa mẹ đi mua đồ. Đành ngồi đây đợi thêm một lát vậy.

Về đến nhà cũng là chấp tội, nhưng mẹ còn gọi điện bắt phải ra quán dọn đồ với mẹ. Có bao giờ mẹ thể này đâu. Tôi cũng tuân mệnh mà đi. Thực ra đã bảo mẹ không cần bán quán nữa nhưng cái bệnh ngồi không phát phiền của mẹ không chữa khỏi được.

Lúc vào trong quán vẫn còn vài vị khách. Mẹ tôi đang ngồi nói chuyện với hai người nữa. Họ ngồi quay lưng lại phía cửa nên tôi không thấy rõ mặt. Chỉ thấy dáng người đàn ông kia rất quen.

- A! Con gái!

Mẹ nhìn tôi vẻ rất vui. Vẫy tay không ngừng, ra hiệu tôi lại đó.

Hai người kia cũng quay lại. Thật bất ngờ khi gặp anh ấy ở đây. Là Nhật Nam!

- Con gái! Đúng lúc quá! Con ngồi đây tiếp chuyện với cậu Nam. Mẹ đưa bác Vân đi xem bộ áo mới may nhé!

Chưa kịp xem tôi có đồng ý hay không, hai người họ đã dắt nhau đi. Trông họ nói chuyện rất ăn ý, lại còn khá vui vẻ nữa. Ra khỏi cửa còn quay lại nhìn tôi, liếc mắt ám chỉ tiếp khách chu đáo.

Nhật Nam cười nhìn tôi đi về phía anh.

- Hai người họ làm gì vậy? - Tôi tò mò.

- Em thử nói xem, tại sao lại nhất thiết phải đi xem cái áo đó chứ. Còn bắt anh với em ngồi đây đợi nữa!

- Mẹ em và mẹ anh là bạn sao? Có vẻ họ rất thân đấy!

Anh thờ dài nhìn tôi:

- Sao em làm việc giỏi vậy mà mấy việc này lại không hiểu?

Ngẫm một lát, tôi mới hiểu ý của anh:

- Chẳng lẽ lại là một vụ mai mối?

Anh gật gật đầu. Bảo sao hôm nay tự nhiên mẹ bắt mình ra trông hàng.

- Để xem hai người họ làm gì tiếp theo nữa! Chúng ta cứ vờ như không biết gì đi.

Tôi nheo mắt như muốn xuyên thủng tâm can anh:

- Như vậy có bị xem là bất hiếu không?

- Không đâu! Vì chúng ta đang làm theo yêu cầu của hai mẹ còn gì. Mà không, là đi trước một bước!

Quán hôm nay cũng không đông nên tôi chỉ việc ngồi tiếp chuyện Nhật Nam theo yêu cầu của mẹ. Họ đã đi rất lâu rồi nhưng vẫn chưa quay lại.

Một người đàn ông trung niên bước vào quán. Tôi... đã vô cùng ngạc nhiên. Trong chốc lát không biết nên làm gì. Nhưng Nhật Nam nắm lấy tay tôi khẽ gật đầu, tôi mới bình tĩnh lại. Đứng lên lại gần ông ta lịch sự hỏi:

- Quý khách cần gì ạ?

Ông ta cười vừa có chút châm biếm lại vừa có ý xem thường:

- Con gái! Dù gì bố cũng là bố dượng của con. Khách sáo thế làm gì?

- Xin lỗi! Tôi không có bố dượng! Ông nhầm rồi!

- Cũng không vấn đề gì! - ông ta tỏ ra hơi thất vọng. - Bố chỉ muốn xem cuộc sống của mấy mẹ con thế nào? Xem ra ổn cả!

Cổ họng tôi bất giác nghẹn lại. Trong đầu chẳng biết là đang nghĩ những gì?

Nhật Nam lại càng nắm tay tôi chặt hơn. Anh đi lên trước một bước:

- Không biết bác cần gì! Hiện giờ bà chủ không có đây! Có gì cần xin bác cứ nói!

Tôi biết anh ấy đang đuối khéo người đàn ông đó. Mục đích ông ta đến đây có lẽ là mẹ. Nhưng tại sao biết nơi này mà đến chứ? Không phải ông ta ở trong miền Nam sao?

- Ồ! Cậu cảnh sát trẻ! Con có mắt nhìn người lắm con gái à.

Ông ta vẫn giữ cái bộ dạng giả tạo vô cùng. Tôi không muốn nhìn con người này một chút nào hết.

- Có vẻ chúng tôi không đáp ứng được nhu cầu của ông thì phải! Rất tiếc! Mấy năm qua không có ông mẹ con tôi dễ sống hơn rất nhiều.

Nói xong câu ấy, tôi thoải mái vô cùng. Còn sắc mặt ông ta có chút biến đổi.

- Con gái! Có vài chuyện con không biết rồi! Nhìn xem! Hạnh phúc khó nắm lắm! Giữ chặt một chút!

Tôi nghĩ con người này nên đi khỏi đây trước khi mẹ quay lại thì tốt hơn.

- Ông này! Vì chúng tôi còn bận giữ hạnh phúc nên không thừa thời gian tiếp ông rồi! Rất tiếc! Mời ông về cho!

- Con đuổi bố sao?

- Chẳng phải là nơi này không hoan nghênh ông sao?

- Đúng vậy! Con đuổi thì bố đi thôi! Nhưng con không thể đuổi bố ra khỏi cuộc sống của con đâu! Chúng ta có nợ với nhau mà.

Ông ta bỏ đi, vẫn còn nghe thấy điệu cười quái gở vọng lại. Thật là ghê tởm. Nhưng tôi cuối cùng cũng có thể hít thở bình thường rồi.

Anh vỗ vai tôi:

- Em làm rất tốt!

Cũng may vừa lúc mẹ tôi quay lại. Thấy chúng tôi đứng cạnh nhau với khoảng cách không xa, họ còn thoáng ngạc nhiên. Nhật Nam nhanh trí nói:

- Được rồi! Không còn bụi nữa.

Mặt hai người thất vọng hiện rõ. Tôi cố nhịn cười nhìn anh phớt lờ:

- Cảm ơn anh nhiều!

Mẹ như vừa nhớ ra điều gì đó:

- À! Chẳng phải chị nói cái Nam nhà chị có bạn làm trong bệnh viện mắt hay sao? Thưa nhà tôi đang có ý định phẫu thuật chữa cận. Nhờ Nam đưa đi chắc không vấn đề gì chứ?

Đương nhiên mẹ anh ấy rất vui về đồng ý. Mẹ lại quay qua nhìn Nhật Nam, anh chỉ cười gật đầu. Còn với tôi, ánh mắt đầy đe dọa không được có ý kiến. Mẹ tôi là vậy. Nhưng chỉ cần bà vui vẻ, tôi sẽ không từ chối bất kì điều kiện gì.

Bác Văn vui vẻ nói:

- Vừa hay độ này Nam nó đang nghỉ phép! Đưa con bé đi được!

Mẹ tôi thêm lời:

- Thưa nó cũng nghỉ! Tốt quá!

Ồ! Mới chỉ dự định đi mổ chứ tôi có nói được nghỉ hồi nào đâu! Nhìn kìa biết bị mẹ cho vào rọ rồi. Tôi đâu có cách cự tuyệt. Mà thôi cũng tốt! Dù gì xin nghỉ chữa bệnh công ty cũng không quá khắt khe. Chỉ ít giờ còn có người chăm. Nhật Nam chẳng nói gì. Tôi biết anh đang âm mưu mà. Đợi hai người đi tôi mới nguyệt anh một cái rồi bỏ chạy. Anh không đuổi theo, vẫn đứng nhìn đầy âu yếm. Tôi cũng cười làm mặt xấu nhìn anh.

Thế là không chút đắn đo, ngay sán ngày mai mẹ giao tôi cho Nhật Nam toàn quyền quyết định.

Lúc đi qua phòng còn nghe mẹ nói chuyện điện thoại với ai đó....

- Tôi nói rồi, lần này chắc chắn được!.... Ủ! Chúng nó quen lâu rồi mà giả vờ đấy!..... Đúng rồi! May mà tôi thấy tên cái Nam trên cái áo chứ không thì...! Ủ! Bà thông gia!.....

Hóa ra là vậy! Tôi còn tưởng.

Xuống dưới anh đã chờ sẵn. Tôi trưng bộ mặt chán nản nhìn anh:

- Sao thế!

- Haizzz! Em chính thức tuyên bố kế hoạch phá sản! Lộ hết rồi!

- Giờ em mới biết sao? Anh biết từ lúc mẹ em bảo anh đưa em đi mổ mắt cơ!

Trời! Vậy tôi là ngọc nhất sao? Sao lại không để ý vậy chứ?

Lấy lại về mặt đắc chí nhìn anh:

- Dù sao thì em vẫn hỏi! Có người tình nguyện phục vụ còn gì.

Anh cười mở cửa xe cho tôi vào. Đúng là so với lúc trước tôi cảm thấy việc có người yêu quả là rất tốt, chí ít cũng được chăm sóc như một cô công chúa.

Nhật Nam không phải là mẫu người khéo nói nhưng mỗi câu của anh đều rất thật. Đó là lí do khiến anh đặc biệt nhất trong số đàn ông mà tôi từng gặp.

Tôi hỏi anh:

- Anh thích mẫu người thế nào?

Anh vẫn chăm chú lái xe:

- Ai cũng thích hoàn hảo mà đúng không? Chẳng phải trước khi yêu anh em cũng đặt ra rất nhiều tiêu chí sao?

- Vậy anh có được xem là mẫu người lí tưởng của em không nhỉ?

Anh cười khê:

- Chỉ là một phần thôi! Đâu có ai yêu vì hình mẫu chứ! Cho đến khi gặp được một người làm trái tim rung động, tức khắc hình mẫu sẽ không còn quan trọng nữa, hoặc là mọi thứ thuộc về đối phương đều trở thành hình mẫu của mình!

Tôi liếc xéo anh một cái. Nhưng quả thực điều anh nói không hề sai. Trước đây tôi thích một chàng trai có thể thành thạo guitar, thêm piano nữa thì càng tốt, nhất là hát phải hay để có thể hát cho tôi nghe mỗi tối hoặc khi tâm trạng tồi tệ. Nhưng giờ thì sao chứ? Chẳng phải người đàn ông ngồi cạnh tôi lấy một thứ trong đó cũng không có hay sao? Thế mà tôi vẫn có thể yêu được đấy thôi.

Đến bệnh viện, Nhật Nam đưa tôi vào làm thủ tục. Còn phải qua rất nhiều khâu kiểm tra, phải bốn ngày nữa mới có thể tiến hành phẫu thuật.

- Vậy là 4 ngày tới em phải chôn tuổi xuân ở đây sao? - Tôi thở dài sườn sượt không can tâm.

Anh cẩn thận gạt táo bỏ vào đĩa:

- Có một người như anh ở đây cùng chôn vui thanh xuân, em phải thấy may mắn mới đúng!

Anh lấy một miếng táo đưa vào miệng tôi. Kì thực từ nhỏ tới giờ tôi đâu thích ăn táo, nhưng miếng táo anh gạt, lại còn tận tình đút cho thật không nỡ từ chối. Xem ra nó không hề tệ. Vì là người mình yêu tự tay làm nên dù có dở đến đâu cũng đều ngon hết.

Đúng lúc ấy vị bác sĩ điều trị cho tôi đi vào. Chị ấy và Nhật Nam có vẻ rất quen biết, trông cách họ trò chuyện không lấy gì làm xa lạ.

Tôi nheo mắt nhìn Nhật Nam muốn anh giới thiệu.

- À! Đây là chị Tâm! Vợ của anh Huy cùng cơ quan với anh!

Tôi hơi cúi đầu chào chị. Chị cũng cười vui vẻ nhìn tôi.

- Nghe chồng chị kể thằng Nam có người yêu xinh đáo để! Đúng là không quá lời mà!

Tôi lấy làm ngại khi nghe chị nói vậy, lại cười trừ cho qua:

- Chị trêu em rồi!

Chị quay sang nhìn Nhật Nam đầy tò mò:

- Làm cách nào mà lừa được cô bé này thế?

- Em thiếu gì cách!

Tôi véo anh một cái vào lưng, anh khẽ nhướn người.

- Em ác thế?

Tôi vô tội nhìn chị Tâm:

- Đấy chị xem! Em đâu làm gì mà mang tiếng là ác kìa!

- Thôi thôi thôi! Anh thua rồi!

Nhật Nam đưa hai tay lên đầu hàng rồi lùi dần ra ngoài cửa:

- Hai người ở đây em đi mua ít đồ! Đợi em nhé!

Chúng tôi nhìn bóng anh khuất dần, chị Tâm quay qua nhìn tôi đầy đồng cảm cứ như đã cùng trải qua một chuyện khó khăn nào đó.

- Em quả thực là cô gái rất đặc biệt Thư à! Chị khi mới yêu cũng vậy đấy!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

27: “ Em ước sau này sẽ không phải khóc một mình! Mỗi khi khóc hay đau buồn đều sẽ có anh ở bên!

Anh biết! Em muốn anh ghi nhớ lời hứa khi nãy nên mới làm vậy. Anh cũng muốn, vết cắn này sẽ nhắc nhở bản thân anh không được phép quên đi nghĩa vụ phải khiến em trở thành người con gái hạnh phúc nhất. Nỗi đau của em cũng chính là nỗi đau của anh! “

Đêm trước ngày làm phẫu thuật, tôi thực sự không tài nào ngủ được. Có lẽ là do lo lắng, nhưng lại không có biểu hiện gì rõ ràng là lo lắng cả. Cứ nằm xuống, nhắm mắt lại rồi lại cựa mình liên tục.

Nhật Nam khi ấy lại ngồi cạnh giường tôi, anh đưa tay vuốt vuốt tóc tôi.

- Sao thế?

Tôi nhìn anh, dưới ánh sáng nhẹ nhàng của trăng đầu tháng, anh nổi bật giữa ánh lung linh của khung cảnh đêm. Tôi nắm chặt lấy tay anh, cảm giác an tâm đến lạ:

- Chẳng biết sao nữa? Em cố mà không ngủ được.

Anh cười dịu dàng, ánh mắt chứa chan sự ấm áp. Tôi như đắm chìm vào đôi mắt ấy, cả khuôn mặt toát lên cái sự yêu thương mà không một từ ngữ nào có thể diễn tả hết.

- Nếu cố mà không được thì đừng cố nữa! Anh đỡ em dậy!

Cạnh giường tôi nằm có một cái cửa kính lớn. Nhật Nam không mở nó ra vì sợ tôi lạnh. Nhưng vẫn có thể nhìn cảnh vật bên ngoài rất rõ ràng. Tiếng anh thì thầm bên tai nghe rất êm:

- Em biết hôm nay là ngày gì không?

- 12 tháng 10!

- Không! Là âm lịch cơ!

- 12 tháng 9!

- Sai rồi!

Tôi cựa mình trong vòng tay anh, quay sang nhìn anh khó hiểu:

Anh cười khê:

- Giờ đã là 2 giờ sáng của ngày 13 rồi! Hôm nay là sinh nhật em!

Tôi thực sự bất ngờ.

- Sao anh biết!

- Trong hồ sơ khi điều tra vụ anh Hoàng ở công ty, em có đưa lí lịch cho anh. Em có nhớ lúc anh hỏi em là sinh nhật ngày âm hay ngày dương mới đúng không?

Hóa ra là vậy.

- Khi ấy anh.....! Anh vẫn nhớ sao!

- Mỗi thứ của em anh sẽ đều ghi nhớ! Anh lại cảm thấy may mắn vì là người đầu tiên ở cạnh em trong ngày sinh nhật!

Tôi tựa đầu vào ngực anh, để cho hơi ấm từ nơi anh truyền qua mình. Không cần gì hết, có anh ở bên cũng đủ ấm để chống chọi với cái lạnh của cuối thu rồi.

- Chưa bao giờ em thấy sinh nhật ý nghĩa như lúc này, được ở cạnh người mình yêu thương, bình yên ngắm trăng.

- Em ước đi! Người ta nói lời ước vào ngày sinh nhật sẽ rất linh nghiệm. Nhất là dưới trăng thế này.

Tôi im lặng một hồi, mắt vẫn ngược nhìn ánh trăng vàng trên khung trời cao. Trăng chưa tròn nên vẫn được gọi là trăng non. Ánh sáng dịu dàng lam tủa khắp không gian tĩnh mịch. Bên ngoài cảnh lá khẽ vờn làm lay động cả không gian. Tiếng gió vi vu len lỏi vào khe cửa nhỏ.

- Em ước sau này sẽ không phải khóc một mình! Mỗi khi khóc hay đau buồn đều sẽ có anh ở bên!

Lại đến anh im lặng. Cứ như cách anh ghi nhớ từng câu mà tôi nói.

- Trước đây em từng khóc rất nhiều! Ngày nhỏ bố mẹ em li hôn, mỗi lần nhớ bố em lại khóc, nhưng là lén khóc. Nằm cạnh mẹ, nhưng không dám khóc thành tiếng, không dám cho mẹ biết. Cũng có lúc trốn vào một góc mà khóc, sau đó lại cô tỏ ra vẻ mặt bình thường mà đi ra ngoài. Anh biết không? Cảm giác ấy rất khó chịu, cứ như tìm bị cửa trăm mảnh, rỉ máu mà không dám hét lên. Sau này lớn lên có dám đi một chút nhưng vẫn không mất hoàn toàn. Mỗi khi thấy mẹ khóc, em chỉ cắn chặt môi ôm lấy mẹ. Nhưng lại không muốn cho mẹ thấy em khóc. Em sợ, mẹ sẽ đau thêm.

Anh trầm mặc, không rõ đang nghĩ gì.

Đôi môi ấm của anh khẽ hôn lên tóc tôi, từng giây từng phút đều cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

- Sau này sẽ không như vậy nữa! Anh nhất định không để cho em cô độc như vậy nữa!

Tôi tựa mình nằm gọn trong lòng anh:

- Anh dám hứa không?

- Anh hứa! Anh không hoàn hảo được đến vậy, nhưng sẽ cố gắng hết sức!

- Em không tin!

- Tại sao?

- Nghéo tay mới có bằng chứng!

Tôi ngồi thẳng người dậy, đưa tay ra. Anh cũng đưa tay ra ghé tay với tôi. Không để anh kịp phản ứng, tôi kéo tay anh lại cắn một cái rất mạnh. Vết răng hằn trên thịt đang dần rỉ ra những giọt máu đỏ hồng. Nhìn thôi cũng đủ thấy đau. Nhưng anh không hề kêu cũng không giật tay lại. Cứ để mặc hàm răng tôi siết mỗi lúc một chặt. Anh không đau, nhưng tôi đau. Thêm nữa sẽ không nở lòng đau. Tôi từ từ bỏ ra.

- Sao anh không rút tay lại?

- Anh biết! Em muốn anh ghi nhớ lời hứa khi này nên mới làm vậy. Anh cũng muốn, vết cắn này sẽ nhắc nhở bản thân anh không được phép quên đi nghĩa vụ phải khiến em trở thành người con gái hạnh phúc nhất. Nỗi đau của em cũng chính là nỗi đau của anh!

- Cả đời này em không cho phép anh được quên.

- Anh nhất định không quên!

Và món quà đầu tiên mà tôi nhận được trong ngày sinh nhật này là một nụ hôn của anh. Chưa bao giờ tôi cảm nhận được thứ hạnh phúc len lỏi vào từng góc của tâm hồn như vậy. Có Nhật Nam ở bên cạnh đã là một món quà tuyệt vời nhất đối với tôi rồi.

Tất cả mọi người, khi biết ngày sinh của tôi đều nghĩ là dương lịch, trước nay tôi vốn không để ý đến nó cho lắm, đồng nghiệp cùng bạn bè thường hay tổ chức ngày dương cho tôi. Chỉ có duy nhất anh, quan tâm cận kề đến vậy. Cũng chỉ có duy nhất anh, khiến tôi cảm thấy được che chở giữa thế giới ồn ào cạm bẫy này.

Tựa đầu vào anh, tôi chẳng biết ngủ từ khi nào. Khi thức dậy đã hơn 7h sáng. Vừa lúc mẹ tôi đến. Nói vậy chứ bà cũng đâu đủ sức để giao con gái cưng cho người khác được.

- Con phải ăn cháo trước đi! Anh rồi mẹ gọt trái cây cho!

Tôi ngái ngủ nhìn mẹ. Bà vẫn chẳng sửa được cái tật hay lo.

- Mẹ! Con đâu ốm nặng. Chỉ là đi mỏi mắt cận thôi mà!

- Đụng đến dao kéo là hại lắm! Phải ăn mới có sức! Hôm nay là sinh nhật con. Hay để bảo hoãn lại nhé!

Tôi cười, ngồi dậy ôm lấy bà:

- Mẹ! Không cần phải vậy đâu! Mẹ ở cạnh con là con vui rồi!

- Ai lại làm thế?

- Chẳng phải con có một hộp quà to đựng đây sao?

- Đâu?

- Con đang ôm đây này!

Mẹ vuốt vuốt tóc tôi:

- Cha bố cô!

Có lẽ câu này là lần đầu trong đời mẹ nói với tôi. Đối với tôi, một câu mắng bình thường như vậy lâu nay vẫn luôn ao ước một lần được nghe chính mẹ nói ra.

- Hôn qua bố gọi cho con! Bố bảo hôm nay sẽ ra đến nơi. Con có bảo không cần, nhưng bố nhất quyết đòi ra.

- Ông ấy rất lo cho con đấy! Còn bảo mẹ giục con kết hôn. Chỉ tại bố con con không hay gần gũi nhau nên mới vậy. Chứ thực ra bố con thương con nhất.

- Thế còn mẹ!

- Mẹ chẳng thương mày thì thương ai?

Đúng khi ấy Nhật Nam cùng một bác sĩ bước vào. Buông mẹ ra tôi mới biết bà đang khóc. Bà lau nước mắt rồi ra ngoài nói chuyện với bác sĩ.

Nhật Nam đem đến cho tôi ba cây kẹo mút. Còn dặn dò cẩn thận phải giữ tinh thần thoải mái. Lúc sau anh đi ra ngoài.

Tôi cảm thấy chẳng còn mong muốn gì hơn như vậy nữa. Cuộc sống hiện tại như vậy là quá hạnh phúc rồi. Nhưng trong lòng bỗng vẫn lên cảm giác bất an vô cùng. Đâu có hạnh phúc nào viên mãn như vậy.

Hoa hồng đẹp, thơm. Muốn ngắt được hoa hồng thì phải chịu bị gai hồng đâm vào. Cuộc sống của tôi, hạnh phúc hiện tại của tôi dường như là quá suôn sẻ rồi.

Vị ngọt của cây kẹo thấm dần vào nơi đầu lưỡi. Tôi nhìn qua ô cửa sổ, bên ngoài nắng nhẹ nhàng nhưng vẫn hơi lạnh. Đúng khi ấy anh vào. Vẻ lo lắng vẫn chưa hết. Dường như anh còn chuyện phiền lòng khác.

- Anh sao thế?

- À! Không sao?

- Trông anh căng thẳng lắm!

Anh thờ dãi, đắn đo hồi lâu mới hỏi tôi:

- Vụ án lần trước anh đảm nhận, có chút vấn đề, vậy nên...

- Lát anh phải đi!- Tôi ngắt lời.

Nhật Nam không nói gì, chỉ gật đầu.

- Nhưng anh đang nghỉ phép mà!

- Chỉ hết ngày hôm nay thôi! Anh sẽ về với em!

Bỗng nhiên lại buồn. Nhưng tôi không thể vì sự hẹp hòi của bản thân mà làm ảnh hưởng tới công việc của anh được.

Tôi vòng tay qua cổ chạm môi mình lên môi anh. Chủ động chiếm hữu lấy sự ngọt ngào đang tỏa ra từ vị giác của anh.

- Đồ anh em ăn kẹo hương gì?
- Dâu sữa!
- Vậy nên khi về phải mua đền cho em!

Nhật Nam cười khẽ gật đầu:

- Anh biết rồi! Trẻ con quá!
- Còn không phải anh tiếp tay sao?
- Thế ra anh tòng phạm à!
- Thôi đi! Anh mau đi đi! Lát nữa em lại đổi ý giờ.

Tôi buông tay khỏi cổ anh. Có lẽ sự tất bật từ sáng tới giờ là minh chứng cho việc cơ quan đang rất cần có anh. Anh rời khỏi đó. Tôi vẫn cố gắng cười cho đến khi bóng anh khuất dần. Đột nhiên cái cảm giác cô đơn lại bủa vây quanh mình. Vẫn là tôi cố gắng giấu nhem sự ích kỉ của bản thân. Tôi muốn anh ở ngoài đời tôi lúc này. Tôi muốn sau khi rời khỏi phòng phẫu thuật sẽ được nắm tay anh đầu tiên. Tôi muốn anh ở cạnh tôi không rời nửa bước! Nhưng tôi không muốn anh phải khó xử. Tự an ủi bản thân dù sao cũng chỉ là một ngày sinh nhật và một cuộc phẫu thuật thôi. Có gì mà to tát đến vậy chứ?

Mẹ tôi đi vào. Có lẽ Nhật Nam đã nói với bà rồi:

- Có chuyện gì quan trọng hơn cả bạn gái phẫu thuật chứ?
- Tôi kim lòng:
- Không sao đâu mẹ!
  - Bây giờ không sao, chỉ lo sau này con thiệt thòi. Cứ như vậy thì có hôm ốm cũng không ai biết!
  - Mẹ lo xa quá!

Mẹ vờ giận giọng:

- Vâng! Cô là do tôi vất vả sinh ra, nuôi hai mươi mấy năm trời! Không xót sao được?

Cuộc phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi, chưa đầy một tiếng đã kết thúc. Tôi ngay sau đó được chuyển qua phòng bệnh cũ. Mẹ tôi giận dỗi đủ thứ. Không chỉ có mỗi bác sĩ ở đây mà ngay cả mẹ cũng trở thành bác sĩ luôn. Lát sau bà mới ra ngoài mua đồ. Còn giận kĩ tôi phải ngủ lấy sức. Hai mắt vẫn còn bịt băng trắng. Thế là mấy ngày sắp tới tôi phải sống trong bóng tối sao?

Vẫn là cái cảm giác không tài nào ngủ được. Bất giác nhớ lại câu nói của chị Tâm:

“Yêu những người làm trong ngành này, em phải xác định mình đủ dũng cảm để lo toan mọi chuyện một mình, thậm chí em còn không được chính người mình yêu thương bảo vệ nữa”

“Tại sao thế ạ?”

“Bởi vì họ là người của nhân dân chứ không phải chỉ của riêng em! Họ thậm chí còn chẳng tự quyết được sinh mạng của mình nữa! Ra đường bị chửi mắng thế nào vẫn phải im lặng chịu đựng! Vất vả đến bao nhiêu cũng không được phép bỏ cuộc! Chồng chị, chính chị cũng không đủ dũng khí để cùng anh ấy vượt qua mọi chuyện. Anh ấy đi suốt, không quan tâm được vợ con, chỉ vì vài câu mắng nhiếc của người khác mà chị đã bỏ cuộc. Bọn chị li hôn được gần 1 năm rồi!”

Tôi khi ấy còn tưởng rằng đó là do hai người họ không có phận nên không thể cùng nhau đi đến thiên trường địa cửu. Nhưng hiện tại ngẫm lại, chị Tâm nói không sai. Chỉ một chút cón con này mà tôi còn thấy tủi thân thì huống hồ. Tôi chấp nhận yêu anh nhưng sẽ không chấp nhận san sẻ anh với bất kì ai. Nhưng tôi tin bản thân mình đủ thông minh để làm hậu phương vững chắc cho anh xông pha nơi tiền tuyến.

Chúng tôi sẽ có một kết cục khác chị Tâm.

Tôi tin anh sẽ giữ lời hứa của mình!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

28: Chỉ có yêu thôi chưa đủ, phải có nghị lực thép mới có thể đi cùng anh đến suốt đời. Tôi không nên chưa rõ sự tình mà đã giận anh ấy. Vào lúc này cần một cái đầu sáng suốt và bình tĩnh. Bình tĩnh!

Tôi mơ màng tỉnh dậy, một giấc mộng lung đeo bám làm trí nhớ nặng nề. Cũng không rõ bản thân đã mơ gì nữa. Xung quanh vẫn tối om, không biết là ngày hay đêm. Bỗng dưng cảm thấy người nóng ran và đầu ê ẩm. Cảm nhận được từng giọt ướt đầm đang chảy dài trên mặt.

Bỗng dưng một bàn tay nào đó nhẹ nhàng vuốt lên trán, lên má. Hơi ấm quen thuộc khiến tôi không tự chủ được mà vội nắm lấy.

- Em tỉnh rồi à?

Là giọng của Nhật Nam. Khi ấy tôi mới an tâm mà thả lỏng người. Trong lòng không giấu nổi niềm vui mừng.

- Anh về rồi?

- Ủ! Mới được một lát! Mẹ em ra ngoài ăn tối rồi!

Anh vẫn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt tôi:

- Em sốt cao quá!

- Bác sĩ đã bảo trước rồi! Anh đừng lo!

- Anh... xin lỗi!

Tôi bỗng thấy chột dạ. Cái cảm giác trống trải lại ủa về bùa vậy lấy tâm hồn tôi. Tôi sợ bóng tối. Nhưng lúc này ngoài bóng tối, tôi chẳng còn thấy gì nữa!

Anh lặng im, chẳng biết đang làm gì. Lát sau tôi thấy trên cổ mình hơi lạnh.

- Anh đã đặt làm chiếc vòng này, đáng lẽ phải đeo cho em trước khi phẫu thuật. Nhưng vì mãi đến chiều nay mới hoàn thành.

Tôi quên đi cả cái nóng sốt trong người, đưa tay lên vân vê chiếc vòng, rất tò mò muốn được xem nó. Tuy không phải là lần đầu được tặng quà, nhưng tôi cảm thấy sợi dây chuyền này rất đặc biệt, đặc biệt nhất từ trước tới giờ. Vì nó là của Nhật Nam tặng, là do chính tay anh đeo cho, nó vô giá bởi những điều ấy. Hạnh phúc, thực sự phút giây này tôi mơ màng hiểu ra hạnh phúc nghĩa là gì. Chỉ tiếc rằng đôi mắt của tôi còn chưa được tháo băng, chưa được nhìn thấy món quà của anh. Nhưng dùng tay cảm nhận cũng mừng rỡ tưởng ra được đôi chút dù không rõ lắm.

- Nó hình gì vậy?

- Hình trái tim!

- Đơn giản như vậy sao? Em không tin!..... A! Trên này có chữ!

Anh nắm lấy tay tôi.

- Là hai chữ cái đầu tên của anh và em.

Hóa ra là như vậy. Nó đặc biệt chính là ở chỗ ấy. Nhưng tôi hiểu rằng anh không chỉ muốn tặng quà sinh nhật cho mình. Anh im lặng, nghe tiếng tim đập mạnh trong lồng ngực anh cũng đủ biết anh có điều khó nói.

- Anh lại đi nữa sao?

Anh chỉ khẽ ừ một tiếng.

- Không thể ở lại sao?

Vẫn là tiếng ừ mà tôi không mong muốn. Tôi thõng tay. Nếu lúc này có thể khóc một trận thì tốt quá. Nhưng nếu có thể thì đầu phải nằm đây.

- Anh... xin lỗi! Anh...

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến tai, tôi bất giác đưa tay quơ ra bên cạnh để túm lấy tay anh theo cảm tính.

Chẳng biết có phải đang khóc hay không nữa. Mắt xót vô cùng. Nhưng nắm được tay anh rồi, tôi không nghĩ nhiều đến vậy.

- Anh... có thể... đừng đi không?

- Anh... anh.... xin lỗi! Mẹ em... sắp lên rồi!

- Đừng! Em sợ tối! Em sợ một mình!

Nhưng có lẽ tình trạng của tôi hiện tại cũng không đủ sức để giữ chân anh. Anh cứ vậy lẳng lẳng bỏ đi.

Tay tôi rơi xuống khoảng không. Cứ như mình vừa bị bỏ rơi vậy. Cảm thấy tủi thân vô cùng. Anh ấy, Nhật Nam không cần tôi thật sao?

Có lẽ vào lúc cơ thể không tốt, người ta hay nghĩ lung tung, cũng dễ tủi thân. Tôi không cho phép bản thân mình tầm thường như thế, cũng không cho phép mình suy nghĩ lung tung. Chỉ đơn giản là Nhật Nam bận thôi. Anh ấy sẽ quay lại.

Nhưng ba ngày, bốn ngày sau đó anh cũng không đến...

Giám đốc hay tin tôi mổ mắt thì dắt theo mấy người đến hỏi thăm. Nghe giọng cũng đủ biết lo lắng cỡ nào. Tôi suýt còn nghĩ hóa ra anh và mẹ tôi là chị em thất lạc nữa cơ. Cũng cầu nhau, dặn dò chẳng kém mẹ là mấy.

-.....(Cái cậu cảnh sát kia đâu?)

Nhắc đến đây tôi lại thấy nặng lòng. Anh thậm chí còn không gọi điện cho tôi lấy một cuộc kể từ sau hôm ấy. Tôi cười cho qua chuyện.

-.....(Anh ấy bận!)

Tôi lảng sang chuyện khác, ở công ty cũng không thiếu chủ đề để bàn tán.

Khi mọi người ở cơ quan về hết, Đăng Anh có đến thăm tôi. Nghe cái giọng của cậu ấy đúng là bất thường. Chỉ hỏi thăm qua loa rồi lại ập a ập ứng. Tôi hỏi về Nhật Nam, cũng muốn biết anh ấy bận gì mà kì nghỉ cũng bị lôi đi làm, cậu ta bảo không biết. Giống như trả lời cho có vậy thôi. Chắc là do bản thân tôi đang bệnh nên trở nên đa nghi. Chưa được tháo băng, vẫn còn chẳng thấy gì nên sinh ra bất an đủ kiểu.

Người ốm hóa ra cũng không nhàn rồi, hết tiếp chuyện lại đến điện thoại. Là điện thoại của thần tượng, tôi dĩ nhiên là rất vui rồi!

- Sao không báo cho anh biết?

- Cũng không nghiêm trọng lắm đâu anh!

- Còn nói nữa sao! Anh không ra thăm em được! Em phải cố gắng tĩnh dưỡng đây.

Cũng chẳng có gì đặc biệt, anh cũng hỏi han qua loa rồi cúp máy. Chẳng hiểu sao thần tượng, cả Đăng Anh nữa đều rất kì lạ. Tôi phát hiện ra hình như họ sợ phải nói chuyện lâu với tôi thì phải.

Chiều nay sẽ được xuất viện, Đăng Anh tình nguyện làm tài xế đưa hai mẹ con về, tôi cũng rất vui vẻ nhận lời.

Trên đường đi, mẹ tôi vẫn không ngừng dặn dò đủ kiểu, hết dặn dò tôi lại quay qua hỏi Đăng Anh:

- Công việc của các cháu bận lắm sao?

Đăng Anh đang lái xe, nhìn qua gương chiếu hậu khẽ cười gượng. Tôi nhìn ra được nhưng lại không hiểu.

- Cũng tùy cô ạ!

- Thế Nhật Nam nó làm gì mà kì nghỉ phép cũng không thấy bóng dáng đâu thế?

Tôi vội ngắt lời:

- Mẹ! Anh ấy bận mà! Việc đột nhiên phát sinh!

- Bận gì mẹ chẳng biết! Nhưng bạn gái nằm viện mà bỏ băng như vậy thật không chấp nhận được.

Đúng là không thể chấp nhận được! Cảm giác vừa tủi thân lại vừa thấy cô đơn. Chỉ ít anh ấy cũng nên gọi cho tôi lấy một cuộc điện thoại, nhưng chẳng có. Thậm chí tôi gọi cho anh còn không được. Có lẽ chị Lâm nói đúng...!

Có lẽ con người tôi quá cố chấp, cũng có thể là quá tự cao tự đại cho rằng người khác cần mình chứ mình không cần đến họ. Vậy nên luôn luôn ở thế chủ động nhưng thực chất lại là bị động. Đúng vậy! Tôi sẽ không đến tìm Nhật Nam, cũng không gọi cho anh nữa. Anh ấy tự phải đến tìm tôi mà nhận lỗi. Đây không phải là giận hờn vô cớ, mà là muốn biết anh thực chất có nhớ đến tôi hay không?

Nhưng có lẽ bản thân tôi đã sai, khi mà một tuần tiếp theo vẫn không có động tĩnh gì. Tôi không đủ nhẫn nại để đợi thêm được nữa.

- Đăng Anh! Mấy hôm nay cậu có gặp Nhật Nam không?
- À! Ồ! Cái đó! Anh ấy... vẫn đến công ty....! Nhiều việc nên không đến gặp cậu được!
- Vậy thì..
- Có gì tớ gọi lại sau! Giờ tớ bận lắm! Vậy nhé!

Và thế là cậu ta nhanh chóng cúp máy. Tôi cảm thấy bất ổn vô cùng. Cũng chẳng hiểu sao lại có cảm giác không tốt đến như vậy. Rõ ràng là Đăng Anh có chuyện giấu tôi. Rõ ràng là vậy.

Không được! Đã vậy hôm nay tôi sẽ xin nghỉ nốt một buổi nữa, thân chinh đến nhà anh ấy xem sự thể ra sao?

Mẹ anh ra mở cửa. Cô ấy vẫn giữ cái nụ cười phúc hậu ấy, mời tôi vào nhà. Ngôi nhà thiết kế khá đơn giản nhưng trông lại vô cùng tao nhã, rộng và sang. Có vẻ như mọi người trong nhà đều có hứng thú với cây cảnh và chim cảnh.

- Cửa thằng Nam nó mang về cả đấy! Mua cây mua chim về rồi lại để cho cô chăm. Nhưng nhất định không cho bán. Cứ khoảng 1 tháng lại về thăm một lần.
- Cháu cũng chẳng biết anh ấy có sở thích này! Bố cháu cũng thế!
- Bố cháu đã về chưa? Ông ấy mới lên viện thăm cháu à?
- Vâng! Bố cháu về rồi ạ! Còn cửa hàng ở nhà nữa!
- Cô thấy như hiện tại lại tốt! Ít ra bố con cháu cũng có thể gần gũi nhau thêm một chút. Nghe mẹ cháu nói, cô cũng thương thay. Đứa trẻ này phải chịu nhiều thiệt thòi rồi.

Tôi vẫn về vật áo, vô cùng cảm kích sự quan tâm của mẹ anh.

- À! Cô ơi! Mấy ngày này anh Nam có về nhà không ạ?
- Chưa thấy nó về! Chẳng phải ở bệnh với cháu sao?
- À!.... Anh ấy mới đưa cháu xuất viện hôm qua.

Đúng là nói dối không tốt! Nhưng có lẽ là tôi nên làm như vậy vì linh cảm thấy anh ấy thực sự có gì đó không ổn.

Xế chiều, tôi mời Đăng Anh đi ăn, cũng là muốn ngó ý cảm ơn việc cậu ấy giúp hai mẹ con tôi xuất viện hôm trước. Chúng tôi gọi mấy món ăn cùng hai ly nước hoa quả. Đồ ăn ở đây khá ngon. Chúng tôi vừa ăn vừa hàn huyên mấy chuyện trước đây. Thực ra mà nói cả hai chẳng có tí kỉ niệm chung nào. Nhưng thấy cô chung và bạn bè chung thì có. Thao thao bất tuyệt đến nỗi vô ý làm đổ cả nước lên người cậu ấy.

- Áo cậu ướt mất rồi!
- Không sao đâu! Tớ bảo nhà vệ sinh một lát.

Ngay lúc bóng lưng cậu ấy khuất đi sau bức tường kia, tôi nhanh chóng lấy điện thoại của cậu ấy để trong cặp, tìm số của Nhật Nam. Đây số quen thuộc vốn đã thuộc nằm lòng.

“Anh có nhà không? Lát em qua”

Tin nhắn đến:

“Cậu sao thế? Anh đang ở bệnh xá mà!”

“À! Em quên! Vậy lát em qua!”

“Ừ!”

Dĩ nhiên là phải xóa sạch mọi tang chứng rồi làm như không có gì xảy ra. Là vậy! Anh ấy ở bệnh xá, nhưng sao lại phải giấu tôi vậy chứ? Bệnh nặng lắm sao? Hay là bị thương? Thế đấy! Lo lắng cho người ta vậy đấy, mà ngay đến cả một cuộc điện thoại người ta cũng không thêm gọi. Anh ấy đã như vậy hà tất phải quan tâm làm gì? Nhưng có trời mới cản được cái việc hình bóng anh cứ quẩn quanh trong trí óc. Giận thật rồi! Lần này là tôi giận thật! Mặc kệ anh ấy muốn làm gì ghi làm.

Nhưng ngẫm lại một lúc lại thấy có gì đó không ổn. Nhật Nam tuyệt đối không phải kiểu người vô tâm vô tính như vậy! Chị Lâm đã nhắc nhở rồi còn gì! Chỉ có yếu thôi chưa đủ, phải có nghị lực thép mới có thể đi cùng anh đến suốt đời. Tôi không nên chưa rõ sự tình mà đã giận anh ấy. Vào lúc này cần một cái đầu sáng suốt và bình tĩnh. Bình tĩnh!

- Muộn rồi! Tớ đưa cậu về!

Tôi lắc đầu vẫn rất bình thản nói với Đăng Anh:

- Không đâu! Cậu cứ về trước đi! Tớ còn qua công ty có chút việc!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

29: - Cậu có đủ tự tin để đối mặt với anh ấy không?

Tôi cười thản nhiên. Có lẽ là nụ cười lạnh nhất trong cuộc đời:

- Người không đủ tự tin là anh ấy! Tớ hà tất phải nghĩ nhiều làm gì?

- Cậu không mạnh mẽ đến vậy đâu!

- Đúng vậy! Nhưng cuộc sống luôn có ngoại lệ mà! Tớ bây giờ chuyện gì cũng dám!

Gió càng lúc càng lạnh, thổi vài lòng người những giá buốt miên man. Có lẽ vì tâm tình nặng nề mà cảnh vật trở nên sầu u u vô cùng. Chậm bước trên con phố, chẳng biết bản thân mình muốn đi đâu dù con tim đã xác định được điểm đến. Tôi hít một hơi thật sâu, thật dài. Cái giá buốt luồn vào mũi rồi xuống đến tận lồng ngực, khẽ nhắm mắt để thả lỏng người. Lôi điện thoại ra, tôi lục tìm số của chị Lâm.

- A lô! Thư à?

- Chị!

Tôi im lặng một hồi.

- Sao thế em? Có việc gì à?

Lúc này bản thân cần phải tỉnh táo hơn bao giờ hết.

- Dạ không! Chị... cho em địa chỉ cuae bệnh xá với ạ!

- Bệnh xá?

- À!... Một người bạn cũ của em bị thương đang điều trị. Mà em... muốn cậu ấy bất ngờ....

- À! Có nặng lắm không?

Tôi lại suy nghĩ một hồi. Đúng thế! Có nặng không? Không nặng sao phải giấu?

- Dạ có! Rất nặng!

Ghi nhớ địa chỉ chị vừa đọc, tôi vẫn chậm rãi bước đi. Con đường trở nên dài và hiu quạnh hơn bao giờ hết.

Cái cảm giác trong tôi lúc này có lẽ là sự tổn thương. Đúng! Là tổn thương! Chẳng lẽ bản thân tôi không đáng để người yêu tin tưởng. Chẳng lẽ tôi tầm thường vô dụng đến nỗi không thể cùng anh vượt qua mọi đau khổ bi ai. Chẳng lẽ anh thực chất không xem tôi là một... tri kỉ?

Tôi vốn dĩ xem thường kiểu con gái khóc lóc than vãn khi người yêu gặp chuyện. Thực tế như vậy chẳng giúp ích được gì, lại chỉ gây thêm phiền phức để người khác phải lo lắng. Chỉ ít cũng phải để người mình yêu được an tâm mà vượt qua trở ngại. Nhưng suy nghĩ là vậy, thực tế có làm được hay không lại là chuyện khác. Đã lựa chọn anh, tôi nhất định không được tầm thường như vậy.

Đường dài đến mấy cũng sẽ có điểm cuối. Lang thang một dạo trong sân bệnh xá, cũng chẳng biết mình nên làm gì tiếp theo nữa. Nhưng mẹ tôi từng nói rồi, trời phú cho tôi bản năng sắt đá. Dù là đau lòng đến mấy cũng không ảnh hưởng nhiều đến lí trí. Từng xem một vài bộ phim đến đoạn cảm động có thể khóc sụt sùi, nhưng khi chứng kiến thảm cảnh thực lại chẳng có tí cảm giác nào. Nhiều lúc tự hỏi có phải là do diễn viên đóng quá đạt chăng?

Tôi bình thản đi đến bàn hướng dẫn, nở một nụ cười thật tươi với nữ y tá.

- Xin hỏi có thể giúp gì được cho cô?

- Bạn của tôi... anh ấy tên... Đặng Nhật Nam. Cô có thể giúp tôi....

Nữ y tá ngắt lời:

- À! Người này là bệnh nhân đặc biệt mới nhập viện được hơn 1 tuần rồi!

Tôi vẫn thản nhiên đến mức chính bản thân cũng không thể tin nổi:

- Xin hỏi tại sao lại là bệnh nhân đặc biệt ạ?

- Anh ấy đang trong giai đoạn theo dõi vì nghi bị....

Mấy chữ phía sau ừ ừ theo tiếng gió rít phía bên ngoài cửa. Tôi vẫn không ngờ rằng mình có thể điềm nhiên cười chào nữ y tá rồi đi lên tầng hai.

Phòng 203! Là phòng 203! Đây rồi!

Tay đưa lên nắm vào tay vịn cửa, rồi lại buông xuống. Đưa lên rồi lại buông xuống! Lần thứ ba, lần thứ tư.

Hóa ra tôi không đủ dũng khí. Hóa ra tôi nhút nhát đến vậy. Vẫn là tự bản thân phải ép buộc thì mới có thể mở cửa. Nhưng bàn tay khác đã cầm chặt bàn tay phải của tôi đang nắm lấy tay vịn. Tôi bàng hoàng quay lại, ánh mắt đồng cảm của Đặng Anh đang nhìn chăm chăm lấy tôi. Mắt tôi bỗng chốc nhòe đi nhưng lại không có giọt lệ nào rơi được.

- Tôi muốn chắc chắn rằng cậu đã chuẩn bị tốt mọi thứ để bước vào trong.

Rồi không đợi tôi phản ứng gì, Đặng Anh kéo tay tôi chạy xuống dưới.

Hàng ghế lạnh lẽo càng chứng minh một điều rằng tôi không hề gặp ác mộng. Là thật. Tôi chưa ngủ! Tôi đang ở bệnh xá. Người tôi yêu vẫn đang ở trong căn phòng 203 trắng toát đầy mùi cồn y tế.

Tôi không khóc, cũng không thể mở miệng nói được gì.

- Ban này tớ đang trên đường về, nhận được tin nhắn của Nhật Nam. Anh ấy dặn tớ mang theo trà gừng đến. Tớ đoán được cậu đã biết mọi việc nên vội đến đây.

Tôi cố gắng phát ra từng âm thanh cứng nhắc trong cổ họng.

- Các cậu định giấu tớ đến bao giờ?

Đặng Anh thờ dãi nhìn tôi:

- Mãi mãi!

- Không tin tưởng bản lĩnh của tớ đến vậy sao?

- Là anh ấy không muốn cậu phải khổ tâm. Hoặc là mọi thứ vẫn sẽ như cũ, hoặc là trong lòng cậu anh ấy chỉ là một kẻ bội bạc không đáng để yêu.

Tôi cười chua chát nhìn vào khoảng không tĩnh lặng.

- Đúng vậy! Anh ấy đã suýt đạt được mục đích rồi! Nhưng bởi vì lòng tin của tớ dành cho anh ấy đã phá hỏng kế hoạch của các cậu.

- Anh Thu!...

- Cho tớ biết lí do vì sao anh ấy lại bị nghi ngờ mắc HIV!

Đặng Anh lại im lặng. Hai bàn tay đan chặt vào nhau cũng đủ biết cậu ấy khó xử nhường nào.

- Cậu không nói! Chẳng lẽ tớ không biết tự đi hỏi!

- Anh ấy... lần trước khi đi điều tra vụ án cũ trong một quán bar đã cãi trang làm dân chơi, trong lúc hỗn loạn không may tay bị thương, sau đó....

Cậu ấy dùng không nói làm tôi càng nóng lòng.

-..... sau đó đã bế một thanh niên bị mảnh chai đâm vài sau lưng lên xe cứu thương, máu của thanh niên đó dính vào vết thương tay của Nhật Nam. Vốn dĩ anh ấy đã định sẽ đến bệnh viện thăm cậu, nhưng khi nghe tin bác sĩ bảo thanh niên đó dương tính với HIV.....

Lại là một chuyện nực cười đến độ muốn tin cũng không thể tin nổi. Trên đời này hóa ra vẫn còn những người ngu ngốc tới mức đem mạng sống của mình ra làm bằng chứng thương cho người khác. Chẳng phải sao? Chẳng phải tôi đã yêu một người không dành riêng cho tôi hay sao? Chẳng phải anh ấy tình nguyện ôm uất ức vào mình để mọi người xung quanh được hạnh phúc sao?

- Cậu có đủ tự tin để đối mặt với anh ấy không?

Tôi cười thản nhiên. Có lẽ là nụ cười lạnh nhất trong cuộc đời:

- Người không đủ tự tin là anh ấy! Tôi hà tất phải nghĩ nhiều làm gì?

- Cậu không mạnh mẽ đến vậy đâu!

- Đúng vậy! Nhưng cuộc sống luôn có ngoại lệ mà! Tôi bây giờ chuyện gì cũng dám!

Từ phía dưới nhìn lên, đèn trong phòng anh vẫn đang sáng, có bóng người ngồi tựa đầu vào cửa sổ ngắm sao trời! Có phải anh đang nhớ đến lời hứa hôm ấy....

"- Em ước sau này sẽ không phải khóc một mình! Mỗi khi khóc hay đau buồn sẽ đều có anh ở bên!

-Sau này sẽ không như vậy nữa! Anh nhất định không để cho em cô độc như vậy nữa!

- Anh dám hứa không?

- Anh hứa! Anh không hoàn hảo được đến vậy, nhưng sẽ cố gắng hết sức!"

... Anh sẽ cố gắng hết sức! Thật không? Vì em anh sẽ cố gắng hết sức chứ? Vì em anh có dám nắm chặt tay hơn không? Anh có giữ được lời hứa ấy không? Vì em....

Cũng may Đăng Anh tới kịp lúc, nếu không chẳng biết sau khi vào đó một cách nông nổi, tôi sẽ làm gì tiếp theo nữa. Chỉ ít thì bây giờ tôi đã hoàn toàn sẵn sàng đối mặt rồi.

Chúng tôi đi lên tầng, dừng chân ở cửa phòng 203. Đèn vẫn chưa tắt, lâu lâu lại có tiếng bước chân qua lại. Anh vẫn chưa ngủ. Đăng Anh vỗ vai tôi trấn an tinh thần rồi từ từ vận tay cầm mở cửa.

- Cậu đến rồi à?

Đăng Anh không trả lời. Nhật Nam lại buồn bã hỏi thêm:

- Muốn vậy rồi sao không để mai hẵng đến?

Đăng Anh nhìn Nhật Nam thờ dãi một tiếng nghe đến ảo não rồi né qua một bên. Tôi đứng giữa cửa nhìn anh không một chút biểu cảm. Trong khi đó Nhật Nam đang sững người, hai mắt không hề dịch chuyển, cũng không chớp lấy một cái.

- Cậu ấy biết hết rồi!

Đăng Anh nhìn qua tôi, rồi lại nhìn qua Nhật Nam. Cả không gian tĩnh lặng ngột ngạt vô cùng. Nhưng tôi không có lỗi trong chuyện này, người có lỗi là anh ấy, anh ấy phải thấy khó xử mới đúng chứ không phải là tôi. Tôi nhìn anh, chút chua xót lại trào lên nơi lồng ngực, cảm giác như bị ai bóp mạnh vào cổ họng, ngay cả thở cũng khó. Vốn nghĩ bản thân có thể bình tĩnh đối diện như ban nãy, nhưng khi ấy là vì chút nông nổi, còn hiện tại thì khác, khoảng thời gian ngắn ngủi ngồi ở ghế đá khiến tôi trấn tĩnh hơn nhưng cũng mỏng lung hơn. Không biết nên hỏi anh như thế nào nữa đây. May mắn là ngay lúc này bản năng sắt đá phát huy tác dụng nên tôi không khóc, cũng không đỏ mắt rung rung mà nhìn anh. Tôi muốn chứng minh cho anh thấy tôi đủ mạnh mẽ để đi cùng anh, đủ bản lĩnh để làm hậu phương của anh.

Trông anh gầy hơn nhiều, khuôn mặt hốc hác, thêm cả hai mắt sâu thẳm có lẽ là vì mất ngủ, râu cũng mọc dài hơn rồi. Nếu không phải vì hình ảnh của anh ăn sâu vào tiềm thức, tôi cũng khó nhận ra đó là Nhật Nam.

Anh cứ đứng vậy, tay run run nắm chặt không nói gì. Tôi cũng lặng im, căn phòng sục lên mùi cồn y tế càng làm không gian thêm nặng nề. Cứ như vậy cũng không phải là cách, căn bản tôi thiếu nhẫn nại, không muốn tiếp tục trốn tránh nữa. Mọi chuyện cần phải quay về đúng quỹ đạo của nó.

Bước đến cầm lấy bàn tay đang run rẩy đỏ ửng của anh, tôi cảm nhận được sức ấm đang dần truyền qua lớp da lạnh băng của mình. Một sức ấm nhẹ nhàng cứ dần tỏa ra, khiến cho tôi ngay cả quên cũng không nổi. Muốn thu gọn tất cả vào trong mình, mà không, phải là muốn thu nhỏ mình vào lòng anh. Nhật Nam đứng bất động để mặc tay tôi lướt qua ôm chặt lấy thân hình rần rở. Tôi nghe được nhịp tim đập nhanh của anh, nghe được cả hơi thở nóng hổi phả vào tóc mình. Tôi nhướn chân lên, thắm thì vào tai anh:

- Anh càng trốn chạy, em sẽ càng đuổi theo. Em muốn anh phải có trách nhiệm với lời hứa của mình.

Giây phút ấy, anh mới đáp trả lại, ôm tôi thật chặt cứ như buông tay sẽ biến mất.

- Nhưng bây giờ anh... Anh không thể...!

- Sao chưa thử mà biết không thể?

- Anh... có thể sẽ bị....

- Bao nhiêu phần trăm?

Nhật Nam lại lặng im, càng siết chặt tay hơn.

Tôi lặp lại câu hỏi:

- Bao nhiêu phần trăm?

-.....90!

Tôi đứng thẳng nhìn vào mắt anh, đôi mắt đỏ hoe và yếu ớt này chưa từng xuất hiện trên khuôn mặt khả ái, đầy tự tin của chàng cảnh sát trẻ mà lần đầu tôi gặp. Trải qua một vài chuyện, con người ta sẽ phải thay đổi, chỉ có điều ấn tượng ban đầu mãi mãi không thể xóa đi. Cho dù anh bây giờ có ra sao đi nữa, thì trong tôi, anh vẫn mãi mãi giống như ngày hôm đó, cái ngày mà chúng tôi gặp nhau tại thành phố này, cái ngày mà chúng tôi.... trao cho nhau những ngọt ngào đầu tiên dù chỉ là.... sự cố.

- Vẫn còn 10%! Chúng ta vẫn có quyền hy vọng! Em không cho phép anh bỏ cuộc, vì em không thể thiếu anh!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

30: "Bạn em có một người chồng nước ngoài giàu có, còn em cũng được một anh giám đốc người Hàn giới thiệu theo đuổi. Bạn em được chồng tặng cho đủ thứ đồ xa xỉ, tối ngày ở bên cạnh chăm sóc, còn em vẫn phải một mình dù là chủ nhật hay ngày lễ. Em từ bỏ một đất nước giàu có, từ bỏ công việc còn đang phát lên như điều gặp gió, từ bỏ cả một tuổi thanh xuân thầm cảm mến một cậu bạn cùng trường, từ bỏ một người từng là động lực phấn đấu của em. Em từ bỏ tất cả chỉ để đi tìm anh, ở cạnh anh và yêu anh. Em cuối cùng vẫn là chọn anh, một thằng lính chẳng thể cho em những thứ em cần, một người không thể chăm sóc em chu đáo khi em ở viện, không thể đón em xuất viện trở về, một người đang đứng giữa ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết. Vậy thì anh có quyền gì mà từ bỏ em, làm tổn thương em chứ? Vì em... anh sẽ cố gắng! Vì em... anh nhất định phải cố gắng!"

- Mình chia tay đi!

Câu nói này cả cuộc đời cũng không bao giờ muốn nghe. Tôi tưởng rằng vốn dĩ đã thuyết phục được anh rồi, chẳng ngờ rằng hôm nay anh lại bỗng dưng nói ra bốn chữ đáng ghét này.

- Anh lại phát sốt sao?

Tôi cười, cứ cho là tự lừa dối bản thân đi chẳng nữa thì cái vẻ mặt dăm dăm khó nhìn của Nhật Nam lại khiến tôi không thể đùa cợt thêm nữa.

- Em nghĩ không phải nghe câu này từ miệng anh mới phải!

Nhật Nam trừng mắt, đáng sợ vô cùng, như một con mãnh thú nhìn mồi.

- Anh căn bản giờ đây là vô dụng rồi! Em còn phải níu kéo làm gì nữa! Anh nhìn thấy em, lại càng thấy bản thân mình hèn hạ. Anh không muốn, rất nhiều người dân ông vây quanh em, em lại ở đây với một kẻ đang phơi nhiễm HIV! Đối với anh là sự xỉ nhục! Em hiểu không?

Ai mà chẳng hiểu nước cờ này anh đi theo đường gì. Nhưng cái chiều kích tướng này chẳng có tí tác dụng nào đối với một người nổi tiếng cứng đầu như tôi. Đến mẹ tôi đã từng phải đầu hàng, tôi không tin lại không thể đánh bại được Nhật Nam.

- Phơi nhiễm không có gì là nhục nhã cả! Anh biết không? Chỉ có kẻ hèn nhát trốn chạy, không dám bỏ lòng tin vào cơ hội cuối cùng mới là nhục nhã.

- Vậy em nói đi! Ở cạnh anh em không sợ sao?

- Em sợ chứ! Sợ nhất là lúc anh trở tính đòi chia tay! Ai bảo em chọn anh chứ!

Nhật Nam lại hạ giọng, cũng chẳng hiểu nổi anh đang nghĩ cái quái gì trong đầu nữa?

- Bây giờ em hỏi hận chưa muộn đâu!

- Anh thấy ai lên thuyền rồi giữa đường đi lại nhảy xuống chưa? Nhảy xuống là chết đuối đấy! Em không muốn. Dù thuyền không có mái che mưa chắn nắng vẫn phải tiếp tục ở lại.

- Xem như anh xin em! Để lại cho anh chút tự trọng cuối cùng được không?

Anh lại gắt to hơn! Nhưng tôi thông thả ngồi xuống, lấy trái cây trong tủ ra gọt.

- Anh muốn thả em xuống biển sao? Lạnh lắm đấy! Em không biết bơi!

Bề ngoài bình tĩnh là vậy nhưng trong lòng rối vô cùng. Tôi cảm thấy nặng nề, cả không gian sầm tối lại. Dù biết là anh không tình nhưng vẫn cứ cảm thấy tủi thân. Tại sao anh cứ phải nhất quyết tự làm tổn thương bản thân như vậy. Tôi giận vì anh ích kỉ tự ôm đau khổ vào mình. Trong lúc không chú ý, không may lưỡi dao sắc cửa vào tay làm chảy máu. Tôi giật mình theo phản xạ vứt con dao xuống ôm lấy tay. Đang lúng túng thì Tae Sung ở đâu chạy vào cầm lấy tay tôi, nhẹ nhàng dùng khăn tay của anh băng lại cầm máu. Bóng lưng của Tae Sung che đi tầm nhìn về phía Nhật Nam. Tôi giữ lấy chiếc khăn cổ định trên đầu ngón tay:

-.....(Cảm ơn anh!)

-.....(Sao lại bắt cần vậy chứ?)

-.....(Vết thương nhỏ thôi! Không sao đâu? Điện thoại của ai mà anh nghe lâu thế?)

-.....(À! Bên ngân hàng Lục Đồng!)

Tôi quả thực là cảm kích Tae Sung vô cùng về việc anh đến thăm Nhật Nam. Dù chẳng hỏi được gì nhiều nhưng cũng là tấm chân tình người ta đối với tôi, đối với Nhật Nam.

-.....(Anh ở đây cả buổi sáng rồi, nên quay về công ty đi!)

Tae Sung cũng không có ý kiến gì. Quay lại xách cặp, gật đầu chào Nhật Nam rồi rời đi. Tôi vẫn ngồi gọt hoa quả.

- Sao không đi cùng anh ta?

- Bạn trai em đang ở đây mà!

Ai đó vừa đuổi tôi đi giờ lại giờ giọng ghen tuông đó sao? Thật là không tin nổi! Nhật Nam tiếp lời:

- Anh ấy đối với em tốt như vậy! Lại không.... như anh! Em nên trân trọng!

Tôi tỏ vẻ bất ngờ nhìn anh:

- Ôa! Anh đang mai mối người yêu của mình với tình địch sao?

- Anh ấy hợp với em hơn?

- Quyết định là ở em! Sao anh biết hợp hay không hợp chứ?

Chiến tranh nóng rồi lại chiến tranh lạnh, kết quả là tôi vẫn thắng vì anh không đủ bản lĩnh để vòng vo tam quốc với đối thủ nặng kí như tôi, ngoan ngoãn há miệng để tôi đút trái cây. Cứ một miếng lại hai miếng..... Trông anh lúc này ngoan hơn rồi. Cũng gọi là biết nghe lời. Rất có thể lại đang âm mưu gì nữa.

Bác sĩ vào tiêm thuốc cho anh. Một lát sau Nhật Nam ngủ thiếp đi. Tôi ngồi ở ghế tra đi tra lại cụm từ "phơi nhiễm HIV". Vẫn như lời bác sĩ nói, phải qua hơn một tháng, làm xét nghiệm máu lại mới biết được kết quả chuẩn xác. Thở dài ảo não cũng chẳng ích gì. Điều quan trọng bây giờ là tinh thần phải thật tốt để chiến đấu với cái tính thất thường của anh. Kì thực ai mà chẳng sợ cái bệnh thế kỉ này. Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc người đó là người yêu mình, thì sợ thế nào cũng rất nhanh sẽ quên đi. Thậm chí chẳng còn để ý đến việc phải giữ khoảng cách như thế nào nữa.

Đắp chăn cho anh thật cẩn thận rồi mới đi ra ngoài hít thở không khí trong lành. Nhưng có trong lành đến mấy thì cũng bị ám bởi mùi thuốc nồng nặc. Tôi đi đến ngồi ở hàng ghế trong sảnh lớn, gần với bàn hướng dẫn. Máy cô y tá đang bành bịu tìm kiếm gì đó, khác hẳn với tư thế thanh thoi của tôi.

Chẳng biết anh Minh Quân từ lúc nài đã ngồi xuống ở bên cạnh.

- Sao ừ rừ vậy?

Tôi giật mình quay lại:

- Dọa chết em mất!

- Sao? Mất tinh thần chiến đấu thế này cơ à?

- Đâu có! Giờ này mà không giữ phong độ chẳng phải em bị đuổi khỏi trận đấu không thương tiếc hay sao?

Hai tay đan vào nhau, anh Minh Quân thở dài.

- Thực ra sự cố này là nguy cơ của rất nhiều người làm trong ngành như bọn anh! Tránh không được!

- Em biết!

- Nhưng vẫn phải xem hậu phương các em có đủ dũng cảm để xông pha cùng tiền tuyến hay không thôi?

- Vậy thì có lẽ em đáng được tán dương chứ?

Tôi và anh cười. Chỉ ít cũng vui đi bớt tâm tư nặng trĩu trong lòng. Dù sao có lo lắng đến mấy cũng không được. Chuyện gì đến sẽ đến thôi. Lo lắng chỉ tổn làm phí đi thời gian tươi đẹp hiếm hoi của cuộc đời.

- Em chính là may mắn trong cuộc đời của Nhật Nam đấy Thư à!

Tôi ảo não:

- Nhưng anh ấy đang cự tuyệt may mắn kia!

- Đó là vì cậu ấy quá yêu em thôi!

Chúng tôi lại lặng im thả mình vào những suy nghĩ riêng. Dù thế nào đi nữa thì Minh Quân cũng từng trải qua những rối rắm tương tự như thế này, anh ấy có đủ kinh nghiệm để tin tưởng vào số mệnh. Quả không hổ là thần tượng của Anh Thư này.

Khi chúng tôi vào phòng, Nhật Nam vẫn chưa dậy. Đôi lông mày đen đen chốc chốc sẽ nhíu lại, trán lấm tấm mồ hôi. Tay lại bất giác nắm chặt đến nỗi đỏ ửng cả lên.

Anh Minh Quân đặt lưng quả xuống bàn, đưa tay vuốt tóc Nhật Nam.

- Nó bây giờ không chỉ khủng hoảng về sức khỏe mà còn cả tâm lý nữa. Rất dễ cáu gắt. Nhưng anh tin em đủ bản lĩnh để vượt qua mấy chuyện này.

Đúng vậy! Giờ tôi lại nhớ đến lời chị Tâm nói lần trước. Ngăn lại mới thấy, yêu được anh tức là yêu được cuộc sống của anh, đủ bản lĩnh để giải quyết mọi chuyện... một mình.

- "Nhật Nam à! Khó khăn lắm chúng ta mới có thể tìm thấy nhau giữa biển người mênh mông này, vì một tí gian khó mà buông tay chẳng phải là quá dễ dàng sao? Em sẽ không vì bất cứ lí do gì mà để mất anh, cũng sẽ không để anh rời xa em nửa bước. Không biết rằng chúng ta sau bao nhiêu lần tình cờ gặp lại có thể thành đôi, cuộc sống cứ đẩy đưa để anh lại gần em từng chút, từng chút một. Để rồi bây giờ em quen việc được nhìn thấy anh, được nắm tay anh mỗi ngày rồi. Em chẳng cần biết, cũng chẳng quan tâm cái gì mà phơi nhiễm hay HIV, em chỉ quan tâm anh thôi. Hoặc là có anh ở bên, hoặc là em sẽ ở vậy nhớ nhung anh cả đời. Em cho anh chọn đấy! "

Anh Minh Quân cười:

- Em nói lúc nó ngủ say thì ích gì chứ?

- Chỉ cần anh ấy cảm nhận được là tốt rồi!

Tôi đã đứng. Rõ ràng là anh ấy vì cảm nhận được những điều ấy nên mới khóc. Nước mắt còn nóng hổi, đang lăn xuống hai bên thái dương.

Tôi đưa tay gạt đi. Càng gạt lại càng rơi. Từng giọt lớn cứ không ngừng trào ra.

Anh Minh Quân lặng người đứng cạnh nhìn vào đôi tay run rẩy của Nhật Nam đang nắm lấy tay tôi, giữ nguyên trên khuôn mặt đầm ướt của anh. Mắt anh vẫn nhắm chặt, đôi môi trắng bợt khê mấp máy.

- Là anh sai! Anh đã phụ lòng em! Là anh sai! Bạn em có một người chồng nước ngoài giàu có, còn em cũng được một anh giám đốc người Hàn giới thiệu theo đuổi. Bạn em được chồng tặng cho đủ thứ đồ xa xỉ, tối ngày ở bên cạnh chăm sóc, còn em vẫn phải một mình dù là chủ nhật hay ngày lễ. Em từ bỏ một đất nước giàu có, từ bỏ công việc còn đang phát lên như điều gặp gió, từ bỏ cả một tuổi thanh xuân đắm chìm vào một cậu bạn cùng trường, từ bỏ một người từng là động lực phấn đấu của em. Em từ bỏ tất cả chỉ để đi tìm anh, ở cạnh anh và yêu anh. Em cuối cùng vẫn là chọn anh, một thằng lính chẳng thể cho em những thứ em cần, một người không thể chăm sóc em chu đáo khi em ở viện, không thể đón em xuất viện trở về, một người đang đứng giữa ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết. Vậy thì anh có quyền gì mà từ bỏ em, làm tổn thương em chứ? Vì em... anh sẽ cố gắng! Vì em... anh nhất định phải cố gắng!

Giây phút ấy tôi không cảm lòng được mà nức nở. Bao nhiêu uất ức bấy lâu cứ như trào ra hết. Khóc được quả là tốt, tâm tình tốt, tâm trí cũng tốt:

- Chỉ cần anh không buông tay em, em vĩnh viễn ở bên cạnh anh! Nhật Nam à! Chúng ta cùng nhau vượt qua có được không? Em sẽ cùng anh đối mặt!

Nhật Nam là vậy. Đứng trước tình cảm của mình lại trở nên nhút nhát vô cùng. Khi này anh mới mở mắt để nhìn tôi. Tôi bất giác ôm chặt lấy tôi, ôm chặt lấy từng khí của anh. Tôi tin, tình yêu của chúng tôi sẽ vượt qua mọi rào cản.

Giờ này, vì sao mẹ biết chuyện anh bị phơi nhiễm cũng không còn quan trọng nữa, tôi cũng không lo sợ thái độ gay gắt phản đối của mẹ hôm qua nữa. Chẳng phải ngay cả Tae Sung cũng vô tình biết được dù tôi không hề nói đó sao? Trên đời này chẳng có gì là giấu được mãi. Chuyện của Nhật Nam cũng không phải là đáng xấu hổ, anh ấy căn bản là vì nhiệm vụ mà gặp nạn. Chỉ cần bấy nhiêu lí do ấy thôi cũng đủ để thắng mẹ tôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

“Ừm! Vậy thích, ngưỡng mộ và yêu cũng khác nhau chứ! Với Đăng Anh là thích, với anh Minh Quân là ngưỡng mộ, còn với anh là yêu. Trước đây em cũng từng nghĩ rằng yêu Đăng Anh, cũng từng tưởng rằng yêu thần tượng. Nhưng xúc cảm dành cho họ lại không hề sâu đậm, không gấp cũng không nhớ, cũng không cảm thấy tò mò về cuộc sống của họ. Chỉ đơn giản là để ý đặc biệt tới họ giữa rất nhiều người. Nhưng anh thì khác. Em muốn gặp anh, muốn biết tất cả mọi thứ về anh, tò mò không biết anh đang làm gì trong khi em lại nghĩ đến anh, thắc mắc rằng em trong anh sẽ như thế nào!”

Đã bao giờ bạn nhìn trộm người yêu mình chưa? Có lẽ sẽ giải đáp được phần nào thắc mắc về đời sống nội tâm của người đó đấy! Cứ thử một lần đi!

Chưa bao giờ tôi lại ngắm anh nghiêm túc thế này. Chàng trai hiền ngang, lí trí và nhanh nhẹn tôi từng biết không ngờ cũng có lúc trầm lắng xa xăm đến vậy. Trông anh gầy đi trông thấy, ngày nào cũng phải tiêm đều đặn, cánh tay xuất hiện thêm vài vết thâm rồi. Anh từng nói với tôi, đánh nhau trầy xước đầy mình, đạn sượt vào da thịt anh cũng không sợ, nhưng lại sợ cái kim tiêm bé xíu. Tôi khi ấy ôm bụng cười lăn lộn. Òa! Không ngờ thật đấy! Điểm yếu của một người như anh lại là cái tầm thường với tôi. Tôi kiêu hãnh vì hơn Nhật Nam ở chỗ ấy.

Bộ đồ bệnh nhân trắng trên người anh cũng trở nên rộng hơn khi trước một chút rồi. Gió nhẹ thổi làm tà áo bay khẽ. Anh ngồi dựa lưng vào tường, nhìn ra phía bên ngoài. Chẳng phải lí trí có sắt đá đến mấy thì vẫn không thắng được trái tim sao. Đây là do lâu nay anh vẫn cố giấu đi nên nhìn không ra thôi. Tóc khế rũ xuống trán vài lọn nhỏ, càng lộ ra cái vẻ sầu não khi mày cau lại. Tôi hiểu anh lo gì, nghĩ gì. Cũng biết bản thân ở cạnh anh lại càng tăng thêm gánh nặng cho anh. Nhưng biết sao bây giờ? Ai bảo tôi yêu anh làm gì? Ai bảo anh yêu tôi làm gì? Có duyên mới gặp được nhau, có tu mới đời mới có thể bên nhau, chẳng phải sao?

Nếu không bị phát hiện có lẽ tôi vẫn còn thẩn thờ nhìn anh mà không có ý định rời đi nữa.

- Sao em không vào đi?
- Đang nhìn trộm anh mà?
- Chẳng lẽ anh keo kiệt tới mức phải để em đi trộm?
- Chẳng phải đồ trộm được thưởng rất quý sao? Đó là lí do vì sao anh không bao giờ thất nghiệp!

Anh kéo tay tôi ngồi xuống bên cạnh giường:

- Thời gian này vất vả cho em rồi!

Tôi nắm chặt lấy tay anh, bàn tay thô ráp có vài vết sẹo mờ.

- Vậy nên em quyết tâm sẽ chờ để anh đền đáp!
- Đúng là đồ toan tính mà!
- Đâu thể cho không được! Nói xem! Em đi làm để kiếm cơm! Giờ lại vì anh mà bỏ bê, sau này anh phải nuôi em bù chứ!

Nhật Nam thờ dài, lại xa xăm nhìn vào mắt tôi:

- Ngộ nhờ....

Tôi ngắt lời, biết trước anh nhất định lại nghĩ đến chuyện không hay:

- Anh tính quýt sao? Em sẽ bám lấy đời cho bằng được!

Không phải là con người ta không muốn cố gắng, mà là vì không có hi vọng để cố gắng. Tôi biết trong suy nghĩ của Nhật Nam, phần thắng anh nắm được còn nhỏ hơn cả hạt bụi, cứ xem như lí do để anh miễn cưỡng đặt niềm tin là tôi đi, tôi cũng sẽ tận dụng đến cùng.

Ngày mai tôi phải vào Nam cùng Tae Sung để kiểm tra chi nhánh trong đó. Đăng lễ đã từ chối nhưng anh ấy vẫn nài đi cho bằng được. Xem ra thù Tae Sung nói cũng có lí đúng. Dù gì anh ấy cũng lo cho sức khỏe của tôi, muốn tôi đi giải khát lấy vài hôm. Nhưng khi thực giờ Nhật Nam đang ở đây, tôi cũng chẳng có tâm trạng nào nữa. Cảm thấy Tae Sung giúp đỡ mình nhiều, cũng là có ý tốt, nên không từ chối nổi.

- Mai em vào trong Nam!

Nhật Nam khựng lại, đôi mắt anh bấy giờ ánh lên tia buồn. Tôi thấy được cả cái vô vọng bên trong nữa. Hay là anh nghĩ tôi không quay về? Hay là anh sợ ...

Tôi cười trừ trấn an:

- Em chỉ đi 2 ngày thôi! Phiên dịch cho giám đốc 2 ngày anh ấy làm việc với chủ chi nhánh thôi! Em sẽ về ngay sau khi công việc kết thúc.

Anh tỏ vẻ khó hiểu, nheo mắt nhìn tôi:

- Tae Sung sao? Em đi phiên dịch cho anh ta?

- Ừm! Sao thế!

Nhật Nam ngẫm nghĩ gì đó rồi lại khẽ lắc đầu:

- Không có gì!

Nhưng tôi vẫn không yên tâm về anh cho lắm! Dù sao thì anh cũng đang là bệnh nhân mà.

- Hai hôm tới em đã nhờ Lam đến chăm anh rồi!

- Không cần đâu!

- Em không yên tâm!

- Anh đâu phải ốm nặng! Vẫn tự chăm mình được mà!

Tôi thở dài.

- Còn không nặng sao? Anh đã không cho bác gái biết là không phải rồi! Để Lam đến chăm anh chỉ 2 hôm thôi!

Nói thế nào anh vẫn cứ ương bướng không chịu.

- Anh sợ cô ấy hiểu nhầm sao?

- Anh không muốn gieo rắc thêm bất kì điều gì vào tâm trí của Lam nữa. Và lại lúc này, nên để anh một mình khi không có em thì tốt hơn!

Hết cách thật rồi! Kẻ ương ngạnh gặp phải tên cứng đầu, tôi đành chấp thuận. Nhưng vẫn muốn trêu anh thêm chút nữa:

- Hay là để Đăng Anh đến! Em thấy cậu ta không tồi!

- Anh yêu em rồi đấy!

- Anh Minh Quân thì em lại càng tin tưởng!

- Này này! Anh nói là anh yêu em rồi đấy!

Tôi ôm bụng cười sặc sụa. Nhật Nam nguýt một cái rồi lại véo má tôi.

Anh ngay sau đó lại nghiêm túc hỏi:

- Anh Thư! Trước đây em từng có cảm tình với Đăng Anh à?

- Anh ghen không?

- Còn tùy vào câu trả lời của em! Cả anh Minh Quân nữa! Anh cũng muốn biết!

- Vậy anh nói xem ý nghĩ của hồng đỏ và hồng vàng có giống nhau không?

- Đỏ là yêu thương! Nhưng hồng đỏ là tình yêu sâu đậm, còn hồng vàng là tạm biệt và chúc phúc!

- Ừm! Vậy thích, ngưỡng mộ và yêu cũng khác nhau chứ! Với Đăng Anh là thích, với anh Minh Quân là ngưỡng mộ, còn với anh là yêu. Trước đây em

cũng từng nghĩ rằng yêu Đặng Anh, cũng từng tưởng rằng yêu thần tượng. Nhưng xúc cảm dành cho họ lại không hề sâu đậm, không gấp cũng không nhớ, cũng không cảm thấy tò mò về cuộc sống của họ. Chỉ đơn giản là đề ý đặc biệt tới họ giữa rất nhiều người. Nhưng anh thì khác. Em muốn gặp anh, muốn biết tất cả mọi thứ về anh, tò mò không biết anh đang làm gì trong khi em lại nghĩ đến anh, thắc mắc rằng em trong anh sẽ như thế nào!

- Chà! Vậy thì anh không có cơ hội để ghen rồi! Tae Sung thì sao?

- Anh có ý hỏi riêng về Tae Sung?

Nhật Nam gật đầu không có ý kiến gì.

- Là một người bạn, một người bạn đã giúp đỡ em rất nhiều. Một người bạn hiểu em hơn bất kì ai.

- Nhưng anh ta có ý với em!

- Em biết! Đó là quyền của anh ấy em không can thiệp!

Tôi hiểu anh đang lo lắng điều gì. Nhưng anh lo thừa mất rồi! Nếu tôi mà định thay lòng thì có lẽ đã không chờ được tới ngày gặp anh mất rồi.

Chẳng phải mình Nhật Nam, ngay cả mẹ tôi cũng rất ngạc nhiên khi biết tôi vào Nam làm phiên dịch cho giám đốc. Nhưng cả hai người lại chẳng nói gì thêm. Đúng là kì lạ thật.

- Nhật Nam sao rồi?

- Chắc anh ấy cũng sắp có kết quả xét nghiệm rồi! Nhờ ơn mẹ không để lộ cho gia đình anh ấy biết.

Mẹ cúi đầu tôi nhẹ mồm cái:

- Cô giỏi rồi! Gan to hơn trời!

- Ai bảo con là con mẹ chứ?

Nếu là mẹ, chắc chắn mẹ cũng sẽ làm vậy, năm đó dù ông bà kịch liệt phản đối, mẹ vẫn một mực lấy bố hay sao. Dù kết quả không phải màu hồng nhưng chỉ ít thì họ cũng từng có một quãng thời gian đầy ngọt ngào.

Dĩ nhiên chúng tôi sẽ có một kết cục khác, chắc chắn là vậy. Tôi linh cảm được một hạnh phúc không xa.

Mẹ tôi ngồi không yên lại quay qua hỏi:

- Này! Cái cậu giám đốc đó vẫn đang theo đuổi con sao?

Tôi vừa uống nước vừa lắc đầu:

- Không! Anh ấy bỏ cuộc rồi!

- Mẹ thấy cậu ta cũng rất tốt đây chứ...

- Mẹ! Bố con cũng đâu có tốt! Tại sao năm đó mẹ lại chọn bố! Nhiều người theo đuổi mẹ vậy còn gì!

- Không giống nhau! Là HIV đấy! Không đùa được đâu!

- Con biết! Nhưng con giống mẹ! Biết làm sao bây giờ? Hơn nữa con tin đây chỉ là một thử thách nhỏ thôi, chỉ cần qua đi, mọi thứ sẽ tươi đẹp!

Mẹ lại thờ dài! Cái âm thanh ấy tôi nghe đến quen cả tai. Trước đây là vì bố, rồi lại vì người đàn ông kia, giờ này lại vì tôi. Tôi thực sự chẳng muốn nghe nó từ mẹ nữa.

Chuyến công tác bắt đầu, tôi chẳng mang nhiều đồ ngoài một chiếc ba li nhỏ. Tae Sung xách giùm nên khá thoải mái mà chạy nhảy. Đúng là đi ra ngoài thoải mái thật, chỉ ít cũng tỉnh táo thêm vài phần.

Ngày đầu kết thúc, tôi nhận được điện thoại của Nhật Nam. Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp anh ở viện mắt, anh chủ động gọi đến.

Tiếng nói ở đầu dây bên kia gấp gấp vô cùng:

- Nghe anh nói này, giám đốc của các em, anh ấy biết tiếng Việt! Còn nữa, anh ấy không đơn giản như chúng ta biết trước đây đâu!

Tôi cười khàn khạch:

- Anh nói gì thế! Lại mắc bệnh nghề nghiệp sao?

- Thật đấy! Anh không đùa đâu!

- Em quen anh ấy đến nay là 7 năm rồi đấy! Chẳng lẽ em không biết?

Giọng anh nghe có vẻ rất khản, nhưng chắc là do nhầm lẫn gì đấy?

- Sao em ngạc thế? Con người rất giỏi ngụy biện, em....

- Đủ rồi! Chẳng nhẽ anh không muốn em đi cùng Tae Sung nên vậy sao?

- Không! Anh....

- Nếu như tiếp tục nói việc này nữa, em cúp máy đây!

- Anh Thur.....

Tôi tắt máy bỏ vào ngăn kéo. Tôi lại chưa từng nghĩ sẽ giận anh vì chuyện này, vì không nghĩ Nhật Nam lại có tính xấu như vậy. Đúng là rất đáng giận! Nhưng chắc là do anh đang tâm trạng không tốt nên mới như vậy! Khi có quá nhiều điều đáng sợ vây quanh, theo phản xạ ta thường đề phòng tất cả không phải sao? Có lẽ Nhật Nam cũng là do suy nghĩ quá nhiều thôi.

Đáng lẽ ra khi này tôi không nên nặng lời với anh như thế! Dù sao anh cũng đang là bệnh nhân mà. Đợi lát nữa trong lòng người người sẽ gọi lại cho anh.

Nhưng chưa kịp gọi thù tin nhắn đến:

“Anh xin lỗi! Là anh không đúng!”

“Em không giận anh! Lúc này không tránh khỏi việc anh nghĩ ngợi linh tinh!”

“Chỉ cần em mau về là được!”

“Một ngày nữa thôi, em sẽ ở cạnh anh! Đợi em!”

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

"Bánh chín, hai đứa mang hai cặp giò dầm bông trong tù với sáu cặp bánh qua biểu bố mẹ Nhật Nam. Qua năm phải tính đến chuyện kết hôn đi là vừa!"

Hà Nội những ngày cuối năm lạnh vô cùng. Lâu lâu lại có thêm vài đợt mưa phùn nhẹ bay. Hoa đào đua sắc trên các vỉa hè, người đi lại nhộn nhịp vô cùng. Dù là vội vã đến mấy cũng phải nán lại một chút để ngắm nhìn khung cảnh ấy.

Tôi như lạc lõng giữa ngàn yêu thương, khi người ta có đôi có cặp, ai nấy đều trông rất hạnh phúc, còn mình lại đứng đây với ngàn mối lo lắng.

- Còn thiếu những gì nữa mẹ?

- Xem nào...! Mua lá dong gói bánh! Đúng rồi!

Cái bóng dáng của mẹ lại lẫn vào trong đám đông, lát sau mới len ra được. Tay cầm hai bó lá to tướng. Tôi lật đật xách túi lớn túi bé chạy theo:

- Một mình mẹ gói hết chỗ này sao?

- Cô thương mẹ sao không dẫn anh nào về giúp?

- Con không biết gói đâu! À! Có lẽ Nhật Nam biết....

Nói đến đây hai mẹ con không ai bảo ai cùng nhau lặng đi. Có vẻ tôi lại lỡ lời gọi vào nỗi lo lắng của mình, của cả mẹ nữa.

Có tiếng còi xe lại gần, tôi quay đầu lại, cửa kính xe dần kéo xuống:

-.....(Anh gói giúp được không?)

Tôi ngạc nhiên. Rõ ràng là Tae Sung. Sao anh ấy lại..... Rõ ràng ban nãy mẹ con tôi đâu có nói chuyện bằng tiếng Hàn nhỉ?

Tôi nghi hoặc nhìn anh. Anh cười xuề xòa:

-.....(Sao thế? Anh thấy bó lá lớn thế chắc là gói bánh chưng đúng không?)

À! Ra là vậy! Tôi lại còn tưởng!

-.....(Anh cũng biết bánh chưng sao?)

-.....(Dĩ nhiên! Muốn thành công ở thị trường nào trước hết phải hiểu nó chứ! Anh có tìm hiểu kĩ về Việt Nam rồi đấy!)

Tôi cười, lùi lại một bước. Tae Sung xuống xe, xách giùm tôi một ít đồ. Mẹ tôi chỉ nhìn anh, thờ dài nãy nẽ rồi quay đi.

Dọc đường đi, anh hỏi tôi rất nhiều thứ. Bất kể cái gì ở trên phố lạ lắm anh đều tò mò. Tôi lại có cảm giác dạo này Tae Sung yêu đời đến lạ. Anh ấy so với việc thất tình thật không giống chút nào.

-.....(Anh đang yêu đúng không?)

Anh ngơ ngác nhìn tôi:

-.....(Giống lắm sao?)

Có vẻ là vậy rồi. Với chút kinh nghiệm từng trải tôi dám khẳng định là vậy. Cũng rất tò mò xem người đó là ai nhưng lại không muốn hỏi. Vì dù là ai đi nữa, có thể xóa đi hình ảnh của tôi trong anh suốt mấy năm vừa rồi cũng là rất tốt.

Đưa mẹ về nhà là phải quay lại công ty ngay. Cuối năm việc bận bù đầu, đã vậy dạo này anh Tae Sung lại rất hay vắng mặt ở công ty. Cuối buổi hôm nay tôi vẫn sẽ đến thăm Nhật Nam như thường lệ. Mấy bác sỹ ở bệnh viện, cả chị Lâm cũng khuyên tôi nên ít tiếp xúc với anh để tránh sự cố không may, nhưng có tránh cũng chẳng được. Sống chết đã có trời định. Nếu đã không thể tiếp tục sống thì dù trốn trong lòng kính cũng không thoát khỏi tử thần. Bởi vậy tôi đến một chút cũng không thấy sợ.

Cuối buổi làm trời cũng tối. Vì là mùa đông nên mới hơn 7 giờ đã đen kịt, đèn trong phố lại sáng. Vừa khi gom lại xấp giấy tờ trên bàn, có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào, tôi ngẩng mặt lên nhìn, hóa ra Đăng Anh đang đứng trước cửa.

- Cậu nên nghỉ ngơi nhiều một chút thay vì tham công tiếc việc như thế.

- Cậu đến khi nào vậy?

- Không mời tớ vào sao?

- Còn cần phải khách sáo thế làm gì!

Đăng Anh chậm rãi đi vào, vẫn cứ nhìn tôi đắm chiêu.

Cậu ta thờ dài nãy nẽ, đến trước bàn tùy ý cầm một tờ giấy lên xem.

- Hôm nay có kết quả cậu biết chứ?

Tôi giật mình, ngạc nhiên vẫn không chắc rằng mình đã nghe chuẩn.

- Có kết quả? Thật sao?

Đăng Anh gật đầu. Nét mặt cậu ta trông rất khó hiểu. Cứ như là hậu quả của một mớ hỗn độn trong suy nghĩ vậy.

Đúng là tin này không khỏi khiến người ta vui, chờ đợi hơn mấy tháng nay cuối cùng cũng đến ngày này. Nhưng tôi lại bất an vô cùng. Cái thứ suy nghĩ thiem cận kia lại đeo bám lấy đầu óc. Có kết quả? Hoặc là bình an, hoặc là chấm dứt mọi hy vọng tại đây. Dù có đến mấy cũng không thể thoát ra khỏi nó. Tay bắt giác run lên làm rơi mớ giấy tờ xuống bàn.

- Nếu kết quả không được tốt..... Cậu định thế nào?

Tôi hít một hơi thật sâu để biết rằng mình vẫn còn thở, nhưng con mắt mỗi một lại chỉ biết đắm chìm vào khoảng mông lung nặng nề.

- Tớ.... Vẫn sẽ cứ như vậy thôi!

Đăng Anh khó hiểu nhìn tôi.

- Tớ không đến nổi đắc thắng mà chắc chắn phần thắng là 100%. Tớ cũng lường trước rồi!

- Vậy cậu vẫn sẽ tiếp tục với anh ta?

- Thế thì đã sao? Tớ cũng chẳng biết bản thân mình sẽ ra sao nếu không có anh. Cứ cho như là tớ ở bên cạnh chỉ khiến anh ấy thêm dày vò, nhưng tớ vẫn muốn tớ là một trong những lí do để anh ấy vui vẻ trong suốt quãng thời gian còn lại. Tớ muốn để lại những kỉ ức đẹp đẽ nhất trong cuộc đời của anh, của cả tớ nữa.

Đăng Anh cười chua chát nhìn tôi cứ như có sự thể không may đã diễn ra và cậu ta biết tất cả.

- Cậu biết không? Câu trả lời này của cậu có thể làm người khác bị thương đấy!

- Cậu cũng sớm gặp được người con thể vì cậu mà tình nguyện từ bỏ tất cả những gì tốt đẹp nhất.

- Tớ thật chưa từng nghĩ cậu lại ngốc đến vậy.

Có vẻ như cậu ấy đang muốn khiến tâm trạng của tôi tốt hơn trước khi đến bệnh viện thì phải.

Tôi cũng không dám chắc mình đã sẵn sàng để đối mặt.

- Vậy cậu chưa hiểu tớ rồi! Chắc cậu biết anh Minh Quân chứ? Tớ từng vì được gặp anh ấy mà liều không đội mũ bảo hiểm, kết quả lại không gặp được! Cũng từng muốn nhìn anh ấy lướt qua mà đứng đợi cả buổi trước cửa nhà.

- Tớ có nên bảo cậu là đồ ngốc không?

- Tra đầu cấm!

Trời muộn hơn rồi, tôi nghĩ đến lúc cần phải đến bệnh viện. Tôi lấy túi rồi quay qua Đăng Anh:

- Đi cùng tớ chứ?

Nhưng Đăng Anh không vội rời đi ngay, cho đến khi tôi ra khỏi cửa mới quay lại gọi:

- Có kết quả rồi! Anh Nam dương tính!

Tôi vẫn thấy bản thân bình tĩnh vô cùng, chỉ nhắm mắt lại chấp nhận rồi tiếp tục đi ra ngoài. Cái đầu trống rỗng chẳng còn biết nghĩ thêm chuyện gì nữa.

Dương tính rồi! Dương tính rồi! Vậy thì sao chứ? Chẳng phải tôi vẫn sẽ ở bên anh sao? Nhưng làm sao được đây? Khi anh ấy sau này sẽ không còn được như trước đây nữa!, là một chàng thượng úy cảnh sát oai phong thông minh và âm áp mà tôi từng biết. Phải làm sao để giúp anh vượt qua được cú sốc tinh thần này? Phải làm sao để nói với gia đình anh, gia đình tôi, phải làm sao mới có thể giữ được anh bên cạnh mãi mãi? Chỉ sợ rằng..

Tôi chưa từng nghĩ chuyện này lại xảy ra với mình. Chị Lâm nói đúng. Một người từng trải đã cảnh cáo tôi trước rồi, nhưng tôi khi ấy đang đắm chìm trong hạnh phúc lại chẳng hề mảy may bận tâm đến một chút nào.

Nhưng khi ra đến cổng công ty lại không d tin vào mắt mình khi người đang đứng trước mặt tôi, mặc bộ cảnh phục màu xanh, tựa lưng vào cửa xe, hoàn toàn khỏe mạnh không có chút gì là của người mới phát hiện dương tính với AIDS. Tôi mở to hai mắt để chắc chắn rằng mình không phải là do nhớ quá rồi sinh ra ảo tưởng. Nhưng đúng là anh thật rồi, anh đang cười nhìn tôi, đang tiến lại gần tôi từng chút, từng chút một. Chẳng biết cái cảm giác quái quỷ nào lại khiến tôi bật khóc ngay khi ấy, bật khóc nức nở, mà đáng lẽ nước mắt này phải rơi từ khi tôi biết anh dương tính. Thật không thể hiểu nổi. Anh nhẹ nhàng ôm lấy tôi vào lòng, vỗ về như dỗ dành một đứa trẻ.

Tôi chẳng nói được gì, cứ thế mà khóc, chẳng nghĩ được gì ngoài chuyện khóc để giải tỏa hết những ám ức phải chịu đựng suốt mấy tháng qua. Cho đến khi rời khỏi vòng tay anh, tôi mới biết Đăng Anh đang đứng sau mình mỉm cười.

- Chuyện này là... sao?

Tôi nức nở nhìn Nhật Nam đang âu yếm lau nước mắt cho mình. Rồi lại quay qua nhìn Đăng Anh. Cậu ta lấy điện thoại trong túi mở ra. Số vừa gọi là của Nhật Nam, cách đây hơn 4 phút. Hóa ra là hai người này gài tôi. Hóa ra tôi lại bị lừa nữa. Tôi nguyệt anh bằng hai con mắt đỏ hoe. Làm mất công người ta lo lắng. Đồ xấu xa.

- Đừng lừa anh. Khi nãy nghe em nói mấy lời đó, anh thật hạnh phúc không kể hết. Giờ em thế này anh lại ước anh bị dương tính thật.

Tôi lấy tay bịt miệng anh, lại thấy ân hận khi nẫu còn ra vẻ hờn dỗi.

- Anh nói ít thôi! Giờ anh phải đền cho em!

- Đền gì?

- Không có ai gói bánh chưng cho mẹ em cả!

Nhật Nam gạt gù ra vẻ hiểu ý. Tôi kéo tay anh chạy lại xe.

- Mau đi không muộn.

Suốt dọc đường về nhà tôi chỉ tùm tùm cười một mình, nhìn anh rồi lại nhìn ra cửa xe. Ngốc nghếch đến chính tôi cũng không tưởng tượng ra nổi.

Nhật Nam chỉ biết nhìn tôi lắc đầu chịu thua.

Mẹ ra mở cửa không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy anh, lại bất giác vui vẻ lạ thường.

- May quá! Có con ở đây giúp bác một tay.

Ngược lại chúng tôi lại còn bất ngờ hơn khi thấy Tae Sung đang gói bánh ở trong nhà. Trông anh chuyên nghiệp vô cùng. Nhật Nam bên cạnh chưa hết bàng hoàng lại quay sang nhìn tôi đầy hoài nghi. Mẹ tôi đành lại cười cười giải thích:

- Cậu ấy bảo muốn cùng gói bánh vì năm nay tết không về Hàn được nên buồn. Mẹ dạy cậu ta làm đấy.

Vì trước đây mẹ tôi từng qua Hàn một thời gian dài nên cũng biết được một ít tiếng cơ bản để giao tiếp.

Đương nhiên là chàng con rể tương lai không muốn bị kém cạnh trước mặt mẹ vợ. Anh cởi áo khoác ngoài ra, xắn tay áo sơ mi trắng lên, từ cắt lá, gấp lá, đổ gạo, buộc lạt đều thoăn thoắt. Cũng dễ hiểu, linh mà, mấy chuyện con con này có là gì. Tôi ngồi chăm chú nhìn anh, còn anh chăm chú gói bánh. Một cặp rồi hai cặp, tôi tò mò lâu lâu lại cho tay vào cái bánh anh đang làm, đều bị anh xua ra:

- Đừng nghịch!

- Dậy em đi!

- Thôi! Tốt nhất là để anh làm! Em xem được rồi!

- Em muốn làm cơ!

- Hồng đừng bắt anh sửa!

- Hừ! Chưa thử sao biết!

Thực ra trước đây tôi đã từng gói bánh một lần vào năm 19 tuổi, và duy nhất lần ấy. Những cái bánh to đạt bác, méo xiên méo xẹo, luộc lên thì nứt bẻng hết. Kể từ đó về sau tôi không hề dsujng tay vào nữa vì khó quá. Và cho đến hôm nay, có thầy giáo tận tình chỉ bảo, cái bánh nó vẫn giữ nguyên được vẻ đẹp của những năm trước, không cải thiện được tẹo nào. Tôi cố gắng lắm mới buộc xong dây lạt cuối cùng trong khi Nhật Nam đã gói xong ba cái. Anh nhìn đôi tay vụng về của tôi chỉ biết cười.

- Đấy! Anh đã nói rồi! Em còn không chịu nghe!

- Anh phải ăn hết cái này! Đây là tình yêu của em nên anh không được bỏ sót!

Mẹ tôi đang nhóm lửa bên ngoài cũng cười:

- Chưa gì đã bắt nạt nó rồi! Công phá phách của con chi bằng ra đây nhóm lửa cho mẹ!

- Mẹ biết con nhóm lửa lâu mà!

Nhật Nam hỏi:

- Thành tích lâu nhất của em là bao nhiêu?

- Gần 3 tiếng!

Ôi lại lỡ miệng rồi! Tôi nên sửa ngay cái bản tính ngớ ngẩn nói xong mới nghĩ này đi. Ngại chết mất!

Mẹ nhìn chúng tôi vui vẻ, nét mặt cũng rạng rỡ hẳn lên.

- Bánh chín, hai đứa mang hai cặp giò dăm bông trong tủ với sáu cặp bánh qua biếu bố mẹ Nhật Nam. Qua năm phải tính đến chuyện kết hôn đi là vừa!

Chúng tôi bất ngờ nhìn mẹ. Nhưng có vẻ mẹ không hề đùa. Mỗi câu mỗi chữ đều là rất nghiêm túc. Điều này cũng khiến Tae Sung thất thần làm vài cái nếp ra ngoài chiếu. Nhưng tôi nghĩ có lẽ chúng tôi cũng đã qua cái tuổi vui đùa kia rồi. Mẹ nói đúng và tôi thậm hiểu anh cũng mong vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

33: "Tình yêu đúng là kì lạ thật đấy, rõ ràng không phải là vết thương của mình nhưng lại đau hơn cả đôi phương, rõ ràng là không phải của mình nhưng lại xót xa vô cùng."

Tết này anh phải trực thâu, dù mới xuất viện nhưng chẳng được nghỉ lấy một khắc nào. Cứ như tối nay, anh hẹn 8 giờ sẽ qua đón tôi cùng đi ăn, rồi cuộc lại lỡ hẹn làm tôi đứng đợi hơn 1 tiếng đồng hồ. Sau hơn 20 cuộc gọi nhờ của tôi, anh mới gọi lại ra giọng áy náy vô cùng:

- Anh... anh phải đi tăng cường, đường tắc quá nên không đến được!
- Thế sao không gọi cho em? Cũng không thèm bốc máy?
- Anh... ngoài phố ồn quá không nghe thấy chuông! Khi nhớ ra nhìn vào điện thoại mới thấy....!

Tôi im lặng vờ giận dỗi, lát sau anh mới lên tiếng:

- Em... về chưa?
- Chưa! Em đang đợi anh đến đón!
- Sao lại ngốc thế!
- Công em đợi cả tối! Giờ bỏ về phí lắm! Bao giờ làm xong qua đón em cũng được. Không phải vội!

Vừa tự nhủ sẽ giận để anh biết mặt. Thế mà lại quên bém đi. Cuối cùng cũng không giận nổi

Anh Tae Sung vẫn chưa về, còn mãi loay hoay gì đấy. Tôi cũng không làm phiền. Cuối năm rồi, ai cũng bận cả. Qua ô cửa kính để ý thấy anh nói chuyện điện thoại, nét mặt có vẻ không tốt lắm, có chút nuối tiếc, thất vọng lại chán nản, cũng có thể là người nhà vì tết này không được về mà.

Nhật Nam tận gần 11 giờ mới qua đón tôi. Cái giờ ấy người ta sắp được một giấc rồi. Anh trong bộ cánh phục nhếch nhác chạy đến thở không ra hơi:

- Em bảo là không phải vội mà!
- Anh lo em đói!
- Thế anh ăn gì chưa?
- Chưa! Chiều đi vội nên không kịp ăn! Đợi đi ăn cùng em ai dè bị điều gấp!

Tôi thở dài ảo não. Cứ hễ làm việc là lại bận rộn không lo lắng gì cho bản thân. Tôi chẳng biết nên nói anh là yêu nghề hay là một tên đại ngốc nữa.

Tôi chỉnh lại áo cho anh, phui đi vệt bẩn trên vai áo. Lốp áo dầy cộp bên ngoài cũng thấm mồ hôi ướt sũng.

- Anh làm gì mà ra nhiều mồ hôi thế?
- À! Tại vận động nhiều quá ý mà!

Tôi nhìn anh không hài lòng. Còn anh chỉ biết cười cho xong chuyện.

Chúng tôi nắm tay nhau đi trên con phố sáng đèn. Người qua lại vẫn đông không ngớt. Từng lượt xe đi lại ồn ào, vội vã. Chốc chốc lại thấy vài người công an đang làm nhiệm vụ. Tôi nhìn họ rồi lại nhìn anh thở dài ảo não:

- Chẳng biết sao em lại yêu được anh mới giỏi chứ?
- Ừ nhỉ? Anh cũng thắc mắc mình có gì hấp dẫn mà để em chạy vào tận miền Trung tìm anh?

Tôi đâm vào cánh tay phải của anh:

- Ai thèm!

Không ngờ cái đâm nhẹ của tôi lại khiến trán anh cau lại rồi mồ hôi cứ vậy tứa ra. Tôi không nghĩ lại đau đến vậy dù anh cứ xua tay bảo không sao. Nhưng nhìn nét mặt anh đúng là bất ổn mà. Là đang cố chịu đựng.

- Anh đang dối em!

- Đâu có! Anh không sao thật mà!

- Vậy cởi áo ra em xem!

- Không! Ngại lắm!

- Trước sau gì cũng kết hôn! Ngại gì?

Thế mà anh vẫn nhất quyết không cởi. Lại còn dùng chiêu đánh trống lảng.

- Em sàm sỡ anh! Ai nói sẽ lấy em?

- Không lấy cũng phải lấy! Mau cởi ra! Mệnh lệnh của em anh dám cãi không?

May mắn là tôi đã thắng, nhưng không may là anh bị thương thật. Anh không cởi áo, chỉ vén ống tay lên; một miếng da lớn trầy xước, máu đỏ thấm cả áo sơ mi, còn chưa băng bó cũng chưa sát trùng gì. Chỉ nhìn không cũng thấy đau thấu xương tủy rồi. Nó vẫn vòn đang nhí máu, giữa cái trời đông này càng buốt thêm.

- Sao anh bị thương thế này? Sai không sát trùng? Sao không băng lại cẩn thận chứ? Sao....

- Được rồi! Anh có sao đâu! Vẫn đang đứng trước mặt em khỏe mạnh đấy thôi!

- Không! Không khỏe! Không khỏe chút nào! Anh nên băng bó sát trùng cẩn thận chứ! Sao lại không băng? Nhỡ nhiễm trùng thì sao?

- Anh....

- Sợ em đợi lâu sao? Em đợi lâu thì có xá gì? Anh mà xảy ra chuyện lần nữa thì em sống thế nài đây? Sao anh thích để em lo lắng như vậy chứ?

Anh tủn tủn cười:

- Xem kia xem kia! Em không khác mẹ anh tí nào. Vì vậy mà anh đã dọn ra ngoài ở để khỏi bị bà càu nhàu đấy!

- Em nên giao anh lại cho mẹ anh quản lí thì tốt hơn nhỉ?

Nhật Nam cẩn thận lôi áo xuống, nhưng tôi nghĩ không chỉ có nhiều đây.

Tôi ngoan ngoãn theo anh đi ăn. Giờ này anh cũng chưa ăn gì nên chắc đói sắp là ra rồi, lại còn phải làm cả tối, chỉ sợ đói quá lại ngất ra đấy.

Anh ăn một lúc tận 4 bát, trông cứ như ma bị bỏ đói cả năm trời vậy. Nhưng cái con người này vẫn không quên gấp đồ ăn cho tôi.

Chúng tôi ra về, trời lát phát vài hạt mưa, rồi dần dần mưa nặng hạt hơn:

- Xong rồi! Em không mang ô!

- Đợi em mang theo ô có lẽ trời chẳng mưa nữa đâu!

- Làm sao đây?

Anh cẩn thận rút trong cặp ra một cây ô. Tôi mỉm cười nhìn anh, quả là chu đáo thật.

- Anh dặn em rồi còn gì! Mùa này hay mưa lắm, phải mang theo ô chứ!

- Em biết rồi! Cái tính lơ đãng của em chắc khiến anh hao tiền vì mua ô mất!

- Biết vậy còn không mang theo bên mình!

- May lần nào cũng có anh mang ô đến! Ông xã tương lai tuyệt vời thật!

- Em bảo anh là gì?

- Ông xã tương lai! Về nhà nh thôi nào!

Nhật Nam bắt ngờ:

- Sao lại về nhà anh?

- Không muốn em đến à?

- Không! Mà tại anh...

- Không với có gì? Mệnh lệnh của em anh dám cãi sao?

Đi bộ một đoạn dài. Chúng tôi vẫn đi ở vỉa hè bên trái. Đúng là ngược đường thật, ngược với tất cả những người xung quanh.

Anh nắm tay tôi, lại tò mò hỏi:

- Sao em không sang đường?

- Em ngại sang đường lắm! Lát sang cũng không sao mà!

- Sao lại ngại?

- Đường đông như vậy, sang đường tốn thời gian lại dễ bị xe đụng, em sợ.

- Vậy lâu nay em sang đường bằng gì? Trước sau gì cũng phải sang đường mà!

- Nán được giờ nào hay giờ ấy. Em sẽ bắt thêm một chuyến xe bus ngược chiều hoặc bắt taxi qua đường. Như vậy đỡ đau đầu.

Nhật Nam thở dài, nắm lấy tay tôi kéo đi:

- Đồ nhát gan. Từ nay anh sẽ đưa em qua đường. Vậy nên không cần phải sợ.

- Không!- Tôi kéo tay anh lại- Em sợ!

- Nhắm mắt lại rồi nắm chặt lấy tay anh. Khi nào sang đến nơi anh sẽ nói!

Tôi thử nghe lời anh vì tuyệt đối tin anh. Anh ôm chặt lấy vai tôi, bước từng bước chậm rãi cẩn thận, trong khi tôi thì sắp rụng tim ra ngoài. Quả thật là, tôi thích Hà Nội nhộn nhịp nhưng lại sợ qua đường. Ấy là vì tôi thường không bao giờ để ý đường đi, toàn nhìn lung tung, nếu như có công an thì sẽ nhìn theo không rút. Vậy nên có lần khi qua đường từng suýt chết, đó là nỗi ám ảnh đến tận giờ luôn.

Quả là khi mở mắt ra chúng tôi đã sang đến vỉa hè kia đường, an toàn tuyệt đối, bây giờ tôi mới thở phào.

- Giờ anh mới hiểu vì sao em hay bị lạc đường!

- Sao?

- Hay đi xe bus, sợ sang đường chỉ có thể là do hay nhìn lung tung mà không chú ý đường đi.

- Sao anh biết?

- Anh là ai kia chứ?

- Lại trêu em! Không cần!

- Chẳng phải mấy lần trước em đi lạc đều gọi anh tới đón sao? Vậy nên anh mới biết! Đã thế còn tích cực lặp lại cùng một con đường cơ chứ!

Chúng tôi đối chất nhau cho đến khi lên đến phòng. Rốt cuộc tôi bị anh gán cái mắc mù đường. Đau khổ cho một con người ngây thơ thánh thiện như tôi bị người yêu bắt nạt.

Vào đến phòng, nhìn khắp một lượt. Vẫn là cái sự ngăn nắp như không có ai ở vậy. Chỉ có một chút bụi bặm không đáng kể.

Đúng vậy. Anh đi làm suốt có mấy khi ở nhà đâu. Tôi mở tủ lạnh, chẳng có gì ngoài một ít trứng và nước lạnh, trên tủ gỗ đầy mì tôm đủ loại như thể một cửa hàng chuyên dụng về mì.

Nhưng nhiệm vụ của tôi đến đây không chỉ có vậy.

- Em ở đây anh đi thay đồ nhé!

Tôi gật đầu, nhìn lung tung một lượt, đợi một khoảng thời gian ước lượng vừa đủ, tôi ném chiếc khay bằng nhựa cụng xuống nền nhà:

- Á!

Nhật nam từ trong phòng phi ngay ra, còn không kịp mặc áo. Bây giờ tôi thấy trên lưng và cả bụng anh, không chỉ có trầy xước mà còn cả vết bầm tím, rất nhiều. Anh còn chưa hết bàng hoàng nhìn tôi, chạy lại xem tay, xem chân tôi có bị thương không.

- Anh... lo em bị thương sao? Vậy anh nhìn lại anh chưa? Anh còn chỗ nào là không bầm xước không?

Tình yêu đúng là kì lạ thật đấy, rõ ràng không phải là vết thương của mình nhưng lại đau hơn cả đối phương, rõ ràng là không phải của mình nhưng lại xót xa vô cùng.

Anh không phản kháng:

- Tội phạm ngày càng mạnh động, anh không tránh được!

- Em đâu trách anh vì điều ấy, chỉ trách anh không biết cách lo cho bản thân. Chỉ ít cũng phải...

Tôi cúi anh ngồi xuống ghế, lấy bông vải còn trong lọ, sẵn lược chải luôn. Sát trùng xong mà vẫn chưa hết thần thờ. Đếm đi đếm lại có gần 20 vết cả lớn cả nhỏ.

Nhật Nam cười:

- Trông em kìa! Thật là!

- Gì chứ! Anh còn dám nói nữa à?

- Vậy anh không nói nữa!

Lát sau Nhật Nam day day tôi, miệng ú ớ, mắt ám chỉ về phía trong. Tôi chẳng hiểu gì, anh vẫn tiếp tục như vậy..

- Nói rõ em xem nào?

- Cho anh nói thật chứ?

- Ủ!

- Cháy nồi rồi!

Tôi bàng hoàng. Thôi xong. Hai quả trứng đen thui luôn. Đã bỏ ít nước lại còn để quên, thật là xui xẻo.

Lại phải luộc lại, lần này rút kinh nghiệm đổ thêm nước, đợi mãi cả mắt vẫn chưa chín. Trong khi tôi còn mãi suy tư vì vết thương của anh, Nhật Nam cầm lấy tay tôi:

- Đừng than thở nữa! Nghe anh nói này!

- Nói gì?

Anh lấy trong cặp ra một bộ hồ sơ đưa cho tôi:

- Lấy anh không?

Đúng là kiểu cầu hôn đậm chất công an. Tôi còn nghĩ đây không phải là anh muốn lấy tôi mà là ra lệnh cơ đấy.

Một bộ sơ yếu lí lịch cho người kết hôn với cán bộ chiến sĩ công an, lần thứ hai tôi viết lí lịch sao?

- Em đồng ý ghi tên vào đây không?

- Anh...?

Tôi không khỏi bất ngờ đủ thứ trên đời. Cảm xúc lẫn lộn vô cùng. Cứ như thể có gì đó chặn họng mình lại, tim khe khẽ đập nhưng lại nghe rất rõ tiếng. Anh làm tôi thực sự bất ngờ. Chỉ cần viết tên vào đây, chỉ cần xin dấu đỏ của cơ quan anh, chúng tôi đã có thể đường hoàng mà thành vợ thành chồng. Cuộc sống độc thân gần 30 năm của tôi cũng sắp chấm dứt! Bao nhiêu thứ sẽ xảy ra cho sự đổi thay lớn lao này. Nhưng tôi...

- Anh chỉ em viết đi!

Chờm xong vết thâm bầm cho anh, chúng tôi ngồi xuống tắm rửa, anh ngồi sau tôi, vòng tay qua vai tôi, chỉ từng chỗ một. Chỗ này ghi hoa, chỗ kia xuống dòng, thái độ chính trị ra sao, làm những gì... Trời cũng gần sáng mà mới viết xong một nửa, buồn ngủ không thể cưỡng lại, vậy nên chúng tôi đành để lại mai sẽ viết tiếp.

Nhật Nam đi làm từ sớm. Lúc tôi dậy mới có 6 giờ đã không thấy bóng dáng anh đâu, cũng không gọi cho anh, anh bận như vậy không nên quấy rầy.

Tôi chạy ra siêu thị, mua một ít đồ ăn, rau, thịt, cá... bỏ vào tủ lạnh cho anh rồi mới rời đi. Đem theo sơ yếu lí lịch đến cơ quan viết tiếp, trong lòng không khỏi hào hứng.

Anh Tae Sung thấy tôi khác với ngày thường lại tò mò hỏi. Tôi đưa bộ hồ sơ cho anh xem, ban đầu anh còn ngó ngó không hiểu gì.

-.....(Đây là nhiệm vụ của em nếu kết hôn cùng Nhật Nam. Viết xong cái này, xin dấu đỏ nữa, em chính thức đủ điều kiện kết hôn cùng anh ấy rồi.)

Tôi biết, nét mặt của Tae Sung không tốt cho lắm, vì có lẽ anh vẫn không quên được tôi. Nhưng không thể miễn cưỡng được, từ đầu đến cuối luôn là vậy mà.

Cuối buổi, Nhật Nam hẹn tôi ở cơ quan của anh, anh xem hồ sơ cẩn thận một lượt, chắc chắn mọi thứ ổn cả rồi mới mang đi nộp. Sau đó chúng tôi cùng đi ra bờ hồ.

Đi dạo một vòng, Nhật Nam chỉ cho tôi một bông hồng đỏ mới nở cực đẹp nằm ngay bên lề đường. Trông có vẻ không phải là tự mọc. Ai đó đã chấm nó xuống đây.

- Em ngắt đi!

- Được chứ? Cầm ngắt hoa kìa!

- Không sao đâu!! Ngắt đi!

Tôi cúi xuống, vừa kéo nhẹ là bông hồng đã bật lên khỏi mặt đất. Đúng là được cắm xuống đây không lâu. Nhưng bất ngờ hơn nữa, nằm giữa nhụy hoa có một vật màu trắng sáng lấp lánh, chiếc nhẫn đẹp vô cùng.

- Em đồng ý đeo nó chứ?

- Em..

Tôi còn chưa kịp nghĩ gì, chưa kịp nói gì, tiếng ông bảo vệ quát lớn phía sau:

-Ai cho cô câu ngắt hoa?

Nhật Nam hỏi:

- Không có thời gian chần chừ đâu! Bị bảo vệ phát hiện rồi! Em đeo nhanh lên.

Anh cầm nhẫn đeo cho tôi rồi kéo tôi bỏ chạy bán sống bán chết. Cuối cùng cũng thoát khỏi ông bảo vệ.

- Thế mà anh còn bảo không sao! Xui đại em!

- Giờ thì không sao rồi mà!

- Một gần chết! Suýt bị bắt còn không sao gì nữa!

- Có vậy thì cả đời này em mới không quên được anh chứ!

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

34: Và rồi, giao thừa năm ấy, chúng tôi đã trao nọ hôn đặc biệt nhất cho nhau, nọ hôn giao hòa giữa năm mới và năm cũ, nọ hôn tiếp nối, là sự đánh dấu cho tình yêu của chúng tôi. Có người từng nói, khi đôi tình nhân hôn nhau vài thời khắc sang canh, họ sẽ bên nhau mãi mãi. Và chúng tôi đã làm được điều ấy, ở cùng anh suốt cả đêm giao thừa, ở cùng anh, lại nắm tay anh như hôm ấy, cùng anh đứng gác trên phố đi bộ, nhưng khác là, chúng tôi của lúc này đã thành một cặp, còn chúng tôi của khi trước mới chỉ là hai người mới gặp nhau trên cùng một con đường.

Mọi thứ trước mắt tôi đều thay đổi cả rồi. Xuân còn chưa kịp sang mà cảnh vật đã tràn đầy sức sống. Ở bất cứ nơi nào cũng có thể nghe thấy hương hoa hồng thoang thoảng của ngày hôm ấy. Một bông hồng thôi cũng đủ để trái tim ấm áp giữa trời đông này rồi. Tôi dậy sớm hơn, cảm thấy sáng khoái hơn, cuộc đời tươi đẹp hơn rất nhiều, chẳng phải nghe mẹ ca bài ca lấy chồng, chẳng cảm thấy stress, vì mỗi ngày thức dậy đều tràn ngập hình bóng của anh. Mỗi buổi trưa luôn có người đến hộ tống đi ăn, buổi tối sẽ chờ anh cùng về, đau bụng có anh mua thuốc, lạc đường chỉ cần nói địa chỉ anh sẽ lập tức xuất hiện, trời mưa không mang theo ô cũng sẽ có anh mang đến. Có lẽ việc duy nhất tôi có thể làm được là yêu anh, yêu anh ngày càng sâu đậm đến nỗi, nhắm mắt lại sẽ là anh, mơ là anh, mở mắt nghĩ về anh đầu tiên. Có lần đi ăn, tôi không đụng đũa chỉ ngồi nhìn anh, anh có vẻ mệt và đói, không để ý rằng bị tôi nhìn. Lát sau mới thấy, tò mò hỏi:- Em sao thế?

- Ngắm anh!

- Lại gì nữa thế?

- Để em in đậm anh vào tim cho khỏi phải nhớ! Đi đâu cũng sẽ thấy anh còn gì!

Những khi như vậy, Nhật Nam chỉ cười rồi xoa đầu tôi:

- Ngốc ạ!

Chúng tôi cứ như vậy, bình bình an an qua từng ngày. Ngày anh dẫn tôi về nhà, bố mẹ anh và cả mẹ tôi vui khỏi nói. Chúng tôi cuối cùng cũng tính chuyện kết hôn, vào tháng 3 năm sau, là lúc giao mùa giữa xuân và hạ, là lúc chuyện tình của chúng tôi đơm hoa.

Mỗi ngày làm việc gì anh cũng đều sẽ gọi kể cho tôi, tôi cũng vậy. Chúng tôi cứ như trở thành một, cuộc sống hòa vào nhau từ khi nào không biết.

- Thời gian này bọn anh đang thi đua lập thành tích để thăng cấp bậc!

- Anh bận lắm nhỉ?

- Ủ! Tại ai cũng đều dốc sức mà!

- Hôm nay em vừa kí thêm một hợp đồng lớn, được thưởng nữa!

- Chà! Vợ tương lai của anh giỏi quá! Không biết anh có được dự buổi tiệc mừng em thành công?

- Dĩ nhiên! Em hôm nay hào phóng sẽ mời anh đi ăn khoai nướng!

- Kem thì sao? Trời lạnh em thích ăn kem còn gì?

- Không thành vấn đề!

Tôi chỉ muốn thời gian dừng lại ở ngay giây phút này, khi mọi thứ tươi đẹp nhất còn đang diễn ra. Có lẽ anh chính là món quà đặc biệt mà cuộc đời đã tặng cho tôi để đền đáp công nợ chờ suốt bao năm qua.

Và rồi, giao thừa năm ấy, chúng tôi đã trao nụ hôn đặc biệt nhất cho nhau, nụ hôn giao hòa giữa năm mới và năm cũ, nụ hôn tiếp nối, là sự đánh dấu cho tình yêu của chúng tôi. Có người từng nói, khi đôi tình nhân hôn nhau vài thời khắc sang canh, họ sẽ bên nhau mãi mãi. Và chúng tôi đã làm được điều ấy, ở cùng anh suốt cả đêm giao thừa, ở cùng anh, lại nắm tay anh như hôm ấy, cùng anh đứng gác trên phố đi bộ, nhưng khác là, chúng tôi của lúc này đã thành một cặp, còn chúng tôi của khi trước mới chỉ là hai người mới gặp nhau trên cùng một con đường.

Mấy ngày tết không thấy bóng dáng của anh, tôi như người bị mất đi năng lượng sống, nằm lì trong nhà chỉ đợi đến 5h chiều là lòi máy ra gọi cho anh.

- Anh ăn gì chưa? Nhớ anh muốn chết!

- Anh cũng nhớ em! Mừng 1 rồi! 3 ngày nữa sẽ đưa em đi chơi bù!

- Gì chứ? Còn 3 ngày nữa cơ à? 3 ngày nữa là mừng 4, mừng 6 em phải đi làm, vậy là mình chỉ còn mừng năm ở cùng nhau sao? Không được! Như vậy không được!

- Vậy em muốn đền thế nào?

- Đền à? Đền gì nhỉ? Ngày nào anh cũng phải nhớ đến em, trước khi đi ngủ nhớ em, mơ thấy em, thức dậy cũng phải nghĩ về em nhiều như em nhớ anh vậy!

- Chuyện đó thì anh lại hỏi to còn gì!

- Kệ anh đấy!

Nhưng ở lì mãi trong nhà cũng không ổn, tôi sợ vụ cản năn của mẹ với hai đứa bạn thân nên phải ra ngoài. Hôm nay có hẹn với cậu cậu và hội hội. Chúng nó than rằng tôi có bỏ bỏ bạn, đành phải theo ý chúng nó nếu không sẽ bị tru đến chết.

Đứng đợi ở bến xe bus, tôi lại đứng nhìn tòa nhà cao lớn nơi Nhật Nam làm việc, rồi lại tìm tìm cười, ngáy ngốc nhớ ra mình từng khao khát bước vào nơi này như thế nào.

Tuổi trẻ của tôi, nơi đây là giấc mơ vĩ đại nhất, và giờ Nhật Nam đã giúp tôi thực hiện ước mơ ấy!

Và trong dòng suy nghĩ ấy, tôi gặp lại Lam. Cô ấy uy nghiêm trong bộ cảnh phục, nhưng nét mặt buồn rười rượi khiến tôi cũng cảm thấy áy náy.

- Ô! Bạn cũ! Xin chào!

Tôi cười gật đầu đáp lại cái bắt tay của Lam.

- Cậu đã đi làm rồi cơ à?

- Chúng tôi là công an! Không có thời gian rảnh như mấy cậu! À nghe nói cậu sắp kết hôn với anh Nam!

Tôi ngại ngừng gật đầu.

- Cậu biết ngành công an cấm điều gì không?

Tôi ngạc nhiên nhìn Lam. Nếu có vấn đề, Nhật Nam có lẽ đã biết, cần gì để cô ấy nhắc.

- Nghe nói mẹ cậu theo đạo thiên chúa?

Thiên chúa? Hình như là có! Cha dưỡng tôi theo đạo tiên chúa, năm ấy tôi nhớ mẹ tôi từng phải học giáo lý gì đấy mới được kết hôn.

Lam tiếp lời:

- Nếu kết hôn với cậu, anh Nam nhẹ thì mãi mãi không được thăng cấp, nặng phải bỏ nghề!

Tôi ngây người không nói gì.

- Thôi! Xe đến rồi! Hẹn gặp lại cậu!

Lam đi! Còn tôi thần thờ ở đó. Vợ lấy điện thoại ra gõ cả trăm lần cụm từ điều kiện để kết hôn với chiến sĩ công an. Kết quả vẫn không khác lời Lam nói.

Tôi nhớ ra, 10 năm trước đăng kí thi công an từng bị loại khỏi vòng sơ tuyển, hỏi lại thì phía công an trả lời là huyết áp không đều. Tôi có nhờ cậu hỏi một người bạn làm trong cơ quan công an khi ấy, vẫn là kết quả như vậy. Tôi bấm vợ số điện thoại trong danh bạ:

- Con sao thế?

- Cậu! Sao ngày trước con không được thi công an? Cậu giấu con đúng không?

- Sao tự nhiên con hỏi thế?

- Cậu cứ nói thật đi! Giờ cũng đâu có sao! Con chỉ tò mò thôi!

- Nhưng con không được giận mẹ!

- Vâng!

- Mẹ con theo đạo thiên chúa! Không đủ tiêu chuẩn của ngành!

- Con cảm ơn cậu!

Toàn bộ chuyện này hóa ra là xuất phát từ mẹ tôi! Mà không là cái người đàn ông không liên can gì tới mẹ con tôi kia! Ông ta hủy hoại mọi thứ đẹp đẽ của tôi. Xung quanh tôi đen như mực, xung quanh tôi không còn sự sống nữa.

Tôi lên xe bus, ngồi ở ghế cuối, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cũng chẳng biết đang ở đâu, chẳng biết mình thấy gì. Bên tai cứ văng vẳng câu nói của anh: "Thời gian này bọn anh đang thi đua lập thành tích để thăng cấp bậc!"

Nhưng: "Nếu kết hôn với cậu, anh Nam nhẹ thì mãi mãi không được thăng cấp, nặng phải bỏ nghề!"

Còn về phía mẹ, tôi không thể làm tổn thương bà thêm nữa, dứt khoát là không được.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

35: Bạn có tin không? Khi mà hai trái tim hòa chung một nhịp đập, ta sẽ cảm nhận được sự xuất hiện của người kia. Và nhanh chóng anh đã tìm thấy tôi.

Sau làn mưa trắng xóa là chàng trai mặc cảnh phục xanh tay cầm ô đang chạy vội về phía tôi, chàng trai ấy tôi yêu, chàng trai ấy cũng yêu tôi.

Tôi chẳng biết ngồi lên chuyến xe số mấy, cũng không biết đã xuống ở chỗ nào. Hai bên đường đều là những ngôi nhà to lớn sừng sững còn chưa hoàn thiện, xe cộ đi lại nườm nượp, không có quán xá, không có lấy một biển hiệu, không biết đây là đâu. Ra ngoài còn không mang theo ví, không có tiền bắt xe về nữa. Đi lang thang một đoạn vẫn không tìm ra được đường về, cảnh vật lạ hoắc càng làm tôi thêm sợ. Trời bỗng chốc nổi gió mạnh rồi từng hạt rơi xuống, rơi xuống. Mưa to như trút hết những gì ứ ứ trong lòng. Mưa to đến nỗi... tôi cũng khóc. Và người duy nhất tôi nghĩ đến lúc này chính là anh.

- Em bị lạc rồi!

Tôi gọi điện cho anh, vừa khóc mếu vừa hét lớn không chỉ để át lại tiếng mưa mà còn là để giải tỏa hết tất cả những gì ứ ứ này giờ phải chịu đựng.

- Em đang ở đâu? Sao lại lạc?

- Em... không biết! Chỗ này toàn là... cây cối.... toàn là gạch đá... không có gì hết.... cái gì cũng không có!

- Em mở bản đồ ra xem đang ở đâu?

- Em... mở rồi! Càng đi... càng lạc...

Tôi vẫn không ngừng khóc và trời vẫn không ngừng trút mưa.

Giọng anh đầy lo lắng ở đầu bên kia:

- Thôi được rồi! Em tìm chỗ nào trú mưa đi! Đợi anh! Anh đến ngay!

Nhưng tôi đã không làm như lời anh dặn. Việc dầm mưa quả thật rất tốt cho tâm trạng của tôi hiện giờ. Chỉ ít cũng không ai biết tôi đang khóc, hoặc là có người đang khóc cùng tôi, sẽ không phau phau một mình, tốt thật!

Bạn có tin không? Khi mà hai trái tim hòa chung một nhịp đập, ta sẽ cảm nhận được sự xuất hiện của người kia. Và nhanh chóng anh đã tìm thấy tôi. Sau làn mưa trắng xóa là chàng trai mặc cảnh phục xanh tay cầm ô đang chạy vội về phía tôi, chàng trai ấy tôi yêu, chàng trai ấy cũng yêu tôi.

- Sao em không tìm chỗ nào trú? Ướt hết rồi!

- Ướt rồi...! Ướt rồi...! Trú làm gì nữa?

- Em ngốc quá! Lại quên không mang ô nữa!

Anh che ô, tay ôm lấy tôi đưa tôi đi.

- Em ướt thế này.... anh không sợ ướt áo mình sao?

- Ngốc ạ! Em ướt rồi,áo anh khô cũng có nghĩa gì!

- Em chỉ làm anh lo thêm... đúng không?

- Lo cho em... anh mới thấy mình có lí do để hạnh phúc.

- Em... em... làm sao bây giờ?

- Có anh đây rồi! Không sao nữa đâu! Để anh đưa em về! Mọi thứ sẽ ổn cả thôi!

Có lẽ tôi đã sai khi làm như vậy! Có lẽ tôi không nên gọi anh tới đây! Có lẽ tôi đã quá quen với việc nhìn thấy anh ở bất kì nơi đâu! Phải làm thế nào đây?

Anh đưa tôi về nhà anh, lấy khăn lau khô tóc, nước trên người tôi.

- Em vào thay đồ đi! Lấy tạm đồ của anh mặc! Để thế này lỡ cảm lạnh.

Tôi đứng lên đi như một người vô hồn, thay đồ rồi lại nhìn mình trong gương, lại khóc, khóc rất hiền, khóc đến nỗi bật thành tiếng nấc.

Anh ở bên ngoài gõ cửa.

- Em sao thế? Em khóc à?

Phải cố gắng lắm mới có thể kìm chế bản thân mà lên tiếng:

- Em... không...sao! Có lẽ là.... bị... ngạt mũi!

- Vậy mau ra ngoài đi! Anh làm sẵn trà gừng cho em rồi!

Tôi lau khô nước mắt, rửa mặt thật kĩ cố gắng tỏ ra bình thường đi ra ngoài.

Anh lấy tay xoa đầu tôi:

- Ngốc ạ! Lạc đường thôi mà cũng khóc! Lần sau đi đâu nhớ phải gọi cho anh biết chưa?

Tôi gạt đầu, hai tay run run bưng bát trà gừng nóng bốc khói nghi ngút lên đưa vào miệng. Rõ ràng là vị mật ong mạnh mẽ len vào miệng nhưng đầu lưỡi chỉ cảm nhận được vị cay của gừng và đắng, vị đắng ấy từ đâu ra tôi cũng không biết.

Người âm dần từng chút một, nhưng tâm trạng lại tôi tệ hơn.

- Anh... sẽ được thăng cấp chứ nhỉ?

Nhật Nam vô tư trả lời:

- Ủ! Anh được lọt vài danh sách đề cử! Anh đang cố gắng để hoàn thành trước hôn lễ của chúng ta!

- Anh... sẽ lên đại úy... đúng không?

- Ủ! Nhưng sao thế? Chẳng phải chuyện tốt sao? Sao em có vẻ buồn?

Cố gắng lắm mới có thể cười một cái tươi hết sức mình:

- Em nghe nói lên chức cao lại càng phải đi nhiều! Sợ anh quên em!

- Nếu anh quên em, chi bằng em lấy còng số tám còng tay anh với em lại, mình đi đâu cũng sẽ có nhau. Cả đời anh cũng không quên em được.

Tôi không kìm được mà ôm chặt lấy cổ anh, hôn lấy hôn để lên khắp mặt anh, và dừng lại nơi đôi môi nóng rực của anh.

Rồi lại rơi nước mắt, có lẽ anh cũng cảm nhận được vị mặn chát kia đang trào vào nơi khóe miệng của cả hai:

- Em khóc sao?

- Là do em... quá hạnh phúc!

- Thật chứ?

- Em không phải khóc một mình nữa.... vì em... có anh ở bên... rồi!

Đêm ấy trời trở lạnh vô cùng. Tôi nằm gọn trong lòng anh, nghe thấy hơi thở của anh ở bên tai rõ mồn một, nghe được cả nhịp tim đang đập nơi lồng ngực của anh. Nếu giây phút này có thể ngừng lại, tôi nguyện đánh đổi cả 10 năm tuổi thọ của mình.

Nếu rời xa anh, tôi sẽ ra sao nhỉ, đau khổ, tuyệt vọng hay là cô đơn. Khi anh chưa xuất hiện tôi vẫn sống rất tốt không phải sao? Nhưng anh xuất hiện rồi, giờ lại phải rời xa anh, tôi chưa chuẩn bị sẵn sàng. Vì điều tôi nghĩ và tin chắc lâu nay đó là ở cạnh anh hạnh phúc suốt quãng đời còn lại.

Nhưng tôi không xứng để anh đánh đổi cả sự nghiệp mà anh khổ công xây dựng nỗ lực cả tuổi trẻ của mình, tôi không xứng để anh vứt bỏ đam mê.

Và tôi càng không thể để mẹ bị tổn thương. Có lẽ một mình tôi chịu đựng điều này là quá đủ rồi.

Ngày mai tôi sẽ thật xinh đẹp, xinh đẹp để đi cạnh anh, và sau ngày mai, tôi sẽ trả mọi thứ về vị trí cũ. Nên kết thúc thôi.

Sáng mùng 5 tết, tôi dậy thật sớm để nấu bữa sáng, chuẩn bị một bữa sáng dành riêng cho hai chúng tôi.

Anh bước ra khỏi phòng, hai mắt tròn xoe không tả hết sự ngạc nhiên:

- Oa! Không ngờ bà xã anh lại đảm đang đến vậy!

- Ăn sáng thôi! Hôm nay anh phải đền lại cho em đấy!

- Yes sir!

Anh tinh nghịch đưa tay lên chào rồi ngồi xuống bàn, vui vẻ càn đũa, thử một miếng rồi xuyết xoa khen:

- Chà! Gà rán rất tuyệt vời! Em ăn một miếng đi!

Nhật Nam gấp một miếng đưa lên miệng tôi, tôi vui vẻ đón nhận sự ngọt ngào của anh:

- Chà! Được ông xã đút cho ăn quả thực ngon hơn rất nhiều! Có cần em đáp lại không?

Anh há miệng thật to:

- Aaaaaaa!

Chúng tôi đã có một buổi sáng tuyệt vời như thế đấy!

Ăn sáng xong tôi đòi anh đưa xuống bờ hồ đi dạo, anh mua hai cây em vị socola, cả hai ngồi xuống hàng ghế đá, thong thả tận hưởng vị mát lạnh của kem cùng những cơn gió xuân tràn ngập khắp mọi nơi!

Tôi khẽ tựa đầu vào vai anh mà thốt lên:

- Cứ thế này mãi thì tốt thật!

- Không tốt!

- Tại sao?

- Mình còn phải kết hôn, đi hưởng tuần trăng mật, sau này sẽ có hai đứa con, gái giống em, trai giống anh!

- Ai nói sẽ lấy anh?

- Em không được quyết đâu đấy!

- Em đâu có quyết!

Anh cựa người đưa đỡ tôi ngồi thẳng dậy:

- Này nhé! Nhẫn của anh em đeo rồi, sơ yếu lý lịch cũng viết rồi, về ra mắt bố mẹ rồi, ngày cưới cũng định rồi! Em mà hủy cưới là anh kiện đấy!

Tôi bật cười, trông cái vẻ lo lắng vô cùng trẻ con kia của anh lại dễ thương đến thế không biết.

- Được rồi! Đã ai hủy hôn đâu mà anh lo vậy?

- Em mà không lấy anh, anh sẽ không lấy ai hết! Khó khăn lắm mới gặp được em, anh không dễ dàng nhường cho bất kì người nào đâu!

Ăn hết cái lạnh, chúng tôi đi ăn khoai nướng nóng ở ven bờ hồ. Mùi khoai thơm lừng bay khắp con phố. Anh cười khúc khích đưa tay quẹt lên mũi tôi:

- Gì thế?

- Mũi em dính nhọ!

- Đâu?

- Anh đã lau rồi! Sạch rồi!

- Đâu?

- Để anh chụp lại cho em xem.

Tôi cười một cái thật tươi, anh chụp ảnh, chụp xong liền bỏ chạy. Tôi lại bị vị hôn phu ma quái này lừa nữa rồi. Biết ngay mà, trên mũi của tôi, cả má đều có dấu tay đen sì của anh.

- Này! Nhật Nam! Anh đứng lại đây!

- Không! Em phải hứa không trả thù cơ!

- Đưa máy của anh đây!

- Không! Anh gửi cho em rồi đấy!

- Này! Đứng lại cho em!

Anh đưa tôi đi xem nặn tò he, những con nhỏ nhỏ xinh xinh cùng màu sắc bắt mắt vô cùng.

- Em thích con nào?

- Giả mà có hình trái tim đỏ?

- Tưởng gì! Anh sẽ tự tay làm cho em!

- Đừng phá hỏng việc kiếm cơm của người ta!

Bà lão bán tò he cười hiền hậu:

- Cô cậu cứ tự nhiên!

Anh chăm chú lấy một miếng đất nặn dẻo, lăn đi lăn lại làm tôi cũng chú ý không rời mắt. Cuối cùng cũng ra hình trái tim nhỏ nhắn đẹp tuyệt vời.

Anh đưa cho tôi. Tôi lấy hạt vòng to nhất trong chiếc vòng tay của mình in lên mặt của trái tim, rồi lấy cả hạt vòng to nhất trên tay anh in lên bên cạnh.

- Chúng ta là một rồi, anh thấy chưa?

- Ủ! Đôi vòng này đúng là có phép màu! Vậy anh sẽ khắc tên hai đứa mình lên đây!

- Anh sẽ giữ nó chứ?

- Anh làm tặng em mà!

- Nhưng em muốn anh giữ nó, cũng chính là giữ kỉ niệm tình yêu của chúng mình, vì trong này cũng có một phần của em!

- Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!

Chúng tôi đi một vòng, gặp một đám trẻ thổi bong bóng xà phòng

- Em cũng muốn chơi!

Anh chạy lại đám hàng rong mua lấy hai lọ thổi bóng đưa cho tôi một cái. Tôi cố gắng hết sức thổi một cái thật to át đi cái của anh nhưng lần nào cũng thua, sau cùng quyết định thổi vào người anh trả thù rồi bỏ chạy. Anh đuổi theo phía sau, ra sức thổi vào người tôi.

- Em muốn tô tượng không?

- Minh tô hai cái cóc này nhé! Em tô cho anh, anh tô cho em!

Nhật Nam đồng ý. Chúng tôi chăm chú ai làm việc của người ấy, thi thoảng lại lên vẽ lên mặt nhau một vài vết mực xấu xí. Cho đến khi hoàn thành thì mặt cả hai cũng lem luốc. Một vị khách tây đã nhanh tay chụp lại hình ảnh của hai chúng tôi, mãi khi ông ấy nói chúng tôi mới biết.

Nhật Nam vẽ hình ảnh của anh, tôi vẽ hình ảnh của tôi, như vậy mỗi khi uống nước đều sẽ nhìn thấy đối phương.

Cuối buổi, chúng tôi ngồi xích lô đi dạo một vòng quanh phố cổ, ngắm nghía những gian hàng được bày bán hai bên đường, ăn những món vỉa hè, giống như đang hưởng thụ không gian riêng tư của đôi vợ chồng mới cưới vậy.

Nhưng rồi cuộc vui nào cũng có lúc phải tàn, chuông điểm 12 giờ đêm, cũng là lúc tôi phải làm việc mình nên làm.

- Nhật Nam à! Minh.... chia tay đi!

Nhật Nam cười sặc sụa:

- Em đòi kiểu đùa đi!

- Em không đùa!

- Anh sẽ nghĩ là thật đấy!

- Em nói thật!

- Gì chứ?

- Minh chia tay đi anh!

- Em nói vớ vẩn gì thế?

- Minh chia tay đi anh!

- Em sao thế? - Anh dần trở nên căng thẳng, hơi cau mày- Em biết em đang nói gì không?

- Em biết! Minh chia tay đi?

- Rốt cuộc là hôm nay em làm sao thế? Anh làm sai gì sao?

- Anh không sai! Người sai là em! Minh chia tay đi!

- Em điên rồi sao? Hôm nay em ốm sao? Hay là tâm trạng không tốt? Khi nãy....

- Mọi thứ vẫn ổn! Chỉ là mối quan hệ của chúng ta không ổn! Minh chia tay đi!

- Thưa à! Chuyện này...! Hôm nay có lẽ em mệt rồi! Minh nên về đi!

Nhưng tôi không thể kìm chế thêm được nữa:

- Hôm nay bắt buộc phải giải quyết cho xong! Em không muốn phá hoại cuộc sống của anh, em không muốn chính mình tự tay kết thúc mọi thứ của anh, em không muốn đảo lộn tất cả, em không muốn, em không muốn trở thành gánh nặng của anh. Xin lỗi nhưng em mới nhận ra rằng tình cảm của em dành cho anh chỉ là nhất thời thôi. Em không...em vốn không hề.... không hề yêu anh. Em... chỉ là em... yêu cái nghề... nghề của anh nên mới chọn anh. Anh cứ thử bỏ bộ áo của anh xuống xem.... người em chọn nhất định sẽ không phải là anh.

- Em... em nói gì? Em... em thực sự là con người như vậy sao....? Em... em thực sự... là loại người thực dụng.... ham danh như vậy sao?

- Không sai! Vậy nên em mới... muốn... chấm dứt mối quan hệ ngu ngốc này! Chia tay đi!

Nhật Nam chẳng nói thêm gì. Anh đưa tay gạt nước mắt rồi bỏ chạy, lẫn vào trong đám đông, nhưng tôi vẫn có thể... nhìn thấy anh... rõ mồn một. Không phải... là hình ảnh anh đang hiện ra trước mắt, rõ ràng lại mờ ảo vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

36: "Nhật Nam à! Em lại quên mạng ô theo rồi! Em muốn đứng ở đây đợi anh đến đón! Em sẽ giữ điện thoại chờ cuộc gọi đến từ anh!" Anh qua ngay!" Nhưng em biết mọi thứ chỉ còn trong tình yêu của chúng ta! Anh không đến và...em cũng sẽ không đợi anh. Thứ em đợi là một phép màu bất chợt có thể thay đổi hiện tại chưa chắc này. Thứ em đợi là một tia nắng. Em sẽ dầm mưa về nhà, em muốn biết rằng là mưa lạnh hơn hay tìm em lạnh hơn. Hóa ra là tìm em lạnh hơn, anh à!"

Tôi lại chỉ còn một mình, cũng một mình như bao buổi hẹn hò bị anh bỏ lại để đi làm nhiệm vụ, nhưng những lần ấy sẽ là ánh mắt đầy hối lỗi cùng cái dáng vẻ vội vã thờ không ra tiếng: "Em đợi lâu chưa?" Tôi sẽ nũng nịu với anh: "Tưởng anh yêu nghề hơn yêu em!" Và rồi... chúng tôi lại nắm tay. Nhưng hiện tại khác rồi, tôi... không còn anh nữa. Bóng dáng Nhật Nam xa dần rồi lẫn vào dòng người đông đúc. Xung quanh vẫn náo nhiệt, tiếng nhạc vui nhộn vẫn vang lên nhưng trong lòng trĩu nặng vô cùng. Đến thờ cũng thấy khó khăn, xung quanh tôi dường như sự sống không hề tồn tại.

Đã bao giờ bạn đánh mất một thứ vô cùng quan trọng trong cuộc đời, biết rằng lục tìm cũng sẽ không thấy, và rồi bước đi vô hướng. Khi lí trí bị trái tim điều khiển và mọi thứ nằm ngoài tầm kiểm soát của ý thức, tôi chẳng biết bản thân mình đi đâu, va phải những ai và tại sao lại ngã, đến khi cổ chân hơi nhói lên tôi mới nhận ra mình đang khụy dưới đất, ngược lên bỗng thấy ánh mắt đầy vẻ quan tâm của bác bảo vệ:

- Ô! Cháu chính là cô gái may mắn đó mà?

Tôi vẫn thần thờ nhìn người đàn ông trung tuổi này.

- Không nhớ bác à! Cháu có cậu bạn trai là cảnh sát đúng không?

Tôi vẫn chỉ nhìn bác.

- Cậu ấy bảo tôi đóng vai bảo vệ xấu tính lừa hai cô cậu chạy thực mạng còn gì! Cháu may mắn lắm nhé! Chưa có ai cầu hôn kiểu ấy đâu!

Bác đỡ tôi đứng dậy, vỗ vỗ vai rồi cười hiền rồi đi. Bấy giờ tôi mới biết mặt mình ướt sũng, hóa ra là đã khóc. Bên tai lại ừ....

" Có vậy thì cả đời này em mới không quên được anh chứ!"

Đúng vậy! Anh thắng rồi Nhật Nam à! Vẫn là anh biết cách len lỏi vào mọi góc ngách của con tim em giây phút em nói câu chia tay ấy đã phải lấy hết tất cả can đảm mà em chưa từng có để đối mặt với anh, giây phút ấy em yếu đuối hơn bất kì cô gái nào. Nhưng em đã hoàn thành nó một cách xuất sắc,

vì em không muốn tự tay hủy hoại mọi thứ của anh.

Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ lại một mình như khi anh chưa đến, chỉ khác là không còn nụ hôn đầu, cũng không còn cái vô tư như trước nữa. Bắt đầu từ hôm nay em sẽ không còn nắm tay anh, sẽ không còn anh ở cạnh nữa.

Nhưng em đã làm đúng phải không? Chúng ta không hề hối hận vì hôm ấy đã gặp nhau, phải không anh.

Mỗi ngày lại tẻ nhạt trôi qua, con đường em đi trở nên dài và mệt mỏi hơn, vì điểm đến là anh, đã không còn nữa.

Chỉ mong anh đừng quên em, nhưng cũng mong anh không còn vương vấn thêm mối tình này.

Mưa rồi kia! Mưa thật đúng lúc! Vào khi em buồn nhất mưa lại xuất hiện, là đang trêu đùa hay đồng cảm vậy anh?

Nhật Nam à! Em lại quên mang ô theo rồi! Em muốn đứng ở đây đợi anh đến đón! Em sẽ giữ điện thoại chờ cuộc gọi đến từ anh." Anh qua ngay!" Nhưng em biết mọi thứ chỉ còn trong tình yêu của chúng ta! Anh không đến và...em cũng sẽ không đợi anh. Thứ em đợi là một phép màu bất chợt có thể thay đổi hiện tại chua chát này. Thứ em đợi là một tia nắng. Em sẽ dầm mưa về nhà, em muốn biết rằng là mưa lạnh hơn hay tìm em lạnh hơn. Hóa ra là tìm em lạnh hơn, anh à!

Đi qua nơi ấy, em biết anh đang ở bên trong, anh đang làm việc đúng vậy không? Em không nên đứng đây như thế này, trong bộ dạng mắt sưng đỏ, người ướt sũng từ trên xuống dưới. Nhưng chân em không thể đi tiếp.....!

Trời mưa càng lúc càng lớn, nhìn lên ô cửa sổ thứ 3 tầng 5, là phòng làm việc của anh. Đã có lần anh từng nói với tôi: " Khi nào nhớ anh em cứ đứng ở đây, nhìn lên ô cửa sổ thứ 3 tầng 5, em sẽ thấy anh ở đó!"

Nhưng hình như hôm nay không có anh, hay tại mắt tôi cay xè nhìn không ra. Bất giác cảm nhận được hơi ấm tỏa quanh người, tôi ngược đầu nhìn lên, anh đứng bên cạnh lấy áo khoác ngoài che cho cả hai, rồi ôm lấy tôi chạy vào bên trong hiên.

Giây phút ấy tôi nghĩ mình đang mơ, một giấc mơ mà tôi chờ đón nhất.

Giây phút ấy sức ấm thân quen làm tôi như quên hết mọi thứ đã xảy ra, tôi và anh, lại ở bên nhau. Đôi môi lạnh buốt ấm dần lên, từng chút ngọt ngào cứ từ từ truyền qua, từng chút một, cảm nhận được vị giác đã chạm đến đầu lưỡi của anh. Tôi vẫn tham lam giữ lấy vì biết đâu.... sẽ là lần cuối.

Anh vẫn giữ chặt môi tôi như sợ sẽ mất đi sau một giây lơ đãng, từng câu anh nói ra có chút đau khổ pha với hạnh phúc:

- Rõ ràng em không phải loại người đó!

Tôi không trả lời, vẫn điên cuồng đáp trả nụ hôn của anh. Anh lại giật giữ tuôn ra từng từ một:

- Tại sao lại ngu ngốc như vậy?

Tôi vẫn im lặng.

Anh lại tiếp lời:

- Em biết anh rất nhớ em không?

Tôi như tỉnh táo hơn sau khi nghe câu nói của anh. Tôi không hối hận vì nụ hôn này, chỉ ít vẫn còn lưu giữ lại một chút ngọt ngào giữa chúng tôi.

- Trời mưa từ sáng, lòng anh cũng không yên từ sáng tới giờ. Cứ cầm cây ô lên, đi đi lại lại trong phòng rồi lại bỏ xuống như một thằng ngốc. Anh không thể tập trung làm việc, cũng không thể nghĩ đến việc gì ngoài chuyện sợ em quên ô. Thưa à! Đừng như vậy nữa! Chuyện gì khó khăn anh sẽ giải quyết cùng em! Em không làm nổi thì để mình anh làm hết! Đừng như vậy nữa được không? Anh xin em đấy, đừng biến anh thành kẻ ngốc thêm nữa!

Tôi lùi lại một bước thoát ra khỏi vòng tay của anh rồi lững thững rời đi. Nhưng anh nhanh tay hơn kéo tôi lại ôm chặt lấy.

- Anh biết em không hề vui vẻ gì! Mắt em sưng đỏ lên rồi, người gầy hơn rồi! Đừng tự hành hạ bản thân nữa được không?

Hít một hơi thật sâu, tôi thì thảo vào tai anh:

- Anh như thế này mới khiến em khó xử! Anh biết không? Em không muốn hủy hoại bất kì ai cả! Một mình em chịu đựng lại dễ dàng hơn nhiều!

- Em nhớ cái hẹn ngày 12 tháng 4 chứ!

- Đừng đợi em!

Tôi đẩy mạnh anh ra rồi cố gắng chạy thật nhanh. Dù tiếng mưa lớn nhưng giọng anh vẫn đủ khả năng len lỏi vào thính giác, vào xúc giác của tôi!

- Anh đợi em ngày 14 tháng 4! Anh đợi em đến làm cô dâu của anh! Nhất định em phải đến!

Em làm sao mà đến được! Khi em đã tự tay vứt bỏ bộ váy cưới của em rồi!

Cuộc sống là những sự lựa chọn được mất, mà đâu có ai cho không ai điều gì! Dù sao thì, vẫn là chúng tôi đã cho nhau một tình yêu! Em yêu anh! Hiện tại yêu anh! Yêu anh! Cả đời yêu anh!

Tôi không thể về nhà trong bộ dạng này, bắt buộc phải quay lại công ty. Tae Sung vẫn đang làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

37: "-Tớ trong lòng cậu rớt cuộc cũng như nét phấn trên bảng, chỉ một cái gạt tay là sạch mọi thứ, còn anh ấy, đối với cậu là nét mực trên trang giấy, dù tẩy thế nào cũng không mất được.- Dù là phấn hay mực, đến cuối cùng là sai vẫn phải xóa!"

Nhật Nam cứ đều đặn, dù nắng hay mưa cũng đều đứng đợi ở bên dưới chung cư tôi ở từ chiều đến tận tối khuya mới về. Hầu như toàn là tôi thấy anh chứ anh không thể thấy tôi. Tôi cũng sẽ tìm một chỗ kín đáo để đứng nhìn anh, đợi khi anh về mới dám vào nhà. Nhưng hôm nay khác vì tôi bị phát hiện:

- Tớ có nên nói với anh Nam rằng cậu trốn ở đây không?

Tôi giật mình quay lại, Đăng Anh đang đứng đằng sau, tay bỏ vào túi quần, nhìn tôi với vẻ chán nản. Tôi đưa mắt nhìn cậu ta, lại thấy cay cay ở khóe mắt.

- Hai người cứ như thế này không phải là cách tốt đâu! Cứ làm khổ nhau như vậy bao giờ mới giải quyết được?

- Nhưng tớ... không còn cách khác.

- Cậu thông minh lắm mà!

- Nhưng tớ.... không muốn anh ấy quên tớ đâu chỉ một phút cũng không muốn!

Đăng Anh kéo tay tôi đi, tản bộ trên con đường trước nhà.

- Trước đây khi cậu cố gắng tranh giải văn nghệ với lớp tớ, tớ chỉ nghĩ đó là do hiếu thắng của tuổi trẻ, không ngờ đó lại là tính cách của cậu. Dẫu chết cũng phải khiến người khác ghi nhớ mình.

Tôi im lặng không nói, Đăng Anh tiếp lời:

- Tớ biết lí do rồi! Khi hai người xảy ra chuyện này, anh Nam chỉ biết lao đầu vào làm việc, tập võ đến nổi chảy máu xây sứt khắp người. Lam vì không thể chịu đựng được đã đến cứu tớ.

- Lam có nói với cậu à?

- Ừ! Nói rồi! Nhưng tớ không thể khuyên nổi anh Nam! Đây là quyết định của anh ấy, sao cậu không thử hỏi?

- Cậu sẽ nói cho anh ấy biết chứ?

- Tớ không nghĩ vậy! Đây là chuyện của hai người!

- Cảm ơn! Tớ cũng sẽ không bao giờ nói.

Tôi trả lời Đăng Anh như một kẻ vô thức đáp lại theo phản xạ.

- Nhưng nếu là tớ, tớ sẽ chọn cậu! Vì làm nghề khác vẫn có thể cống hiến cho tổ quốc, nhưng không thể tìm thấy cậu ở một cô gái khác!

Đôi mắt buồn buồn của tôi nhìn Đăng Anh:

- Nhưng không có nghề nào có thể bù đắp lại tất cả sự hi sinh trước đây của anh ấy.

Chúng tôi lại tiếp tục tản bộ, cho đến khuya, Đăng Anh vì sợ tôi mệt nên bảo tôi đứng nép vào sau gốc cây. Cậu ấy chạy lại khuyên mãi mới đưa được Nhật Nam đi. Khi ấy tôi mới có thể vào nhà.

Cứ về đến nhà sẽ chui vào chăn nằm ngay. Có nhiều hôm tôi còn không gặp mẹ và em dù ở chung nhà. Mỗi lần mẹ hỏi, tôi chỉ bảo là công ty rất nhiều việc, vậy rồi lại trốn ở trong phòng. Mẹ có lẽ tin là thật nên không hỏi gì thêm. Có hôm mẹ hỏi:

- Sao dạo này thấy mẹ Nhật Nam bảo con không hay qua đó, mà Nam nó cũng không sang đây! Hai đứa cãi nhau à?

Tôi chỉ xuề xòa đáp lại cố gắng thật bình thường như không có gì:

- Bọn con đâu có kiểu giận dỗi con nít vậy. Anh ấy đang có đợt thi đua, con thì bận tối mắt! Mẹ đừng nghĩ lung tung.

- Thật là không có gì?

- Thật!

Điện thoại của Nhật Nam đến tôi để cho trôi máy. Tin nhắn của anh tôi cũng sẽ không đọc. Cứ vậy để trong máy rồi xóa dần. Tôi xóa số máy của anh, nhưng lại thuộc nằm lòng từng con số một. Vấn đề không phải là xóa trong máy mà là xóa ở trong tim.

Tôi vẫn chưa đủ can đảm để nói với mẹ về việc chia tay trong khi ngày cưới đang đến gần.

Cần phải tìm một lý do khác thích hợp vì tôi sợ, mẹ lại đau lòng thêm lần nữa.

Đặng Anh có lẽ vì muốn an ủi tôi nên rủ tôi ra ngoài. Nhưng thực không có tâm trạng.

- Cuối tuần này tớ được nghỉ, sẽ về quê. Cậu cùng về chứ?

- Về quê sao?

- Ủ! Nhân tiện về thăm trường cũ!

Có thể quay lại đó sẽ khiến tôi khá hơn. Vì chỗ đó không có anh. Tôi đồng ý rồi cúp máy.

Sau hơn 3 tiếng ngồi trên xe, cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi. Vì là cuối tuần nên trường vắng vẻ vô cùng. Chúng tôi đến dãy nhà thân quen nơi mà 10 năm về trước đã chất chứa biết bao kỉ niệm đẹp đẽ. Đặng Anh chỉ tay về phía ô cửa sổ lớp tôi:

- Đây là nơi tớ đã nhìn trộm cậu!

Tôi bất giác cười:

- Tớ cũng từng nhìn trộm cậu qua đó!

- Vậy sao chưa lần nào chạm mắt nhỉ?

- Là vì nếu cậu quay lại tớ sẽ quay đi!

- Giờ thì thật rồi!

Tôi lại im lặng như nhớ ra điều chạm vào trái tim.

Trường thay đổi nhiều quá, mọi thứ không còn cái vẻ như trước nữa. Từ bàn ghế, ô cửa, hàng cây đến cả...con đường. Nhưng rốt cuộc nó vẫn là thân quen nhất để ta có thể sống lại những ngày tháng vô lo vô ưu ấy.

Đặng Anh lấy một viên phấn kẻ ghi lên bảng một bài toán. Bài toán mà năm ấy, học sinh toàn khối tôi phải chăm chỉ giải mỗi ngày để có thể đậu đại học. Đến cuối cùng, cũng chính bài toán ấy đã chấm dứt quãng thời gian đẹp đẽ nhất của tuổi trẻ.

Rồi cậu ấy lại đưa tay xóa đi, khẽ cười nói:

- Tớ trong lòng cậu rốt cuộc cũng như nét phấn trên bảng, chỉ một cái gạt tay là sạch mọi thứ, còn anh ấy, đối với cậu là nét mực trên trang giấy, dù tẩy thế nào cũng không mất được.

- Dù là phấn hay mực, đến cuối cùng là sai vẫn phải xóa!

Tôi đang cố xóa tên Nhật Nam khỏi tâm trí mình, nhưng đúng là khó khăn thật. Một là mãi mãi không thể xóa hết, hai là sẽ làm tổn thương chính tâm hồn mình.

Chúng tôi ra khỏi cổng trường, tôi quay về nhà thăm bố. Ông đã già hơn nhiều rồi. Tóc bạc đi nhiều phần, nếp nhăn rõ rệt trên khuôn mặt sương gió. Mấy người đến chơi nhìn thấy tôi lại hỏi rằng bằng tuổi bố, người ta đã có cháu ngoại rồi. Huống hồ tôi đã ngót 30. Bố chỉ cười:

- Thời này lập gia đình sớm là khổ.

Tôi không nói với bố chuyện mình hủy hôn với anh. Nhiều vấn đề rất khó giải thích. Nhất là khi giữa bố mẹ tôi mâu thuẫn không thể giải quyết.

Bố mở bài "Beautiful in white", tôi bất ngờ khi bố cũng nghe nhạc nước ngoài. Bố ngồi xuống rót trà, tôi tò mò:

- Bố cũng thích nhạc này à?

- Không!

- Thế sao bố lại mở?

- Vì con thích nên bố mới tập nghe. Trước đây có lần con kể với bạn con, thích thất đoạn xuất hiện của cô con gái, cứ như công chúa vậy. Sau này khi con kết hôn cũng muốn được mặc một bộ váy cưới thật đẹp, được bố dẫn vào trao cho người con yêu còn gì!

Đúng vậy! Tôi lặng người. Tôi đã từng rất thích câu hát ấy:

"Trong tương lai chúng ta sẽ có một cô con gái, anh hi vọng nó sẽ có đôi mắt đẹp như em, tìm thấy tình yêu đẹp đẽ như anh và em đang có. Và khi nó ngập tràn trong tình yêu, chúng ta sẽ dẫn nó đi vào lễ đường, con gái cũng sẽ rất xinh đẹp trong bộ váy cưới!"

Trước đây tôi từng mong được như vậy. Khi đó tôi sẽ là một cô công chúa gặp được hoàng tử của đời mình. Nhưng... hiện tại... tôi đã tự tay phá hủy mọi thứ.

Trở về Hà Nội. Tâm trạng tôi khá hơn rất nhiều. Chỉ ít đã không còn cảm thấy đau đớn như mấy hôm trước.

Tae Sung dạo này rất hay vắng mặt. Vậy nên việc lớn nhỏ đều do tôi làm. Các khoản thu chi của công ty cũng hao hụt rất nhiều khiến tất cả mọi người đau đầu.

Cho đến khi, mấy người bên cơ quan điều tra đến công ty mang theo quyết định kiểm tra toàn bộ hồ sơ của công ty, trong số đó có Nhật Nam.

Chúng tôi nhìn nhau không rời dù là anh đang đọc quyết định. Tôi không nghe thấy anh đọc gì cả, chỉ biết mắt anh đỏ hoe không rời tôi. Trông anh tiêu tụy đi rất nhiều, mắt thâm quầng. Tay băng kín cả hai bên, trông thảm vô cùng.

Họ bắt đầu kiểm tra từ phòng Tae Sung, phòng tôi, chị Lan, và tất cả các phòng còn lại. Mấy người bảo rằng liên lạc với Tae Sung không được nên nhờ tôi thử gọi cho anh.

Anh Tae Sung không bắt máy, lời nhắn gửi đi cũng không thấy hồi âm. Tôi bắt đầu thấy lo lo, định chạy đi tìm. Nhưng Nhật Nam đã nhanh chóng đuổi theo kéo tôi lại:

- Dù là vô can, nhưng rời khỏi đây sẽ bị liệt vào danh sách tình nghi!

Tôi cúi đầu không đáp, quay vào trong. Nhưng anh vẫn không buông tay.

- Tại sao không gặp tôi?

Tôi vẫn im lặng. Nước mắt lại tràn qua khóe mi.

- Em rốt cuộc đang làm gì vậy? Tại sao cứ im lặng như thế rồi xa tôi?

Tôi không mở miệng nói!

- Em định như thế này đến bao giờ nữa? Tôi nói rồi, ngày 14/4 tôi vẫn sẽ đợi em đến làm cô dâu, em không đến tôi sẽ đợi, không ai có thể làm cô dâu của tôi ngoài em cả!

Tôi đẩy tay anh ra rồi chạy đi, cố gắng không cho anh biết là mình đang khóc.

Công ty của tôi vì Tae Sung dính líu đến vụ buôn bán ma túy đá đường dây lớn xuyên quốc gia, vậy nên thuộc diện tình nghi. Hóa ra đây là lí do mấy hôm nay anh ấy vắng mặt. Nhưng quen biết gần 10 năm nay, tôi không tin anh ấy làm chuyện phạm pháp tày trời này. Chắc chắn là có oan khuất gì đấy. Côa gắng liên lạc với anh nhưng không có cách nào được, lên nhà anh cũng khóa trái cửa. Lo lắng không biết anh đi đâu nữa. Đây là chuyện lớn chứ không phải đùa, phía công an đã bắt đầu phát lệnh truy nã, có lẽ anh ấy vẫn đang quanh quẩn trong thành phố này.

Làm sao một chàng trai lương thiện từ nhỏ thiếu thốn tình thương như Tae Sung lại làm chuyện thế này. Tôi tuyệt đối không tin. Nhưng lại không dám đến hỏi Nhật Nam, nên phải nhờ Đặng Anh hỏi giúp.

- Tae Sung là người trực tiếp quản lí đường dây buôn bán tại Việt Nam. Phía cảnh sát Hàn Qyooocs thông báo rằng họ có 4 chi nhánh, một ở Hàn Quốc là chi nhánh chính, một ở Lào, một ở Trung Quốc và một ở Việt Nam. Họ đã hoạt động được khá lâu rồi. Mới đây do một chuyển hàng có vấn đề, con trai tên cai Hải Sẹo khét tiếng ở Hà Nội sau khi dùng bị sốc mà chết, chúng cho giang hồ đến gây loạn thanh toán cả người làm thuốc lẫn người quản lí. Tae Sung vì vậy mà bỏ trốn. Công an đã bắt giữ tất cả những người có liên quan đến vụ đánh lộn, rồi kết hợp cả tin của trinh sát đã có đủ bằng chứng để kết tội Tae Sung.

- Tớ không tin anh ấy lại như vậy! Liệu có nhầm lẫn gì không?

- Là tin cực chính xác. Phía Hàn Quốc đã xác nhận và bắt tay vào điều tra đường dây này, trụ sở chính ở Hàn bắt đầu lung lay dẫn đến các chi nhánh con gặp rắc rối về nguồn vốn.

- Chẳng lẽ đây là lí do tiền công ty hao hụt!

- Cậu bảo sao?

- À không có gì! Cảm ơn cậu rất nhiều!

Trước khi cúp máy, Đăng Anh còn lảng qua chuyện của tôi.

- Cậu tốt nhất nên nói chuyện rõ ràng với Nhật Nam. Anh ấy là người phá vụ án này đấy!

Tôi giật mình làm rơi cả điện thoại. Không ngờ chính Nhật Nam lại là người vạch trần Tae Sung. Trong khi năng lực phá án của anh thì không thể nghi ngờ.

Điều quan trọng bây giờ là tìm ra Tae Sung, chỉ có như vậy mới rõ là anh oan hay không?

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

38:"Cho đến khi... anh gặp em ở trường đại học.... Một cô bé vô tư nhưng mang nhiều mơ ước. Kể từ giây phút anh biết em có tình yêu mãnh liệt với nghề cảnh sát, anh mới hiểu rằng chúng ta vốn dĩ không chung đường. Nhiều lần anh định bỏ cuộc để nuôi hi vọng được cùng em hạnh phúc, nhưng lần nào cũng thất bại. Chỉ cần em đồng ý, anh đã có thể gạt cả mạng sống mà đến với em. Nhưng anh càng chạy đến, em lại càng xa anh, anh càng cố gắng đi về phía em, em lại càng cố gắng tránh xa anh!"

Công ty của tôi vẫn hoạt động bình thường. Có lẽ mọi người ai cũng đều biết mình nên làm gì vào giờ này thay vì bỏ chạy đến một chỗ làm mới an toàn hơn. Phòng giám đốc bị niêm phong hơn một tuần nay. Thiếu đi Tae Sung đúng là rất khó khăn nhưng chúng tôi đều giải quyết ổn thỏa mọi việc.

Còn tôi... và anh vẫn cứ lẩn tránh nhau như vậy. Mà không, là tôi lẩn tránh anh mới phải.

Hôm nào Nhật Nam đến nhà thăm mẹ, hôm ấy tôi phải qua nhà cầu cầu ngồi chơi. Nó cũng biết chuyện này, hơn nữa lại hiểu tôi hơn bất kì ai, mỗi lần như vậy chỉ biết nhìn tôi mà thở dài:

- Năm ấy mày đã phải khóc đau khổ như thế nào vì không được thi cảnh sát, giờ đến yêu cũng vì chuyện đó mà bị hủy hoại!

- Ai bảo tao hữu duyên vô phận với cái nghề ấy!

- Nhưng chỉ ít mày cũng phải cho anh ấy một câu trả lời thích đáng. Nhìn xem ngày nào anh ấy cũng đợi mày như thế, đến tao còn xót.

Tôi chỉ thở dài.

Nhật Nam cứ đến nhà chơi là tâm trạng mẹ tôi lại tốt hơn hẳn. Nhưng bà đâu biết rằng người con rể mà bà ưng ý ấy lại không thể trở thành con rể của bà. Tôi vì sợ mẹ mình đau khổ nên cũng không dám mở lời nói sự thật. Có vẻ như việc này ngày càng rơi vào tình thế khó giải quyết. Người ta chỉ cần yêu là có thể đến với nhau, còn chúng tôi, vì anh đã bước chân vào cái nghề ấy, là nghề chọn anh nên cũng sẽ chọn luôn người mà anh lấy.

Tôi không oán trách ai cả, chỉ là do chúng tôi có duyên gặp nhau mà không có phúc được gắn bó. Phải chăng ông trời đã sắp xếp cho anh một người con gái khác tốt hơn, hoàn hảo hơn và xứng đáng hơn tôi.

Đầu giờ chiều tôi nhận được một cuộc điện thoại từ số máy lạ.

- Alo! Ai đấy ạ!

- Thưa! Là anh đây!

Cái giọng này vừa quen lại vừa lạ. Nói đúng ra nó rất giống giọng của Tae Sung nhưng anh ta đâu biết một chút tiếng Việt nào đâu. Người này giọng nói lại không lấy một chút gì là người ngoại quốc.

- Ai vậy ạ?

- Là anh! Tae Sung đây!

Tôi giật mình đứng phắt dậy:

- Anh đang ở đâu?

- Em phải im lặng! Anh sẽ gửi địa chỉ! Em theo đó mà đến. Nhớ kỹ phải quan sát xem có bị theo dõi không!

- Khoan đã! Em nhớ anh đâu có học tiếng Việt!

- Anh sẽ giải thích mọi chuyện sau khi em đến! Giờ đừng hỏi gì cả.

Tôi cúp máy, nhận tin nhắn của anh rồi lặng lẽ ra ngoài.

Chỗ đó nằm khá xa thành phố, là một vùng quê yên bình, không lẫn lộn một chút ồn ào vội vã nào. Tôi men theo con đường làng nhỏ dẫn vào sâu bên trong, có một ngôi nhà gỗ nhỏ nhưng thiết kế vô cùng tinh xảo. Gõ cửa 5 tiếng cách nhau theo kí hiệu mà Tae Sung đã dặn, cánh cửa mở dần ra, một bàn tay kéo tôi vào trong rồi nhanh chóng khóa cửa lại.

Tôi giật mình lấy túi đập lại đối phương theo phản kháng. Lát sau mới nhìn rõ đây là Tae Sung. Tôi vội vàng chạy lại chỗ anh xem có làm anh bị thương không.

- Anh không sao chứ?

- Ừ! Làm em sợ rồi!

- Giờ thì giải thích cho em chuyện này là như thế nào đi!

Tae Sung ngồi xuống chậm rãi:

- Anh năm lên 5 tuổi bố mẹ qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi. Người đàn ông gây tai nạn vì không có con, phần vì muốn bù đắp lỗi lầm đã đưa anh về nuôi. Nhưng vợ ông ta đối xử với anh chẳng khác gì một kẻ ăn bám vì bà ta tin rằng bà ta nhất định sẽ sinh con được. Anh từng bị bỏ đói, giữa cái mùa tuyết rơi chỉ có đúng một manh áo. Mỗi khi ông ta vắng nhà, bà ta lại bắt anh làm như một tên nô lệ, thậm chí còn bị đánh đập. Có nhiều lúc anh định bỏ trốn, nhưng lại bị tìm về. Sau hơn 10 lần bỏ trốn thất bại, anh quyết định thay đổi cuộc sống của mình từ chính cái địa ngục ấy. Năm 7 tuổi anh xin ông ta đưa anh qua Việt Nam theo nghề của ông ta, chỉ với mục đích trả thù hai con người đã hủy hoại mọi thứ tốt đẹp của anh!

Tôi run người. Hóa ra anh ấy sang Việt Nam từ năm 7 tuổi, thảo nào lại có thể nói tiếng Việt lưu loát như vậy.

Anh kể tiếp....

- Khi mới bắt đầu anh còn không biết ông ta buôn hàng cấm, vậy nên đã cố gắng học tiếng Việt, cố gắng đi theo ông ta trong những mối làm ăn với hi vọng trưởng thành hơn. Một lần thấy ông ta lên lút xuống tầng hầm, anh đã đi theo. Quả thật là cả một mật thất chỉ sản xuất hàng cấm, nhất là ma túy. Anh khi ấy còn chưa đủ nhận thức để biết đây là phạm pháp. Bị ông ta phát hiện. Ông ta dẫn anh vào, dạy anh cách ném bằng miệng để phân biệt từng loại một. Kể từ khi đó, anh bắt đầu dần thân vào thế giới của những kẻ buôn mạng người. Ở Việt Nam được hơn 10 năm, anh quay lại Hàn Quốc học, thi đại học với danh nghĩa là con trai một của Kim Han Jung. Khi ấy ông ta có một công ty bất động sản, sau này mở chi nhánh sang Việt Nam, Trung Quốc và Lào với kiểu trả hình che mắt, hoạt động ngầm. Anh gạt bỏ hết lòng tự trọng, không cho phép mình có lấy một phút giây nào được hạnh phúc chỉ để nhắc nhở cái mối thù này, nhất định phải tính từng món một. Gần 20 năm anh sống trong một tầng băng lớn, không thoát ra được. Chỉ có thể ngày một đi sâu vào, ngày một sâu đả, độc ác và ghê tởm đến chính anh cũng cảm thấy sợ bản thân mình. Cho đến khi... anh gặp em ở trường đại học.... Một cô bé vô tư nhưng mang nhiều mơ ước. Em cho anh biết thế nào là hạnh phúc nhỏ đáng trân trọng, những lúc em cười, hay chỉ cần ánh mắt thích thú của em khi phát hiện ra một chú chim nhỏ đậu ở ven đường, mỗi giây phút ở cạnh em anh mới biết mình đang sống, đang thở và cũng đang khao khát về một tương lai viên mãn ở bên em. Kể từ giây phút anh biết em có tình yêu mãnh liệt với nghề cảnh sát, anh mới hiểu rằng chúng ta vốn dĩ không chung đường. Nhiều lần anh định bỏ cuộc để nuôi hi vọng được cùng em hạnh phúc, nhưng lần nào cũng thất bại. Chỉ cần em đồng ý, anh đã có thể gạt cả mạng sống mà đến với em. Nhưng anh càng chạy đến, em lại càng xa anh, anh càng cố gắng đi về phía em, em lại càng cố gắng tránh xa anh!

- Vốn dĩ ngay từ đầu em đã nói giữa chúng ta là bạn tốt mà!

- Nhưng anh không muốn làm bạn em, càng không muốn nhìn thấy em ở bên cạnh người con trai khác. Em biết không, Nhật Nam không chỉ cướp đi em từ tay anh, mà còn sở hữu công ty anh, việc hẳn phải đi phơi nhiễm là do hẳn hết, ai bảo hẳn ta cố chấp đòi điều tra lại vụ án sớm đã kết thúc.

- Hóa ra là anh cho người hại anh ấy?

- Đúng vậy! Anh cho đàn em hại hẳn, để giữ lại em, giữ lại công ty và sự nghiệp của anh. Nhưng rốt cuộc anh vẫn không giữ được em dù đã khiêu khích hẳn đã thương em. Em cố chấp và bướng hơn anh nghĩ.

Giờ thì tôi mới hiểu vì sao khi ấy Nhật Nam đòi chia tay tôi, vì sao anh lại nổi giận với tôi vô cớ, vì sao anh lại bảo tôi không nên tin tưởng Tae Sung, vì sao lại lo lắng khi tôi đi cùng Tae Sung. Hóa ra không phải là do ghen tuông vớ vẩn, mà do anh đã sớm biết hết sự thật.....

" - Tôi nghĩ anh nên biết một chuyện, anh bây giờ thành ra thế này, không hề xứng đáng với Thu!

- Ý anh là gì?

- Một kẻ đang phải phơi nhiễm HIV, một tên cảnh sát quèn với đồng lương ít ỏi, trong khi Anh Thu, cô ấy từng đi nước ngoài, có rất nhiều hoài bão, lương của anh thậm chí còn không bằng tiền làm thêm giờ thời Thu học đại học nữa.

- Anh...

- Chỉ có tôi, một người khỏe mạnh, một giám đốc giàu có, mới đủ sức để nuôi Thu, cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc. Ở gần anh chỉ sợ cô ấy sẽ chết vì AIDS. "

Và thế là Nhật Nam đã đuổi tôi ra khỏi cuộc đời anh. Nhưng tôi khi ấy chỉ nghĩ đơn giản là do tâm lý của những người đang bị phơi nhiễm.

- Anh làm em thực sự quá thất vọng Tae Sung ạ!

Tae Sung gạt đi nước mắt trên má, nói tiếp.

- Em là người duy nhất cho anh thấy được hạnh phúc thực sự là gì kể từ ngày bố mẹ anh mất. Nhưng anh vô phúc không có được trái tim của em. Nhìn thấy em vì anh ta mà tiêu tụy, đau đớn, tim anh còn đập gấp vạn lần. Việc em không thể kết hôn với Nhật Nam. Việc mẹ em từng theo đạo Thiên chúa là do anh tiết lộ cho Lam biết. Cô ta cũng đi xác nhận lại ở chỗ cha dượng của em, lấy đó làm căn cứ báo lên cấp trên của Nhật Nam. Vậy nên hồ sơ của em sẽ không được duyệt.

- Hai người thông đồng với nhau sao?

- Là giúp đỡ lẫn nhau để xin bầu víu vào một chút tình cảm của em và Nhật Nam. Lam đã cho anh biết tin Nhật Nam phơi nhiễm, bảo anh thừa cơ hội ở cạnh em. Cô ta cũng sẽ làm như vậy với Nhật Nam.

- Tại sao? Tại sao lại đâm sau lưng em như vậy?

- Là vì quá yêu em! Nhưng bây giờ chính anh cũng tự giết mình! Lam đã phản bội anh. Cô ta có cách tìm ra anh, anh cũng đoán chẳng bao lâu nữa anh sẽ bị chính cô ta còng tay. Nhưng anh hơn cô ta ở chỗ, chỉ ít anh không ích kỉ như vậy. Giờ anh chỉ muốn em hạnh phúc như trước đây. Và cũng muốn em sau này, dù có như thế nào cũng xin đừng quên anh, dù chỉ với tư cách là một người bạn.

- Anh nói những điều này là vì muốn em hạnh phúc hay sao?

- Anh xin lỗi! Anh đã phá hủy mọi thứ của em. Anh biết anh rơi vào cảnh này cũng chỉ có mình em lo lắng cho anh, mình em tin anh vô tội, vậy nên anh mới gọi em đến đây. Anh không muốn lừa dối em thêm nữa. Anh muốn một lần được thật thà mọi chuyện với em. Có như vậy mới mong có cơ hội cuối cùng trở thành bạn tốt của em.

- Anh đã tự tay kết thúc mọi thứ rồi! Kết thúc niềm tin và tình cảm mà em dành cho anh.

- Em sẽ tố giác anh đúng không?

- Tôi nghĩ anh nên đi đầu thú! Tôi không muốn dính líu đến kẻ như anh!

- Em vẫn không thể cạn tình cạn nghĩa với anh đúng không?

Tôi thở dài toan quay đi thì bị anh ôm chặt từ phía sau. Ở cổ bắt gặp cảm thấy một chút sắc lạnh đến rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

39: "-Tae Sung! Anh điên rồi! Tại sao lại lôi cô ấy vào việc này?

- Vì cô ấy là mạng sống của anh không phải sao?"

"- Anh nghĩ là tôi sẽ rút quân vì cô ấy sao?"

Tae Sung dí đầu súng vào cổ tôi. Cảm nhận rõ được cái nòng súng đang tì mạnh vào da thịt mình, tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi như không còn gì để bầu víu giữa cái luông xoáy hung dữ này. Tiếng anh thì thầm bên tai rất khẽ, nhưng cũng rất đáng sợ. Cứ như tiếng rít gió giữa đêm khuya của một con quỷ

khát máu.

- Mùi hương trên người em thật dễ chịu!

- Anh... anh... làm gì... thế?

Tôi run lên sợ hãi. Mồ hôi túa ra khắp mặt, ướt đầm cả bàn tay đang cố kéo cánh tay anh ôm chặt cổ mình.

- Anh chẳng làm gì cả! Chỉ muốn em giúp anh lần cuối thoát ra khỏi đây! Bên ngoài bị bao vây rồi! Chẳng phải anh đã nói với em là Lam đâm lại anh sao. Cô ta nhất định biết anh sẽ tìm em nên cho người theo dõi em từ trước rồi!

- Anh biết trước rồi! Sao lại còn mạo hiểm gọi tôi đến?

- Anh muốn kết thúc! Hoặc là an toàn ra khỏi đây hoặc là ngồi tù suốt quãng đời còn lại. Và em là phao cứu sinh hoàn hảo nhất.

- Anh lợi dụng tôi?

- Từ đầu đến cuối chỉ là anh muốn em giúp! Anh luôn trân trọng em vậy nên đảm bảo em sẽ trở về an toàn. Anh sẽ không đụng đến một sợi tóc nào của em cả.

Anh ta điên thật rồi. Đây chính là người mà tôi luôn tin tưởng và xem là bạn tốt bao năm qua đấy sao? Hoad ra tôi luôn tự cho mình là thông minh, đủ chín chắn để nhìn người, giờ lại chính là người tôi tin nhất lừa dối tôi. Nhưng tận sâu trong lòng vẫn thấy thương cho Tae Sung. Là do câu chuyện của anh quá hấp dẫn hay do tôi vẫn không thể trách nổi anh.

Đúng vậy! Một đứa trẻ mồ côi từ năm lên 5 tuổi, tôi từng trải qua cái cảnh hạnh phúc không trọn vẹn, tôi đồng cảm với Tae Sung, mất mát quá lớn là một đả kích mạnh mẽ vào tâm hồn non nớt của một đứa trẻ ngây thơ. Đau đớn có thể tiếp thêm sức mạnh để con người cố gắng hoàn thiện bản thân, cũng có thể phad hủy nhân cách của họ. Đau đớn hiện tại mà tôi đang trải qua, nó đang giết dần tâm hồn tôi, biến tôi thành một kẻ cuồng công việc và quên đi mọi thứ đang muốn tốt cho mình. Tôi sẵn sàng gạt bỏ Tae Sung hay Đặng Anh một cách thẳng tay, và tôi ích kỉ đến nỗi dù khiến Nhật Nam đau cũng không muốn anh quên tôi. Tôi cũng đang dần bị hủy hoại nhân cách rồi.

Thừa nhận rằng mình không vững lập trường khi tôi có ý định giúp Tae Sung thoát tội, như vậy là sai, tôi biết! Anh đã từng đối xử với tôi tốt đến nhường nào, chẳng lẽ tôi lại là kẻ vong ơn bội nghĩa?

Nhưng lí tưởng mà tôi ôm ấp suốt mười mấy năm qua là gì chứ? Một cô nhóc lớp 8 ước mơ cầm cây súng chữa về phía tên tội phạm buộc hẳn phải đầu hàng đứng trước vành móng ngựa. Tôi đã từng căm ghét những kẻ buôn ma túy đến mức nào, hận thấu xương khi chúng suýt cướp đi Nhật Nam từ tay tôi, chẳng lẽ tôi đều quên hết sao?

- Thưa à! Anh không muốn ở tù!.... Anh sợ!

Giọng Tae Sung run lên thảm thiết, cảm thấy sau gáy mình ươn ướt, anh đang khóc sao?

- Tae Sung à! Anh yêu em thật không?

- Thật! Đi cùng anh đi! Anh sẽ lo cho em!

- Anh biết em ước mơ điều gì không?

- Anh biết! Nhưng điều đó đâu quan trọng! Chúng ta rồi sẽ hạnh phúc! Chỉ cần ở bên nhau!

Bên ngoài có tiếng đập cửa mạnh. Một giọng nói ồm ồm qua loa vang lên:

- Anh Tae Sung! Chúng tôi đã bao vây toàn bộ khu vực này! Anh hãy đầu hàng! Pháp luật sẽ khoan hồng!

Tae Sung rướn cổ lên đáp lại rõ ràng từng từ một nhưng vẫn không giấu được vẻ hoảng hốt:

- Các người lừa tôi! Đặng Nhật Nam! Tôi biết anh ở ngoài đấy! Muốn Anh Thưa an toàn rời khỏi đây, tốt nhất là anh nên biết điều, cho rút quân đi, để tôi rời khỏi đây!

Giọng Nhật Nam hoảng hốt:

-Tae Sung! Anh điên rồi! Tại sao lại lôi cô ấy vào việc này?

- Vì cô ấy là mạng sống của anh không phải sao?

Tôi cắn chặt môi để cổ không bật ra tiếng khóc. Giây phút biết anh đứng ở bên ngoài, tôi lại càng không có đủ dũng khí để đối diện. Tôi không xứng để anh cứu.

- Anh nghĩ là tôi sẽ rút quân vì cô ấy sao?

Cánh cửa bị xô đổ, Nhật Nam cùng sáu bảy người nữa xông vào. Khuôn mặt anh đầm đìa lệ lúng che đi ánh mặt trời bên ngoài rọi qua ô cửa sổ.

Người chỉ huy thiếu tá vẫn chọn cách khuyên giải nhưng có vẻ Tae Sung không nghe.

Tôi hít một hơi thật sâu, đưa tay lên cầm lấy bàn tay đang bóp chặt khẩu súng của Tae Sung:

- Anh nhớ không? Lần đầu tiên em sang Hàn Quốc, khi ấy là vào mùa Xuân, hoa đào nở rất đẹp. Lần đầu tiên gặp anh là khi em đang mài nhặt cánh hóa đào rụng rồi tung lên. Em và phải người anh, một chàng trai ngốc nghếch đã luôn viện cớ mua bánh kem để đến chỗ làm thêm gặp em. Cho tới khi em giao hàng đến phòng kí túc anh ở trong một lần anh bị ốm, người bạn của anh mới nói rằng anh vốn không thích ăn bánh kem, hôm ấy cũng vậy, chỉ vì muốn gặp em mà mua bánh kem. Anh vì em mà chịu phạt khi làm vỡ bình sứ trong phòng thầy chủ nhiệm, mạo danh một người bạn để giúp em tiền đóng học..... mọi thứ anh làm cho em, em đều biết hết, em đều ghi nhớ. Dù có như thế nào em cũng chưa bao giờ quên chúng. Vì chúng là kỉ niệm đẹp giữa hai người tri kỉ. Và vì đó là những thứ em nợ anh, em chưa trả được. Trước đây là tri kỉ, bây giờ và sau này cũng vậy, không bao giờ thay đổi dù anh là ai đi nữa. Dù anh có là giám đốc cao quý hay tội phạm, với em, anh vẫn chỉ là một Tae Sung hài hước và vô cùng thương yêu em.

Tay Tae Sung lỏng dần, lỏng dần:

- Tri kỉ!... Mãi mãi là tri kỉ!... Anh không nên hại em như vậy!.... Anh xin lỗi!

Nhưng vừa dứt câu, tiếng nổ súng chói chang suột qua tai tôi trúng vào ngực Tae Sung. Một phát không trật của Nhật Nam khi anh lạnh lùng rút khẩu súng từ tay người đồng đội ở bên rồi.... bóp cò. Tae Sung ngã khụy xuống đất, kéo theo tôi ngã xuống. Dòng máu đỏ nóng từ trong ngực anh cứ thi nhau túa ra rất nhiều. Anh mấp máy đôi môi:

- Dù... thế nào... cũng.... không.... được quên..... tri...

Nhưng tôi còn chưa kịp nghe hết câu đã bị ai đó ôm ngang người đưa ra ngoài. Sức lực yếu ớt của tôi vùng vẫy thế nào cũng không thoát được khỏi anh.

Cánh cửa dần khép lại rồi đóng chặt. Tôi gào thét trong vô vọng. Tôi đã được cứu sống bằng mạng của người tri kỉ. Đến cuối cùng vẫn là tôi nợ Tae Sung. Nợ rất nhiều, nợ anh tình cảm, nợ anh cả mạng sống. Tôi trả anh được gì chứ? Sự đau đớn, buồn tui, cô đơn hay là cái chết tức tưởi. Viên đạn đó đã cướp đi người bạn tốt nhất của tôi. Tae Sung! Em chưa làm được gì cho anh cả! Em chưa làm được gì cho anh cả! Tae Sung à! Em hại anh rồi!

Điều em làm được lúc này là đứng đây nhìn anh chết, nhìn anh bị đưa đi với vũng máu đỏ trên ngực áo! Họ đưa anh lên chiếc xe cấp cứu rồi đóng chặt cánh cửa ấy lại. Xe chuyên bánh và em chẳng còn nhìn thấy bất kì điều gì nữa. Em chưa bao giờ cảm thấy rối bời như vậy, khi là người đứng giữa, nên hận Nhật Nam vì đã rã tay với người bạn tốt nhất của mình, hay nên đồng cảm và biết ơn cứu mạng ấy đây? Cuộc đời này luôn bắt công đẩy em vào vị trí ở giữa và bắt buộc phải lựa chọn, hoặc có cái này và mất cái kia vĩnh viễn. Và mỗi lựa chọn là một lần đau khổ, em ghét điều ấy, em chỉ muốn bình yên mà sống như bao cô gái khác, thay vì trước đây luôn muốn bản thân trở nên đặc biệt, tại sao lại khó khăn đến vậy? Từ bỏ Nhật Nam đã khó, giây phút anh ấy rút súng chĩa vào anh để bóp cò, có lẽ định mệnh đã sắp xếp cho em và anh ấy một cái cớ để từ bỏ nhau. Đúng vậy! Một cái cớ hoàn hảo để buộc anh ấy buông tay em. Thật là có lợi cho em quá còn gì! Có lợi? Nực cười! Nực cười thật!

Nhật Nam đi phía sau, tay cũng bê vết máu. Anh thấy tôi liền với vội lấy chiếc khăn của người đồng đội đưa cho, lau thật sạch rồi mới chạy đến. Khuôn mặt anh là biết bao nhiêu hỗn độn với cái ánh nhìn phức tạp ấy, lo lắng có, vui mừng có! Anh vui điều gì? Chẳng nhẽ là vì đã tổng cổ được Tae Sung ra khỏi cuộc đời tôi.

Tôi vội túm lấy áo anh, cổ họng nghẹn ứ lại, phải thật cố gắng lắm mới có thể nói ra được:

- Anh... đồ tồi.... Tae Sung đã sắp bỏ súng rồi.... tôi đã khuyên được anh ấy rồi... Tại sao? Tại sao lại nổ súng? Tại sao... lại giết Tae Sung? Anh là đồ tồi! Anh đã giết chết người tốt với tôi nhất! Tại sao lại nổ súng! Tại sao lại là anh? Tại sao?

Tay Nhật Nam ôm lấy vai tôi thật chặt, nhưng toàn cơ thể tôi vẫn run rẩy lên, cổ họng nghẹn ứ nấc lên từng tiếng một, tôi không còn cảm nhận được gì nữa.

- Anh biết... đây là cú sốc lớn đối với em! Nhưng em phải hiểu... tính mạng của em cũng đang bị đe dọa!

- Tôi.... đâu cần anh cứu! Anh.. sẽ không vì tôi... mà rút quân... còn gì! Tôi... có thể.... tự cứu mình... mà!

- Thưa à! Em đừng bướng như vậy! Giờ đã ổn cả rồi! Anh....

Tôi đẩy anh ra, tát một cái thật mạnh vào mặt anh:

- Anh ổn! Đúng vậy! Anh lập công rồi còn gì! Sau lần này anh sẽ được thăng cấp đại úy! Còn Tae Sung vẫn là tên tội phạm nguy hiểm, tôi vẫn là người phải mang ơn cứu mạng của anh! Hừ! Tôi còn nghĩ anh cao thượng! Hóa ra cũng chỉ là thế này thôi sao? Tôi ghê sợ anh! Đừng lại gần tôi!

Tôi toan bỏ chạy, nhưng Lam ở phía trước đã đưa tay cản lại.

- Cậu cần phải về cơ quan phối hợp điều tra!

Tôi nhìn cô ta cười mỉa mai:

- Đúng thế! Chỉ duy nhất tôi... mới là người từng HỢP TÁC với Tae Sung. Đầu thoát khỏi diện tình nghi được!

Cô ta trợn mắt nhìn tôi:

- Ý cậu là gì?

- Ý gì! Là ý dành cho những kẻ phản bội, à không... dành cho những kẻ lợi dụng người khác.... không từ thủ đoạn để được bỏ thí một chút sự thương xót... của người mình yêu.

Tôi đi tiếp về phía trước, nhưng Lam không buông bỏ dễ dàng như thế. Cô ta nắm chặt lấy tay tôi kéo lại.

- Cô nghĩ tôi muốn làm sao? Đến cuối cùng thì mọi nỗ lực của tôi cũng không bằng một ánh mắt của cô. Cô có thể làm cho anh ấy tự hành hạ mình đến không thiết cả mạng sống, còn tôi đổi lại chỉ là sự lạnh nhạt và một ánh nhìn sắc lẹm đáng sợ. Cô nghĩ mọi chuyện là do ai, tất cả là do ai? Nó bắt đầu bị xáo trộn kể từ giây phút cô xuất hiện trong cuộc đời họ. CÔ.... đối với họ... ngay từ đầu đã là một sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

40:Mọi chuyện cứ thi nhau ập đến khiến tôi không kịp phản ứng. Cùng lúc mất đi tình yêu và người thân, thực sự rất khó để thích nghi.

Tôi ở trong cơ quan công an phối hợp điều tra gần một ngày thì được về nhà. Tôi chẳng nhớ họ hỏi những gì, và tôi đã nói những gì? Hóa ra cái duyên của tôi với ước mơ ấy lại chính là như thế này, bị lôi vào một mớ hỗn độn, sau đó được mời đến một căn phòng, ngồi yên vị ở ghế và trả lời tất cả những câu hỏi mà vị cảnh sát đưa ra. Một kết cục nực cười vô cùng.

Ra đến cổng, tôi gặp Nhật Nam. Anh đứng ở đó đợi, nhưng khi thấy tôi đi ra lại dường như không muốn tiến lại. Chúng tôi nhìn nhau bằng những biểu cảm riêng biệt, ánh mắt anh xót xa buồn bã khác với cái phức tạp của tôi. Tay anh nắm chặt, buông thõng xuống hai bên. Bộ cảnh phục vẫn trang nghiêm, dáng đứng trang nghiêm, tất cả đều trang nghiêm khiến tôi cảm giác xa lạ vô cùng. Nó cũng giống như ước mơ ngày bé, đối với tôi mà nói, chỉ có thể nhìn thấy mà không thể nắm lấy, nhìn thấy nhưng không thể với đến.

Trời lại đổ mưa, mưa lớn xối xả như muốn gột rửa tất cả nỗi buồn nơi trần thế, nhưng nỗi buồn trong lòng lại ngày một dâng lên. Tôi đang khóc nhưng không ai biết rằng tôi khóc. Và có lẽ anh cũng đang khóc. Tôi đứng ở đầu bên này, anh ở đầu bên kia. Chỉ nhìn nhau mà không rời đi, cũng không chạy đến để hỏi han hay oán trách dù chỉ một câu.

Phố vẫn đông người, người ta vội vã để trốn tránh cơn mưa này. Nhưng chẳng phải dù chạy nhanh đến mấy, phía trước vẫn còn mưa đó hay sao. Chạy nhanh chỉ sợ trượt chân sẽ bị ngã, chạy nhanh quá chỉ sợ nước mưa sẽ bắn lên người. Cũng giống như tôi và Nhật Nam. Phải chăng quyết định yêu anh là quá vội vàng, quá tùy tiện, để rồi giờ đây mới nhận ra rằng thế giới chúng tôi đang sống hoàn toàn khác nhau, khi cả hai đã có quá nhiều kỉ niệm đến nỗi chính những điều đẹp đẽ ấy trở thành hung khí làm tổn thương trái tim vốn chưa từng một lần bị trầy xước.

Tôi có lẽ đã quyết định lấy những chuyện đau buồn này ra làm lí do để đường đường chính chính đi ra khỏi cuộc đời anh. Vậy nên cũng sẽ vô tình rời đi như khi xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Người Đến Nhẹ Nhàng: Không Biết Đã Gặp Anh Từ Lâu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.